SEBASTIAN

FITZEK

Cadoul!

SEBASTIAN FITZEK

CADOUL

Original: *Das Geschenk* (2019)

Traducere din limba germană de:
ANDREEA ODOVICIUC

virtual-project.eu

2020

1.

Astăzi

Era dezbrăcat și frânt în două.

Nu era doar o senzație. Chiar se întâmpla asta. Aici și acum, în vechea spălătorie a închisorii, pe podeaua de gresie, exact lângă uscătorul industrial.

Milan se auzea pe sine însuși grohăind inuman. Dacă nu ar fi avut în gură călușul încropit din șosete, ar fi trezit întreaga clădire cu țipetele lui. Nu că asta ar fi schimbat cu ceva situația. Trupa plătise bine ca să fie lăsată singură cu noul-venit peste noapte.

Erau cinci la număr. Doi stăteau îngenuncheați pe umerii lui, doi îi țineau strâns picioarele, iar cel de-al cincilea, o matahală de 120 de kilograme cu o respirație gâfâită duhnind a cârnați, tocmai îi înfigea în rect ceva ce părea a fi un buzdugan acoperit cu sârmă ghimpată. Posibil însă ca instrumentul cu care îl siluia să fi fost doar un pumn.

Deodată, presiunea încetă atât de brusc, încât Milan începu să aibă crampe și să tremure din tot corpul. Durerea persistă, ceva mai fierbinte decât un cuptor de saună îl ardea pe dinăuntru, dar măcar era liber în sfârșit să își miște brațele din nou și să se întoarcă pe spate.

O nouă figură, a șasea, plutea deasupra lui. Bărbatul mai în vârstă, cu cărare laterală precisă și ochi de un albastru caraibian ascunși în spatele unor ochelari cu lentile groase de sticlă, nu fusese de față când îl snopiseră în bătaie la duș și îl târâseră până aici.

Îl examina cu o curiozitate asemănătoare cu cea a copiilor care prăjesc insecte sub lupă.

— Deci tu ești polițistul?

Milan dădu aprobator din cap în timp ce bărbatul îi înlătura călușul.

— Eu sunt Zeus. Mă cunoști, nu-i așa?

Zeus, zeul închisorii. Milan dădu iarăși din cap. Doar cei aflați în moarte cerebrală sau în comă nu știau cine era bărbatul care profana numele zeității grecești și care avea de fapt ultimul cuvânt de spus aici, la Penitenciarul Tegel.

— Ascultă-mă bine. La noi, oamenii ca tine stau la capătul de jos al lanțului trofic. Aici ai mai puține drepturi decât scamele din buricul lui Călcău.

Zeus îi zâmbi grăsanului care tocmai își trăgea pantalonii în sus. Milan ar fi vrut să se ascundă într-un colț și să moară. Dacă ceea ce tocmai intrase în el fusese penisul tipului, trebuie să fi avut dimensiunea unui stingător de incendiu.

— Ai o singură șansă – dacă nu cumva vrei să-ți dezvăluie Călcău adevărata lui specialitate. Știi de ce îl numim Călcău?

Poate calcă totul în picioare?

— Pentru că îi place să calce. Iubește fiarele de călcat. Cum e ăsta.

Unul dintre acoliții lui tatuați îi înmână lui Zeus un fier de călcat antic.

— Călcău o să-l încălzească imediat la două sute de grade. Și, până ce ajunge la temperatura de funcționare, ai ocazia să îmi povestești totul. Adevărul și numai adevărul, așa să-ți ajute Dumnezeu.

Zeus se așeză în genunchi și controlă cu palma întinsă dacă încă îi era în ordine cărarea, spunând:

— Stai în celulă cu Căpușă. Micuțul e OK. Și tu ai noroc. A garantat pentru tine. Spune că plângi în somn. Și că e posibil chiar să fii un yeti.

— Un ce?

— Un nevinovat. Aici înăuntru găsești așa ceva la fel de des cum găsești afară un yeti.

Brutele lui Zeus râseră la gluma pe care cu siguranță o auziseră deja de sute de ori.

— Hai, spune-ți povestea! ceru șeful încă o dată.

— Ce?

— Vorbesc chineză?

Zeus îi trase o palmă lui Milan.

— Vreau să știu de ce ești aici, *polițistule*. Dar hei, ai grijă!

Bătrânul își scoase ochelarii și își îndreptă degetul spre ochi.

— Știi ce sunt ăștia?

Milan ignoră întrebarea retorică, în parte pentru că se străduia să nu vomite în timp ce durerea se aprindea din nou ca o flacără înăuntrul lui.

— Ăștia sunt cele două detectoare de minciuni ale mele. Când depistează ceva, Călcău vede imediat. Trebuie doar să clipesc o dată și îți bagă fierul înroșit până în duoden. Ne-am înțeles?

Călcău dădu aprobator din cap rânjind. Milan avea lacrimi în ochi. În gură i se adună salivă. Trebui să înghită de două ori până să fie pregătit.

Pregătit să se folosească de ultima sa șansă pentru a-i povesti totul lui Zeus. Povestea pe cât de incredibilă pe atât de oribilă, care îl purtase direct prin iad și îl adusese până aici, în închisoare.

Și, pentru a trage de timp, astfel încât să mai rămână în viață câteva ore, își spuse povestea de la început.

2.

Cu doi ani în urmă

— Sunteți singură?

— Da.

— Și angajații de la bucătărie?

— Au plecat deja. Tocmai fac casa. Nu a mai rămas nimeni aici în afară de mine.

— OK. Dar nu trebuie să vă fie teamă, zise Milan.

Femeia de la telefon râse în hohote isterice.

— Să nu-mi fie teamă? Ați luat-o cu totul pe ulei acolo la poliție? Mă sunați, îmi povestiți despre un psihopat care v-a scăpat printre degete și care o să mă ia ostatică în câteva secunde, iar mie AR TREBUI SĂ NU-MI FIE TEAMĂ?

Tânăra chelneriță, care i se prezentase cu numele Andra Sturm, vorbea de parcă ar fi fost în stare să rupă cu o singură mână o bucată de lemn din barul restaurantului ca să țină piept unui potențial agresor. Dar Milan știa că o voce aspră, puternică la telefon nu corespundea întotdeauna cu aspectul fizic, așa cum era și cazul lui. Poate că Andra era un înger gingaș, iar timbrul ei rugos era cauzat doar de spaima de moarte pe care el i-o declanșase. În orice caz, era foarte elocventă, iar asta îl impresionă pe Milan. Andra îi făcea impresia unei femei pe care i-ar fi plăcut să o cunoască mai îndeaproape în împrejurări normale, chiar dacă gândul acesta era complet lipsit de profesionalism în situația de față.

— Mă ascultați?

— Nu, mi-am închis urechile. *Normal* că vă ascult.

Milan privi prin parbriz spre intrarea în restaurant, respiră adânc, iar apoi, păstrându-și calmul pe cât îi permitea situația, spuse:

— În primul rând, făptașul nu ne-a scăpat. Îl urmărim de două ore și îi monitorizăm chiar și conversațiile telefonice. De aceea știm că v-a sunat cu puțin timp înainte să iau eu legătura cu dumneavoastră. E adevărat?

— Da, zise Andra cu oarecare ezitare.

Probabil că dăduse din cap înainte să-și dea seama că el nu avea cum să audă asta prin telefon.

— Voia să știe dacă mai este cineva în restaurant la ora asta.

Era o minune simplul fapt că răspunsese cineva la telefon. Un apel cu cinci minute înainte de sfârșitul programului nu putea aduce nimic bun, mai ales având în vedere că localurile de tip All-American-Diner nu erau tocmai locurile pentru care se făcea rezervare. Clienții care se plimbau prin oraș în căutare de burgeri, cartofi prăjiți, nachos, cotlete T-Bone, milkshake-uri și alți dușmani ai dietelor veneau în micul restaurant de pe strada laterală din Roseneck fără să se anunțe de dinainte.

— Și în al doilea rând, își continuă Milan enumerarea, bărbatul nu vă va lua ostatică. Vrea doar bani gheață.

Andra râse în hohote.

— De unde știți asta așa de precis, domnule atotștiutor?

Milan nu se putu abține să zâmbească. Andra vorbea cu entuziasmul încrezător al unei berlineze care nu se ascunde după deget. Și probabil că nu făcea asta doar în situații excepționale atât de extreme precum cea de față. Milan estima că femeia avea undeva spre 30 sau poate 30 și ceva de ani. Cam de vârsta lui.

— Făptașul are deja o ostatică, îi răspunse el la întrebare.

— Poftim?

— O fată. A răpit-o. Azi înainte de prânz a eșuat încercarea de a plăti recompensa. De atunci îl supraveghem.

Pauză.

Se părea că Andra trebuia să digere cele auzite. Probabil că aceste informații i-au căzut la stomac mai greu decât clătitele uleioase cu care localul își îndopa clienții la micul dejun.

Milan încercă din nou să pătrundă cu privirea în interior din punctul în care se afla, însă fereastra orientată spre strada slab luminată abia se putea distinge prin lapovița neîntreruptă.

A naibii de proastă poziție pentru misiune.

Totul arăta ca și cum era văzut prin geamul unei mașini de spălat în funcțiune, iar Milan n-ar fi putut identifica nici măcar un singur obiect din interiorul restaurantului dacă n-ar fi văzut deja recuzita clișeică în alte mii de astfel de localuri din lume: indicatorul stradal Route 66 cu aspect învechit, replica unui tonomat la intrare, bannerul cu stele și dungi, precum și mai multe afișe cu Elvis sau Unchiul Sam pe pereți.

Milan ar fi pus pariu pe orice că fotoliile tip colțar erau capitonate cu piele ecologică roșie și se odihneau pe o podea laminată, cu model de tablă de șah.

— De ce nu-l înșfăcați pe nenorocit imediat ce dă buzna înăuntru?

— Pentru că nu știm unde și-a ascuns victima.

— Poftim? întrebă Andra din nou.

De data asta păru de-a dreptul înfricoșată.

— Cât timp făptașul se află în restaurantul dumneavoastră, îi vom echipa mașina astfel încât să ne conducă la ostatica lui chiar dacă îl vom pierde din ochi.

— E foarte periculos?

Milan își drese glasul. Își trecu mâna prin părul șaten, zburlit de un somn rapid, și care nu mai fusese atins de frizer de luni întregi.

— Nu vreau să vă mint. Da. Este. Are aproximativ un metru optzeci și cinci înălțime, e musculos și înarmat.

— Doamne Dumnezeule!

Femeia înghiți zgomotos.

— Vă rog. Știu că vă cer multe. Dar atât timp cât nu începeți să faceți pe eroina, nu există niciun pericol. Dați-i banii din casă și ce mai vrea, poate îi este foame și are nevoie de provizii. Noi avem grijă să nu vi se întâmple nimic.

— Cum anume?

Vocea i se frânse. Milan auzi pași prin telefon. Tălpi de cauciuc scârțâiau. Probabil chelnerița căuta protecție în spatele barului. *Să sperăm.* La ușă, în zona de pericol direct, nu putea să distingă nicio mișcare.

Din fericire.

Stația lui radio făcu un clic. Apucă microfonul, rosti în el o comandă scurtă „Așteptăm" și îl puse la loc.

— În acest moment, trei puști cu lunetă sunt îndreptate spre intrarea în restaurant, încercă el să o liniștească pe Andra.

— La cel mai mic semn de neregularitate, le comand oamenilor mei să intervină.

— Ce înțelegeți prin neregularitate? Un glonț în cap? Că mi se spulberă creierii pe tejghea?

Milan șopti acum, nu pentru că era necesar, ci pentru că învățase că oamenii enervați tind să asculte mai atent în aceste condiții.

— Făptașul o să intre în curând pe ușa restaurantului. Stați calmă, faceți ce vă spune. Și vă rog să nu intrați în panică, dar poartă o mască de schi neagră.

— Glumiți, nu-i așa?

— Închideți telefonul acum. Nu trebuie să vă vadă vorbind la telefon. Făptașul este extrem de suspicios.

O auzi pe Andra zicând „OK", dar nu suna prea convingător. Era de înțeles că nu îi plăcea să întrerupă legătura cu poliția.

— Doar faceți ce vă spune. Și, imediat ce pleacă, așteptați să vină la dumneavoastră oamenii mei. Totul va fi bine, îi promise Milan o ultimă

oară, apoi se auzi un clic și convorbirea se întrerupse.

Milan închise ochii.

Totul va fi bine?

Avea un sentiment ciudat în legătură cu toată treaba. Ceva mergea prost aici.

Să renunț?

Se uită la ceas. Respiră adânc. Apoi hotărî să-și ignore vocea interioară.

Oftând, Milan Berg apucă masca de schi de pe scaunul din dreapta șoferului și și-o trase pe cap înainte să coboare și să se îndrepte spre local.

3.

Trucul datorită căruia i se dăduse pe străzi porecla de „polițist” funcționase deja de șapte ori.

Milan își alegea localuri cu puțin personal și cât mai mulți bani gheață. Cafenele, baruri, restaurante, odată chiar și o benzinărie. Mereu cu puțin timp înainte de terminarea programului sau de schimbul de tură. Pe cât posibil, pe străzi laterale, departe de toată agitația orașului.

Era uimitor cât de cooperanți erau oamenii când o voce groasă, intimidantă le ordona la telefon să-i cedeze unui bandit toate încasările din ziua respectivă fără să se împotrivească deloc. Orice serial polițist de duzină îi învăța pe telespectatori să le ceară ofițerilor să se legitimeze. Dar asta se aplică, evident, doar la ușa de intrare în casă. La telefon, pentru majoritatea era mai mult decât suficientă o prezentare precum *Comisar principal Stresow, coordonator intervenții speciale* sau o prostie asemănătoare. Din când în când, Milan își punea stația radio de jucărie să facă clic și spunea ceva în microfon. Nu era nevoie de mai mult pentru un decor autentic.

Mai greu era să aștepte momentul potrivit. Ca acum, când magazinele erau închise, se făcuseră cumpărăturile de sărbători, iar străzile erau pustii pentru că lumea pregătea acasă mâncărurile și cadourile. În orice caz, era seara de Ajun, puțin înainte de ora șase.

Dintre cele trei obiective pe care Milan le alesese pe Internet, doar acest local din Schmargendorf mai era deschis și, pe lângă asta, după cum sperase, nu mai rămăsese aproape nimeni în el.

Milan tuși, iar masca de schi i se lipi deja de piele după câțiva pași, dându-i o senzație neplăcută de umezeală.

În ziua aceea, pe vremea aceea, nu te întâlneai pe stradă nici măcar cu stăpânii de câini. Și chiar dacă dădeai de ei, își țineau capul aplecat, astfel încât să nu-i izbească lapovița direct în față.

OK. Să mergem!

Milan parcursese fără martori cei treizeci de metri de la mașina furată până la intrarea cu nelipsitul logo din neoane de deasupra ușii.

Așa deci.

Intră în restaurant. Totul era difuz. În afară de micile veioze de pe mesele laminate, nu mai erau aprinse decât luminile de urgență. Un amestec de grăsime prăjită, burgeri și sânge îl izbi în nas.

Sânge?

Trosnetul îi pătrunse în cap cu o oarecare întârziere. Ca bubuitul unui avion supersonic. Urmă durerea, iar el își dădu seama că nu se înșelase: localul chiar avea podea cu model de tablă de șah. Pe această podea îngenunche apoi, nefiind în stare să se mai ridice.

Trebuia să-mi fi ascultat intuiția.

O lovitură în stomac îl făcu să se rotească în jurul propriei axe. Căzu pe spate, văzu mai întâi plutind pe deasupra lui o grilă de radiator de la un Cadillac, pe care trebuie să o fi agățat de tavan vreun arhitect de interioare, apoi o femeie cu nasul ușor coroiat, mult mai drăguț decât ciocul lui grosolan, care tocmai se umplea de sânge.

Andra, se gândi Milan. *Chiar arată ca o femeie cu care mi-ar plăcea să mă întâlnesc cândva.*

— Crăciun fericit, jigodie, zise ea.

Apoi îi sparse capul cu o bâtă de baseball.

4.

Doi ani mai târziu

— Cum v-ați cunoscut? întrebă terapeuta.

Probabil credea că perechea ce stătea în fața ei își va aminti zâmbind de un moment romantic decisiv. Un prim punct de pornire pentru o reușită terapie de cuplu, la care cei doi se înscriseseră din scurt. *Zece ședințe a câte nouăzeci de minute. Două sute de euro ședința.* Un chilipir în cazul în care Dr. Henriette Rosenfels chiar avea să reușească să le ofere niște indicatoare pentru a străbate jungla de probleme a relației lor. Sau măcar să le dea un sfat cum să supraviețuiască o zi fără să-și spargă capetele.

Deși… fix așa a început totul, se gândi Milan, acesta fiind motivul pentru care și Andra zâmbea.

— I-am tras una cu o bâtă de baseball, răspunse ea la întrebarea consilierei de cuplu, iar el completase:

— A fost dragoste la prima lovitură.

Când își dăduseră prima dată mână la intrarea în cabinetul situat într-o clădire veche din cartierul Moabit, Milan se gândise că Dr. Rosenfels era o clientă importantă a industriei Botoxului. Pentru o femeie de cincizeci și opt de ani, purtătoarea de ochelari grizonantă avea o piele neobișnuit de întinsă (*ca și cum și-ar fi tras un balon cu aer peste față*, fusese primul lui gând), însă acum fruntea îi era brăzdată de riduri.

— Ce ar trebui să înțeleg din asta? întrebă ea încruntându-se.

— Andra este chelneriță. În urmă cu doi ani, am vrut să îi jefuiesc restaurantul în noaptea de Ajun. Dar mintea ei deșteaptă nu s-a lăsat păcălită.

— „Mai bine închideți telefonul acum?” îl citase Andra sarcastic, în timp ce Milan își revenea în fire. Frate, fostul meu era polițist. Nu o fi

inventat el apa caldă, dar până și el ar fi păstrat legătura cu victima în cazul luării de ostatici.

Privirea uluită a terapeutei se mută spre Andra, care confirmă fără cuvinte mărturisirea lui Milan printr-un oftat ce părea să însemne „Trist, dar adevărat”.

— Cred că pot spune de pe-acum că sunteți un cuplu cu adevărat neobișnuit.

Dr. Rosenfels zâmbi, iar Milan îi dădu dreptate. El și Andra nu se potriveau nici din punct de vedere al înfățișării. El arăta ca un băiat educat, îmbrăcat conservator, astfel încât să nu atragă atenția. Purta adidași, blugi și un tricou polo. Ea pe de altă parte, cu trei ani mai în vârstă decât el, își descria vestimentația ca aparținând stilului „agitat-obraznic”. Avea bocanci de motociclist negri, păr de un albastru oțelit, lung până la umeri, colanți multicolori, o fustă mini plisată, cu motive de cap de mort și un hanorac verde cu inscripția: „Iisus te iubește. Toți ceilalți te consideră un idiot”.

Același hanorac pe care îl purta în ziua în care s-au cunoscut.

Cu toate că… „s-au cunoscut” era o formulare eufemistică pentru „aproape l-a omorât în bătaie, l-a adus în stare de inconștiență și l-a târât în camera din spate”.

Conform doctorului Google, Andra îi cauzase cu bâta de baseball o *fractură craniană fără implicații cerebrale*, deși el resimțise totul mai degrabă ca și cum Andra îi străpunsese creierul cu oasele frunții ca formulă de salut. Luni de zile mai târziu, Milan încă plătea cu lacrimi orice mișcare bruscă.

Chiar și acum, se trezea uneori cu senzația că în spatele frunții lui se executau lucrări de demolare, iar asta doar pentru că își mișcase capul prea tare dintr-o parte în alta în timpul coșmarurilor.

Cu toate astea, supraviețuise fracturii de craniu fără să i se acorde tratament medical. Nu la fel se întâmplase și cu lovitura de la cap din copilărie.

Milan crescuse pe insula Rügen. Când avea paisprezece ani, fusese nevoit să petreacă mai multe săptămâni în spital după ce căzuse acasă pe treptele pivniței. Pentru a trata a doua fractură craniană din viața sa, se folosise doar de flupirtină și comprese reci. Era *o adevărată minune* faptul că documentarea pe diverse forumuri medicale îi oferea tot ce îi trebuia. Dar nu o minune la fel de mare precum relația lui cu Andra.

Când se trezise la jumătate de oră după jaful eșuat – întins pe canapeaua din biroul managerului restaurantului, în cap răsunându-i o orchestră de instrumente prost acordate –, Milan crezuse că Andra își va duce la bun sfârșit treaba începută. Chiar cu o săptămână în urmă fusese prezentat în mass-media cazul proprietarului unui magazin cu program prelungit din localitatea Prenzlauer Berg, care omorâse în bătaie un hoț drept răzbunare pentru toți nemernicii care îi scăpaseră printre degete în anii precedenți. Însă femeia cu înfățișare surprinzător de delicată și chip de înger nu-i mai atinsese niciun fir de păr. Și nici nu sunase la poliție. Andra făcuse ceva ce nici nu i-ar fi trecut prin gând lui Milan: îi oferise un loc de muncă.

— Ce risipă! Un tip drăguț ca tine, cu o inteligență atât de creativă. De ce faci rahaturi de-astea și nu ai o meserie normală?

Nu trecea o zi fără să-și amintească de mai multe ori de primele ei cuvinte. Și de răspunsul cu care îi rămăsese dator până în ziua de azi: *Sunt analfabet. Nu știu să citesc și nici să scriu. Nu am învățat niciodată, așa cum e și cazul altor milioane de oameni din Germania*.

— Uneori mă gândesc că Milan are personalitate dublă, zise Andra, care încă nu bănuia nimic.

Atât de rușine îi era lui Milan de ceea ce îl diferenția de toți oamenii din jurul lui.

— Adică, mi-a povestit de tatăl lui, pe care se simte dator să îl îngrijească. Și de datoriile pe care

le are. Ăsta a fost și motivul pentru care Milan a încercat prin toate mijloacele să facă rost de mălai.

— Motivul pentru care ați devenit infractor? îl chestionă Dr. Rosenfels.

Andra consimți din cap în locul lui Milan. Adevăratul motiv pentru care ajunsese la cariera de șarlatan era faptul că analfabetismul nu era considerat un handicap în Germania, prin urmare nu avea dreptul la ajutor social. Milan câștiga prea puțin ca să se întrețină pe el însuși. Fiind un om cu două mâini stângi, nici nu încăpea vorbă să presteze activități pur fizice. Și din sfera muncii intelectuale, pentru care era menit datorită minții sale superinteligente, fusese exclus de către societate.

La un moment dat, Milan nu mai avusese chef să dea greș până și cu formularul pentru ajutoare sociale Harz IV și încercase să își folosească abilitățile intelectuale în singura meserie pentru care nu era necesar un examen de admitere și care era pe deasupra plătită cu mai mult decât salariul minim pe economie: meseria de infractor.

— Istoria cu tatăl lui sărac a declanșat în mine, bineînțeles, sindromul samariteanului, zise Andra. În plus, mi-a părut rău că l-am tratat așa de agresiv. Eram agitată și îmi era frică.

— Motiv pentru care s-a culcat apoi cu mine din milă.

— Idiotule, îl mustră Andra. Asta s-a întâmplat după jumătate de an. Și eram îndrăgostită de tine.

La timpul trecut.

— Acum lucrați împreună? întrebă terapeuta.

— Da. În același restaurant în care a încercat să mă omoare.

— În care tu ai încercat să mă jefuiești.

Milan își îndreptă privirea spre Dr. Rosenfels.

— De ce a ascuns atacul și chiar a intervenit pe lângă Hulk dacă nu din milă?

— Hulk?

— Managerul localului. De fapt îl cheamă Harald. Îl numim așa pentru că îi place nespus de mult să poarte verde.

— *Tu* îl numești așa pentru că ți se pare amuzant să îi spui Hulk unei scobitori de cincizeci de kilograme, îl corectă Andra și scutură din cap. Nu reușesc să te descifrez, Milan. Adică, ești un geniu în ceea ce privește calculul mintal, nu cunosc pe nimeni care să poată memora o comandă de la peste douăzeci de persoane fără să-și noteze ceva și să nu uite nimic niciodată. Ești extraordinar de talentat din punct de vedere artistic. Ar trebui să vedeți desenele pe care le face clienților. Are o memorie fotografică, pe bune. Și a ales să fie chelner?

— Stați un pic, sunt confuză, spuse Dr. Rosenfels. Am crezut că *vreți* ca el să lucreze cu dumneavoastră în restaurant?

— Păi da, pe termen scurt, zise Andra. Dar nu până la pensie. Ce vreau să spun e că eu abia am reușit să termin școala. În schimb, Milan are toate drumurile deschise. Dar el nu vrea deloc să se realizeze. Nu are niciun plan, niciun obiectiv. Și are abia douăzeci și opt de ani!

Și e handicapat lingvistic, gândi Milan.

Până și Louisa, fiica de treisprezece ani a Andrei, se descurca mai bine în viața reală, în care analfabeții erau oamenii de categoria a treia. Fără diplomă de absolvire, fără pregătire profesională, fără permis de conducere, Louisa putea să citească semnele rutiere încă din clasa I, pentru Milan însă o simplă ieșire la cumpărături devenea o excursie de groază.

— Iubitule, aici e lista mea de cumpărături, poți să te ocupi tu?

— Normal. Doar o întrebare: ce înseamnă Χολα? E sticla aia maro, bombată, cu scris înflorat alb pe fundal roșu?

În Germania trăiau peste șase milioane de analfabeți funcțional. Oameni care învățaseră la

școală să recunoască suficient de multe propoziții încât să reușească să fenteze viața.

Situația lui era și mai rea. Bineînțeles, mersese la școală, învățase alfabetul și chiar cuvinte și cifre individuale, pe care putea să le recunoască. Dar nu scrisese niciodată o dictare sau măcar o compunere. Când era vorba de așa ceva, mereu făcea o obrăznicie înainte, se prefăcea bolnav sau se lovea la mână ca să se eschiveze. Drept urmare, acum putea să citească ceasul digital, să tasteze bonul în casă și să își recunoască propriul nume. Însă nu putea să descifreze o propoziție dintr-o carte pentru copii dacă nu îi era citită cu voce tare.

— Așadar lipsa lui de ambiții v-a adus aici? întrebă terapeuta uitându-se la ceas.

Trecuseră abia douăzeci de minute. Milan avea impresia că trecuse o eternitate.

— Nu.

Când era emoționată, Andra se juca involuntar cu micul cercel pe care îl avea în nas.

— Îmi ascunde ceva. Ridică mâna în mod defensiv. Și nu e vorba de o altă femeie, asta nu ar fi o problemă pentru mine. Pot să fac diferența între sex și iubire.

Această afirmație păru să o uluiască mult mai puțin pe Dr. Rosenfels decât pe Milan, care nu mai auzise niciodată o astfel de formulare de la ea.

— Nu te uita așa la mine. Voi, bărbații, nu sunteți făcuți pentru monogamie, așa cum nici aeroportul Berlin Brandenburg nu e făcut pentru zbor. Posibil în teorie, dar impracticabil.

Terapeuta își drese glasul.

— Cu siguranță asta e o temă palpitantă, însă îmi permiteți să revin la ascunzișuri?

— Nu ascund nimic, minți Milan.

Odată, aproape că îi spusese totul. În ziua aniversării lor, stăteau la o masă la restaurantul 893 de pe strada Kantstraße, iar Andra îl rugă să îi aleagă și ei ceva din meniul exotic. De data aceasta, Milan nu mai voia să refolosească

minciuna de urgență standard privind ochelarii. Din când în când, purta la el o pereche de ochelari urâți, butucănoși, cu lentile de grosimea ferestrei, astfel încât să o tot poată „uita” ori de câte ori se părea că avea să se confrunte cu o situație în care apărea ceva de citit. „Sorry, din păcate nu pot să deslușesc nimic cu vederea mea slabă”.

Însă în seara aceea nu voia să își mai caute scuze. Voia să îi mărturisească Andrei adevărul.

Dar în timp ce Milan își aduna curajul necesar, ea începuse să îi povestească de un macho antipatic pe care trebuise să îl servească în urmă cu o zi și care încercase să o agațe.

— Și s-a comportat ca un adevărat idiot. Tipul chiar m-a întrebat dacă m-am dat cu parfum de la be ve el gari.

— Ce-i asta?

— Nici eu nu m-am prins imediat. Dar se referea la Bulgari! Tăntălăul citise pe litere numele: BVLGARI.

Așadar un adevărat idiot, se gândise Milan și râse forțat împreună cu ea. Un tăntălău. Și până și tăntălăul poate să citească mai bine decât mine.

În ziua respectivă, Milan nici nu-și destăinuise secretul, nici nu mâncase nimic în afară de „pilula de urgență”. Penicilină, cinci sute de miligrame. Milan era foarte alergic, în mai puțin de două minute de la administrare rămânea fără aer. Motiv pentru care purta mereu o pastilă în buzunarul pantalonilor. Auzise la un moment dat de o analfabetă care fusese rugată spontan să citească jurămintele la o nuntă. Pentru a nu fi nevoită să se dea de gol în fața mulțimii, mersese la baie rapid, își prinsese mâna în ușa și lovise cu putere. Milan nu a trebuit să își rupă toate degetele. I-a fost de ajuns un șoc anafilactic în ziua respectivă ca să nu fie prins.

— Duce o viață mintală dublă, spuse Andra și o privi pe terapeută. Nu pot să explic. Dar, în public, când stăm cu prietenii, când suntem plecați

undeva, starea lui se poate schimba de la o secundă la alta. Devine imediat emoționat, nesigur. Uneori se întâmplă din senin. Când mergem cu metroul sau stăm la coadă la cinema.

Sau în timpul terapiei de cuplu.

— Atunci se retrage. La propriu. Mă lasă singură, încearcă să-și gestioneze singur problema, care-o fi ea. Și nu mai suport. Dumnezeu știe că îl iubesc, dar data viitoare când se ridică și pleacă, eu renunț.

Terapeuta dădu aprobator din cap cu subînțeles, apoi îl întrebă pe Milan.

— Dumneavoastră ce credeți?

Că are dreptate. O mint. Dimineața, la prânz și seara.

Așa cum fac cu toți oamenii din jurul meu. Dar nu pot să încetez. Pentru că de fiecare dată când m-am încrezut în cineva, persoana respectivă a râs de mine, m-a concediat sau m-a părăsit.

— Vede cai verzi pe pereți, o contrazise el pe Andra cu jumătate de inimă.

— Așa deci. O nouă privire spre ceas, apoi terapeuta le înmână fiecăruia câte o coală albă de hârtie. Milan o luă cu un nod în gât, chiar dacă o hârtie goală era de departe mai puțin amenințătoare decât una scrisă.

În timpul următoarelor propoziții ale terapeutei, nodul se mări până atinse dimensiunea unei mingi medicinale.

— Vreau să vă folosiți de următoarele zece minute pentru a scrie ce constituie baza absolut negociabilă a relației dumneavoastră.

Să scriem?

Pulsul îi crescu. Începu să transpire.

— Ce valori sunt importante pentru dumneavoastră? Ce faceți de dragul partenerului? Și unde nu încape în niciun caz loc de discuție?

Lui Milan i se făcu rău. Voia să vomite. Sau, mai bine, să leșine. Ca din reflex, mâna i se

îndreptă spre pilula de urgență din buzunarul pantalonilor.

5.

— Deci asta a fost.

— Probabil.

Milan intră în ceața groasă de noiembrie care cauzase de dimineață accidente în cartierele mărginașe ale Berlinului și ajunsese acum în centrul orașului. Întrucât gerul înceta până la lăsarea nopții, din canalul Landwehr se înălțau acum aburi, învăluind podul Gotzkowsky. Deși vizibilitatea era redusă la mai puțin de douăzeci de metri distanță, Milan vedea lucrurile mai clar ca niciodată: se terminase totul între el și Andra. Minciuna de o viață, care îi adusese împreună, îi și despărțise în cele din urmă.

— Am înțeles bine? Te-ai ridicat pur și simplu și ai ieșit din cabinet cu toate pânzele sus?

— Da, tata.

Milan îl rugă pe Kurt să rămână la telefon o secundă în timp ce își punea căștile în urechi. Acum avea mâinile libere astfel încât să se folosească de degetele reci ca să-și recupereze bicicleta, pe care o sprijinise neglijent de balustrada podului. Mașina Andrei era la atelier pentru a i se schimba cauciucurile, iar el propusese să meargă cu taxiul la terapie, însă la fel de bine putea să îi fi propus să ia o navetă spațială. Andra ura taxiurile și refuza să le folosească. De aceea, amândoi veniseră la cabinet pe biciclete. Noua ei cursieră era protejată de mai multe încuietori, însă mârțoaga lui, demnă de un târg de vechituri, era atât de ponosită, încât niciun hoț de biciclete nu s-ar fi sinchisit să-și murdărească degetele cu ea. Erau șanse mai mari ca mașina de gunoi să i-o colecteze cândva din greșeală.

— Înseamnă că puteai la fel de bine să îi mărturisești Andrei secretul tău. Ar fi avut același efect.

— Spune bărbatul care i-a ascuns mamei că nu-i poate suferi deloc pe cei de la Rolling Stones.

Tatăl lui oftă adânc. Vocea lui, înăsprită de o tuse de fumător, deveni teatrală.

— Da. Și crede-mă că am plătit scump pentru asta. Acasă, în mașină, luni întregi, mereu aceleași cântece. A trebuit să îndur până și un concert. Scheunatul continuu al lui Mick Jagger pe scena din pădure mă urmărește încă și în ziua de azi, după moartea mamei tale minunate, până și în coșmaruri, glumi el. Tipul era ca o marionetă cu barcă pneumatică pe post de buze. Singurul moment în care a devenit oarecum suportabil, a fost când Jutta mi-a deschis fermoarul și…

— Tata!

— …Și mi-am putut da jos geaca. Ce-ai crezut, băiete? Ai o imaginație de-a dreptul bolnavă. Râsul în hohote al tatălui său răsună în telefon cum răsuna înainte pe holurile spitalului. Alți intendenți probabil că se supărau din cauza yalelor defecte, a toaletelor înfundate sau a ușilor de dulap smulse de pacienții neatenți. Însă Kurt „Kurtișor" Berg putea să găsească ceva amuzant în orice problemă spre a cărei rezolvare era solicitat. Așa fusese demult în clinica de pe insula Rügen, dar și mai târziu, după mutarea în Berlin, în spitalul de urgență Marzahn. Această înclinație a lui Kurtișor de a face glume despre orice și oricine o făcea pe mama lui Milan să se simtă adesea extrem de penibil. Legendară fusese observația pe care bărbatul o făcuse la înmormântarea socrului său. Asistentul medical lucrase mult timp pe secția de cardiologie și își dorise o urnă în formă de inimă pentru ceremonia de înmormântare, ceea ce îl făcuse pe Kurtișor să afirme că toți cei prezenți ar trebui să fie recunoscători că tata socru nu muncise pe secția de ginecologie.

Milan pedală ieșind de pe trotuar pe șosea și opri pe pista de biciclete marcată, fix în fața

semaforului de pe strada Franklin, la intersecția cu strada Helmholtz.

— Ți-au trebuit douăsprezece luni de zile ca să-i spui adevărul.

— De fapt, mama ta m-a prins la un moment dat, când am închis din reflex radioul din bucătărie imediat ce a început să zbiere șoricarul. Credeam că nu se întorsese de la cumpărături. Mamă, ce s-a enervat când am dat cărțile pe față. Pentru ea a fost ca și cum aș fi înșelat-o cu prietena ei cea mai bună.

— Na, dacă i-ai fi spus adevărul de la prima întâlnire…

— …n-aș fi cucerit-o în niciun caz pe mama ta. Jutta n-ar fi ieșit în ruptul capului cu un fan al cărăbușilor. Dar la tine nu e vorba despre ceva banal precum Beatles sau Krach. E vorba despre tine, băiete. Despre viața ta. Despre ceea ce te definește și te copleșește mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

— Tocmai. Și asta face ca minciuna mea inițială să fie și mai gravă.

Dacă un om normal s-a simțit trădat pentru că cineva l-a mințit în legătură cu preferințele sale muzicale, atunci cum ar trebui să se simtă Andra dacă cineva i-a ascuns ceva atât de important precum propriul analfabetism? Mai ales ținând cont de faptul că ea a fost mereu atât de empatică încât cu siguranță reacția ei n-ar fi avut nicio urmă de răutate. Însă Milan ratase momentul potrivit pentru a-și dezvălui secretul, iar rușinea, care îl însoțise toată viața și care se imprimase asemenea unui tatuaj permanent în sufletul lui, devenise în timp din ce în ce mai mare și față de Andra.

În ciuda gălăgiei din trafic, auzi prin căștile telefonului cum tatăl său își aprinse o țigară.

— E interzis să fumezi în cameră.

— La fel și să faci pe deșteptul. Stau pe balcon și mă uit de aici de sus la decolteul noii asistente.

O priveliște de care ai uitat cu totul de când ești cu Andra.

Tată lui râse chinuit și își dădu seama singur că gluma nu avusese efectul dorit.

— Îmi pare rău. Am vrut doar să te înveselesc.

— Nu a funcționat.

Milan își suflă ceva aer cald în palme.

— OK, atunci ce zici de asta? Mă gândesc dacă să dau un anunț. Text: noi căutăm pe cineva pentru un trio. *Noi* suntem un bărbat și căutăm *două* femei.

Săgeata de viraj se aprinse, iar mașina care stătuse lângă Milan viră la stânga spre strada Franklin. Milan, care trebuia să meargă tot înainte, rămase pe loc, simțind în ochii plini de lacrimi vântul rece, care, în mod ciudat, nu voia să risipească ceața.

— Foarte comic, tata.

— Știu. Ascultă, de ce nu vii la mine și mai pălăvrăgim cu o blondă rece în față. La mine în cămin…

— …alcoolul e interzis, iar eu trebuie să merg la muncă acum. Îmi pare rău.

— Am făcut și eu o propunere. Apropo, azi înainte de prânz a întrebat un bărbat de tine.

Milan clipi. Simți o înțepătură în stomac.

— Cine?

Din spate, mașinile foloseau în continuare banda de viraj, deși semaforul deja avea culoarea galbenă.

— Habar n-am. Nu a vrut să-și spună numele. Nici nu l-am văzut. Le-a cerut celor de la recepție să îi facă legătura cu mine. Mi s-a părut cunoscută vocea, un boșorog oarecum ciudat, avea…

— Ce voia?

Înțepătura din stomac deveni dureroasă.

— Numărul tău de mobil, ceva date de contact. Nu i l-am dat, dar…

În acel moment, mașina din stânga opri la semaforul care avea din nou culoarea roșie, după

care Milan nu mai reuși să continue conversația cu tatăl său. Sentimentul neplăcut din zona stomacului trecuse atunci în plan secund. Mașina de lângă el îi solicita toată atenția.

Nici el nu știa dacă se uitase într-o parte în mod întâmplător sau din cauza unui reflex inevitabil. Limuzina Volvo de culoare verde înaintase foarte aproape de el și stătea acum cu două cauciucuri pe marcajul pistei de biciclete. Privirea lui Milan pătrunse imediat în interiorul vehiculului, iar ceea ce văzu înăuntru urma să îi schimbe viața pentru totdeauna.

6.

Inițial, crezu că pe bancheta din spate se juca un copil mic, lipind în glumă un fluturaș publicitar pe geam.

Dar în momentul în care fluturașul fu dat la o parte preț de o secundă și Milan zări capul din spatele acestuia, își dădu seama că nu era vorba despre un copil mic, ci despre o fată care plângea amarnic.

Ce naiba…?

Chipul ei era cuprins de groază. Avea ochii la fel de umflați că ai lui Milan în perioada alergiilor sau când nu dormea suficient. *Tentă kaki*, se gândi el, dar nu era sigur dacă nu cumva neobișnuita culoare a irisului fetei era dată de nuanța geamului în spatele căruia aceasta plângea. Avea părul lung, blond, de culoarea spicului de grâu, legat într-o coadă de cal. O clamă roz, cu pietricele sclipitoare îi ținea bretonul departe de fruntea brăzdată de mult prea multe riduri pentru un om atât de tânăr.

Micuța avea cel mult treisprezece ani, însă în momentul în care privirile li se întâlniră, Milan avu senzația că ochii ei văzuseră deja destul cât pentru o viață întreagă. Și mai era ceva acolo ce îi atrase atenția.

Se recunoscu pe sine însuși.

Milan văzuse mai demult la televizor un documentar despre o teorie psihologică potrivit căreia oamenii manifestă afecțiune unii față de alții dacă în copilărie au suferit traume emoționale asemănătoare.

Un astfel de sentiment de apartenență, senzația unei legături comune țesute din atrocități psihice îl învălui și pe el când o zări pe micuță, iar asta îl bulversă complet de vreme ce nu putea să-și aducă aminte de vreo traumă emoțională care să-i fi fost indusă în mod intenționat când era mic. Buzele fetei stăteau nemișcate. Era o implorare mută.

Ceea ce voia să strige spre lumea din afară fusese în mod evident scris pe foaia liniată, pe care acum o lipi din nou de geam. O foaie A4, îndoită la mijloc, ce părea ruptă în grabă dintr-un caiet școlar.

Un strigăt de ajutor?

Ochii lui Milan se umplură de lacrimi.

— Sunt analfabet, șopti el, adresându-i fetei cuvintele cu care îi rămăsese dator Andrei.

Ar fi zis aceste cuvinte și cu voce tare, le-ar fi strigat, dacă ar fi considerat că exista vreo șansă ca micuța să îl înțeleagă prin geamul închis, cu toată hărmălaia traficului din jur. Și asta pentru că acel sentiment de conexiune, inexplicabil din punct de vedere logic, îl îndemna să aibă încredere în ea.

Îi frângea inima. Fata avea nevoie de ajutor, iar el nu putea să i-l dea. Înțelegea că are probleme, dar nu și ce încerca ea să îi transmită.

Ӽχμτα-μα.
Щυ συϰτ ραςιϰτїї μει

Cuvintele de pe hârtie aveau asupra ochilor lui Milan același efect pe care îl aveau orice cuvinte ce-i erau puse în față: alcătuiau un puzzle indescifrabil. Luau forma unor hieroglife lipsite de sens.

Milan privi înainte, spre șofer și spre persoana de pe scaunul din dreapta; ceva ce ar fi trebuit să facă mai devreme pentru că acum Volvo-ul se puse în mișcare, schimbă banda și goni pe strada Helmholz spre centrul orașului.

Un bărbat brunet la volan, o blondă pe scaunul din dreapta.

Prea târziu îi veni ideea să-și întipărească în minte plăcuța de înmatriculare. Să o stocheze în albumul memoriei sale fotografice. În schimb, se chinuia să-și răspundă la întrebarea dacă nu cumva se înșelase și pe scaunul din dreapta șoferului stătea de fapt un bărbat cu părul lung, dar până să-

și dea seama că e un martor jalnic, luminile de poziție ale mașinii dispăruseră deja în ceață.

Zaruri la oglinda retrovizoare.

Ăsta era singurul lucru care i se întipărise în minte. Probabil un semn că șoferul era un *player* și se implica în competiții sportive.

Și răpea copii?

Milan se sui pe bicicletă, călcă pe pedală și văzu că șoferul a semnalizat la următoarea intersecție. Apoi Volvo-ul viră la stânga, iar în secunda următoare, capitala învolburată în ceață înghiți cu totul mașina verde, masivă, în care se afla fata deznădăjduită.

7.

Astăzi, Tegel

— Avea dreptate tatăl tău. Ești un pămpălău. De ce nu i-ai spus pur și simplu curvei tale… Andrei ăsteia?

Milan ezită să dea un răspuns întrucât încă era complet blocat în acel moment fatidic din trecut. Răceala podelei din vechea spălătorie a închisorii îi pătrundea în oase și intensifica amintirea acelei amiezi de iarnă umede și reci de pe podul Gotzkowsky. La asta contribuia și cearșaful jilav pe care Zeus i-l dăduse cu o urmă de neașteptată blândețe și care acum îi acoperea partea de sus a corpului, fiind deja de mult pătat cu roșu.

— Nu aveți cum să înțelegeți, murmură el.

Un adult care nu știe să scrie și să citească?

Întreaga viață îi era definită printr-un singur cuvânt: stres. Stres la automatul de bilete de călătorie, când cei din spate plescăiau nerăbdători din limbă în timp ce lui Milan i se învolbura în fața ochilor un vârtej de litere și cifre. Stres la instituțiile publice, când trebuia să-l roage pe funcționar să îi permită să ia formularul acasă, pentru a-l putea completa în liniște. Stres când zărea pur și simplu o librărie sau o bibliotecă – locuri pe care, de altfel, le evita cum evită un dealer secția de poliție. Milan auzise de persoane cu aceeași problemă, care nu fuseseră stigmatizate când au avut în sfârșit curaj să mărturisească faptul că sunt analfabete. El însă avusese ghinion și fusese tratat ca un lepros atunci când se prezentase într-o fabrică la interviu pentru un job ce nu necesita multă minte și nu reușise nici măcar să găsească ușa potrivită.

— Sunteți bătut în cap, tinere? Ce-ați pățit?

Pentru a nu se mai expune la astfel de situații, devenise un maestru al disimulării. Încă din școală

învățase pe de rost versiunile audio ale lecturilor pentru ora de germană, ca să nu fie prins când avea de citit ceva cu voce tare. În fabrica de șuruburi, avea imprimate în memorie numerele de depozit pentru mai mult de zece mii de produse, pe care le studiase cu ajutorul tatălui său pe baza unui catalog de grosimea unei cărți de telefoane. Totuși, indiferent de cât de mult se străduise, viața lui părea să fi ajuns într-o fundătură. De când se mutase din Rügen în Berlin și își lăsase în urmă toți prietenii, nereușind să se mai apropie de nimeni în marele oraș anonim, trăia în permanență cu teama că va fi descoperit.

— De ce n-ai învățat la un moment dat? vru Zeus să știe.

Se sprijini de spătarul scaunului pe care i-l aduseseră oamenii lui înainte să închidă ușa. Ușa în spatele căreia probabil că așteptau să primească noi ordine, de îndată ce liderul lor termina cu interogarea celui nou.

— Tu de ce nu ești cântăreț de operă? Nu mi-am ales singur talentele.

Vocea lui Milan avea un ecou bizar în încăperea albă, lipsită de ferestre, în care duhnea a detergent pudră și agenți de curățare.

Și a vomă.

Deja după primele propoziții, Milan vomitase, iar Zeus îl obligase să curețe mizeria cu o lavetă înainte să-i permită să povestească mai departe.

— Și nu poți să deslușești chiar nimic? Nici măcar ce scrie pe tricoul meu?

Zeus își ridică de pe bustul suplu un tricou azuriu, cu scris alb.

Milan dădu din cap că nu.

Aici era diferența dintre el și majoritatea analfabeților funcțional, care măcar cunoșteau semnificația unor cuvinte individuale și adesea chiar a unor propoziții întregi, chiar dacă le lua extraordinar de mult timp să descifreze cuvinte scrise. El, pe de altă parte, suferea de alexie, adică

incapacitatea totală de a putea citi ceva, deși vederea îi funcționa fără probleme.

— Nici măcar un cuvânt?

— Nu.

Zeus oftă și privi la ceasul de la mână.

— Păi, mă bucur că nu ți-ai început povestea cu melodrama asta sentimentală. Să revenim la ale noastre. Ce s-a întâmplat cu Volvo-ul?

Milan clipi. Simpla menționare a mărcii automobilului îi reaprinse brusc în minte amintirea fetei suferinde cu biletul misterios.

— Am încercat să mă conving că nu era nimic suspect la mijloc. Până la urmă, ce văzusem? Un bilet și o fată plângând. Asta putea să însemne multe sau putea la fel de bine să nu însemne nimic.

— Adesea ce contează nu poate fi văzut cu ochii, spuse Zeus cu o expresie gânditoare stranie, iar Milan se întrebă dacă bărbatul era conștient că parafrazează zicala Micului Prinț, conform căreia doar cu inima poți vedea limpede.

Mama sa îi citise din această carte. Și, într-adevăr, Milan își lăsase inima să preia cârma în acea zi pe pod, când își ascultase intuiția și se urcă din nou pe șa.

— Am început urmărirea, zise Milan și se simți acum la fel de epuizat și de înghețat ca atunci.

Resimțea vântul cum i se împotrivea în timp ce pedala, încercând să ajungă din urmă mașina. Un vânt glacial, tăios, care îi împingea părul în spate și îi smucea hainele pe măsură ce mergea din ce în ce mai repede. Fără să țină cont de semafoare sau de ceilalți participanți la trafic, traversă strada, trecu peste trotuar și intră pe terenul Volkswagen. Spera ca enormul complex de vânzări și mentenanță, care acum se întindea pe un întreg cartier, să aibă o ieșire și spre strada Gutenberg, unde dispăruse Volvo-ul la intersecție. Curajul lui de a căuta o scurtătură fu într-adevăr răsplătit.

Un autocamion pentru mutări parcat neglijent îi oferi lui Milan o a doua șansă. Limuzina se

deplasase cu viteza unui ghețar prin urechea acului, pe banda pe care camionul o lăsase liberă pentru celelalte vehicule, iar acum se îndrepta spre strada Salzufer. De acolo, urmărirea continuă pe strada 17. Juni. Automobilul tot dispărea printre autobuze și mașini de marfă, în spatele semafoarelor sau în sensul giratoriu. Dar reapărea mereu. Traficul cotidian haotic, specific centrului politic al Berlinului, îi făcea jocul lui Milan, ajutându-l să țină pasul și să deslușească din nou în fața lui luminile de poziție licărind în ceață. Goana luă sfârșit în apropiere de cartierul ambasadelor, Botschaftsviertel, nu departe de hotelul Interconti. O zonă rezidențială și de recreație îndrăgită, cu clădiri de tip Townhouse și locuințe pe care muritorii de rând nu și le pot permite.

Milan alesese o scurtătură prin cartierul central Tiergarten, care adăpostea, printre altele, un parc imens cu același nume și grădina zoologică din Berlin, și pierduse Volvo-ul iarăși din ochi în ultimii metri.

Acum pedala fără țintă pe străzile din jurul cafenelei Café am Neuen See de pe malul lacului din parc. Pe când se gândea să renunțe și să pornească spre restaurant pentru a prelua tura de după-amiază, fu cât pe ce să dea cu bicicleta peste familie pe strada Rauch.

— Familie? întrebă Zeus, căruia Milan îi expusese pe scurt urmărirea.

— Da.

Milan oftă adânc. Își amintea prea bine senzația de ridicol și de absurd pe care o trăise la vederea celor trei: tată, mamă și fiică. Complet epuizat și cu răsuflarea tăiată, se ascunsese cu bicicleta în spatele unui copac de pe stradă și se simțise ca un tolomac când îi privise pe cei trei ducând împreună cumpărăturile în mica vilă.

Ceața groasă îi dădea lui Milan impresia că urmărește scena prin obiectivul unei camere cu rezoluție scăzută.

Volvo-ul parcă pe calea de acces din fața unei clădiri din cărămidă roșie. Datorită bovindourilor jucăușe și a turnulețului din aripa vestică, casa părea a fi desprinsă din basmele fraților Grimm. Tatăl, un tip brunet, cu înfățișarea unui agent de vânzări, purtând un costum boțit și o cravată desfăcută, căra o lădiță cu limonadă. Fiica lui se chinuia cu o cutie mare de carton, în timp ce soția, oarecum delicată, cu părul foarte blond, pe care Milan o vedea doar de la spate, dispăruse deja pe jumătate, ducând în casă o sacoșă de cumpărături.

— Am uitat ceva? strigă tatăl, iar fata îi răspunse ușor iritată, fără a se întoarce:

— Dacă am fi cumpărat mai multe, ar fi trebuit să ne schimbăm numele în Shopping Mall.

— Și după aia? întrebă Zeus nerăbdător.

Milan ridică din umeri.

După aia au dispărut cu toții în casă.

— Eram sigur că mă înșelasem. Că urmărisem o fantomă și fata aceea obraznică îmi făcuse o farsă.

— Și?

Milan își privi mâinile. Își tot încleșta pumnii în speranța de a-și menține sângele în mișcare.

— După aia am mers la restaurant să-mi fac tura. Deja întârziasem.

Zeus își dădu ochii peste cap și își scoase ochelarii pentru ca apoi să-i șteargă de un colț al tricoului.

— Să știi că ai un mod foarte ciudat de a cerși un fier de călcat în fund. Călcău?

Zeus strigase înspre ieșire numele subordonatului său, iar ușa se deschise realmente imediat și grăsanul își întinse capul umflat în spălătorie.

Milan ridică mâna în mod defensiv.

— Opriți-vă, așteptați! Vă rog! Trebuie să sap ceva mai adânc în povestea mea ca să înțelegeți tot. Vă rog!

Din instinct, încercă să se retragă din fața lui Zeus, dar deja era lipit cu spatele de mașina de

spălat. Dacă urma să scape de aici, nu avea să mai pună niciodată piciorul în apropierea unei spălătorii. Experimentase deja o dată cele mai mari dureri din viața lui într-o încăpere placată cu gresie. La vârsta de unsprezece ani, îi venise grandioasa idee de a se ascunde în tubul de evacuare a rufelor murdare care lega debaraua de la primul etaj de spălătoria de la subsolul din casa părinților. Rămăsese blocat și, în încercarea disperată de a se elibera, își dislocase umărul. Părinții lui îl găsiseră întins pe podea, urlând. Niciodată nu și-ar fi închipuit că durerile unui umăr dislocat pot părea minore în comparație cu momentul în care brutele potrivite te imobilizează și te maltratează.

— Vă jur că nu vă fac să pierdeți timpul, zise Milan gâfâind.

Zeus privi din nou la ceasul de la mână și își miji ochii. Buzele i se țuguiară.

— Sper și eu. Pentru binele tău.

Îi făcu semn din cap lui Călcău, iar acesta dispăru fără comentarii în spatele ușii închise.

— Atunci dă-i bătăi, *polițistule*.

Auzindu-l adresându-i-se în batjocură cu vechea lui poreclă, Milan tresări și își duse în mod inconștient mâna la cap, acolo unde Andra îl lovise cu bâta de baseball.

— Nu vreau să fiu arogant, dar nimeni nu mă mai numește de mult *polițist*, șopti el.

Asta a fost cu ani în urmă. Într-o altă viață. Mult mai puțin dureroasă decât asta.

Zeus zâmbi amuzat cu colțul gurii.

— Păcat totuși. Trucul tău cu polițistul mi s-a părut de-a dreptul original.

În momentul următor, ochii bătrânului deveniră reci și toate trăsăturile feței i se înăspriră formând o mască de nepătruns când acesta se aplecă spre Milan și spuse:

— Bineînțeles că pot să te numesc și *ucigaș de fete*. Dacă nu cumva îmi demonstrezi rapid

contrariul cu povestea ta.
Zeus privi din nou spre ceas.
— Mai ai jumătate de oră.

8.

Cu două săptămâni în urmă

Milan fusese nedrept când își proiectase în minte interiorul restaurantului. Nu era nici pe departe atât de anonim și clișeic cum presupusese el. Pe atunci, cunoștea doar imaginile de pe Internet, în care apărea recuzita obligatorie. Abia mai târziu aflase că toate mesele, scaunele, semnele de circulație și imaginile, până și tonomatul chiar fuseseră produse în anii șaizeci, iar Hulk, managerul localului, le cumpărase din stocul unui restaurant din Los Angeles care dăduse faliment.

Datorită obiectelor originale, localul era atât de autentic pe cât putea fi un restaurant rapid american dintr-un cartier urban oarecum conservator din sud-vestul capitalei germane. Până și solnițele aveau patină pe ele, iar Tony, bucătarul, era chiar un fost soldat american. Hulk și-ar fi dorit să aibă el însuși aerul unei gazde americane însă, la cei șaizeci și doi de ani ai lui, bărbatul încălțat cu cizme de cowboy întruchipa exact opusul acestui șablon. Născut în orașul Eisenhüttenstadt, cu numele de Harald Lampert, managerul era un german de est autentic, mândru până în măduva oaselor, care reușise cumva să supraviețuiască tachinărilor din copilărie emise pe seama trupului său firav, aproape subdezvoltat. Astăzi, suferea cel mai mult din cauza faptului că putea să vorbească rusa mult mai bine decât putea să vorbească engleza. Deși, în cazul lui, nu era important în ce limbă comunica. Hulk era la fel de vorbăreț precum un scafandru la lucru. O ridicare din umeri putea fi singura sa contribuție la o conversație îndelungată. Günther, în schimb, cel care ocupa, conform cărții sale de vizită, postul de asistent al managerului, era o gură spartă.

— Când va fi totul în regulă? Când va face sens?

Milan întârziase doar zece minute, dar mâna dreaptă a lui Lampert îl aștepta în fața localului cu figura unui călău ce se pregătește să execute pedeapsa cu moartea. În orice caz, figura asta era doar cu puțin mai feroce decât expresia feței pe care o avea Günther când era bine dispus.

— Formația pop Ich + Ich, răspunse Milan și își parcă bicicleta.

— Melodia *Se soll es bleiben*. Polydor 2007.

Günther era un mastodont de 120 de kilograme, cu capul în formă de minge de fotbal american. Putea cuprinde cu lăboanțele făcute căuș dovleci de dimensiuni record și se zvonea că își face treningurile la comandă, pentru că brațele groase nu-i încăpeau în cele standard, din magazine.

Devenise un ritual între ei doi ca Günther să îi recite lui Milan pasaje de versuri din melodii pop germane. Milan trebuia să numească titlul, interpreții, precum și greșeala gramaticală care îl irita pe Günther la hitul respectiv.

— Ar trebui să fie „va avea sens”. „Face sens” e o expresie preluată din engleza americană, iar esteticienii lingviști ca tine o consideră un exemplu de germană stricată.

— Hm, mârâi Günther, în mod evident satisfăcut din nou de memoria tip Wikipedia a lui Milan, pe care acesta o alimenta în mod regulat cu informații citite de Siri, Cortana, Alice, Alexa sau alți asistenți vocali electronici.

Aburii formați de răsuflările lor se întâlniră și îi amintiră lui Milan de ceața prin care tocmai urmărise mașina în care se afla fata. Aici, în Schmargendorf, ceața se risipise deja, drept urmare se făcuse mult mai frig.

— Prea târziu, mormăi Günther uitându-se la ceas.

— Formația punk Die Ärzte, zise Milan în glumă, deși știa prea bine că afirmația nu făcea

parte din jocul lor cu întrebări și răspunsuri.

1984, albumul lor de debut *Debil*, CBS Schallplatten GmbH.

— Idiotule, spuse Günther, dar nu se putu abține să rânjească, ceea ce se întâmpla destul de rar.

De vreme ce, din punct de vedere fizic, aducea mai degrabă a paznic de club, multă lume îl subestima. Günther absolvise facultatea de științe economice și nu era doar asistentul lui Hulk, ci și managerul rețelei lui de firme, despre care Milan nu știa prea multe. Aparent, Lampert mai gestiona, pe lângă restaurant, trei tonete cu mâncare la pachet, o spălătorie auto și un mic hotel în Bavaria și totuși părea să își petreacă nouăzeci la sută din timp aici, în biroul de la demisolul restaurantului din Schmargendorf. Atunci când nu era plimbat de Günther prin împrejurimi. Pentru că mâna dreaptă a lui Hulk nu presta doar servicii de contabilitate și management, ci îi servea șefului totodată drept șofer, îi plănuia călătoriile și îl sfătuia în probleme de securitate.

Milan îi rămase până în ziua de azi recunoscător sorții că nu dăduse peste Günther în momentul în care încercase să jefuiască restaurantul. Căci bărbatul avea acces la seif și la dulapul cu arme din pivniță și probabil că nu s-ar fi mulțumit să folosească doar o bâtă de baseball.

— Hulk e aici? întrebă Milan, încercând să se strecoare pe lângă Günther.

Acesta însă îi puse o mână în fața pieptului oprindu-l.

— Azi e ziua cimitirului, nu știi?

De trei ani de zile, managerul ducea flori în fiecare vineri la mormântul soției lui, pe care o pierduse într-un accident rutier. De cele mai multe ori, Günther îl însoțea. Probabil că acum își aștepta șeful afară, ca să îl ducă cu mașina la cimitirul din Zehlendorf de pe strada Onkel-Tom. Locul de veci al familiei Lampert se afla nu departe de cel al actorului Götz George.

— Oare știi tu care este pedeapsa potrivită pentru cineva care îl numește pe șef Hulk?

Günther deschise ușa restaurantului cu o smucitură ce aproape o scoase din balamale și făcu un gest mai degrabă galant cu mâna spre interiorul localului, apoi rânji diabolic și își răspunse singur la întrebare:

— Ceea ce te așteaptă pe tine înăuntru, Milan.

9.

Patru ore mai târziu

— Hei, e totul în regulă la dumneavoastră?

Bătrânul nu se mai mișcase de jumătate de oră. Poate că doar adormise, dar oamenii cu înfățișare atât de bătrânicioasă trezeau involuntar gânduri neplăcute când stăteau, cu părul gri, vâlvoi, ușor aplecați și cufundați în sine, în cel mai îndepărtat colț al unui restaurant. Și nu se mișcau.

Între timp, se făcuse cinci și jumătate, iar restaurantul era pustiu. „Faza morții” – așa numea Hulk perioada dintre ultimii clienți ai amiezii și primii clienți ai serii. Günther nu exagerase mai devreme, când îi vorbise lui Milan despre o „pedeapsă”, referindu-se la munca ce îl aștepta. Mai mulți clienți, care sărbătoreau o petrecere a burlacilor, acaparaseră două treimi din local și nu se sinchiseau de faptul că el era singurul chelner de acolo. În orice altă zi, s-ar fi revoltat la primirea acestei pedepse. Astăzi însă, i se părea justă. De altfel, îi distrăgea atenția de la eșecul grandios al terapiei de cuplu, care, mai mult ca sigur, marcase sfârșitul relației sale cu Andra.

Abia după două ore, treizeci și șapte de băuturi nealcoolice, douăzeci și patru de hotdogi, unsprezece platouri cu nachos, zece salate și peste douăzeci de farfurii cu costițe avea în sfârșit timp să-și tragă sufletul.

Hulk mai urmărise un sfert de oră toată agitația, apoi ieși afară la Günther, după ce se convinsese că Milan avea situația sub control. Ca de obicei, fără să salute și, ca de obicei, cu același zâmbet batjocoritor pe buze pe care îl afișa ori de câte ori îl vedea pe Milan realizând desene cu clienții cu tot cu simbolurile corespunzătoare comenzii fiecăruia. Un cerc pentru un hamburger, o linie pentru o friptură, un X pentru un shake. Din

fericire, casa de marcat electronică era ușor de folosit. Nu trebuia decât să apese pe simbolurile preparatelor, pentru ca apoi să ducă bonul tipărit la masă. Milan nu verifica restul. Aștepta până clienții se ridicau și părăseau localul, după care punea bancnotele și monedele în casă, sortându-le după formă, mărime și culoare.

Când era mai puțină agitație, ca acum, își dădea mai mult silința și îi desena pe clienți cât mai detaliat. Era atent la trăsături distinctive, precum alunițe, gropițe, cicatrice lăsate în urma bărbieritului sau unghii roase. Astfel, desenele lui ilustrau uneori aburul ridicându-se dintr-o cană de cafea fierbinte sau lumina felinarului de afară traversând restaurantul și căzând pe masa numărul 19, cel mai nepopular loc din restaurant din cauză că se afla lângă intrarea în toaletă. Și totuși, bătrânul se așezase acolo.

— Pot să vă mai aduc ceva?

Clientul nu se uită la Milan, deși acesta stătea acum fix lângă el. Singurul lucru care îi arăta lui Milan că bărbatul încă mai respira era lingura din mâna lui pătată de vreme. Lent și tăcut, făcea cercuri în cana de cafea pe care o comandase cu treizeci de minute în urmă și din care încă nu luase nicio înghițitură. Tabloul acesta aparte, ușor tulburător, se imprimă în memoria fotografică a lui Milan. Știa că va trebui să îl deseneze mai târziu, pentru a și-l putea scoate din minte. Așa cum făcuse și când se folosise de cele zece minute de liniște din restaurant pentru a desena scena de la semafor de mai devreme.

Datorită abilității sale de a memora amintirile sub formă de imagini, reușise să redea fidel atât ochii fetei, cât și lacrimile ei strălucitoare, de culoarea mercurului. Își amintea de îndoitura de pe biletul franjurat pe margine lipit de micuță pe geam, precum și de forma și conturul tuturor literelor scrise în grabă, pe care reuși să le redea perfect, chiar dacă nu înțelegea sensul mesajului.

Χχμτα-μα.
Щυ συκτ ραςικτїї μει

— Mai vreți o cafea proaspătă?

Într-un final, bărbatul se mișcă și privi în sus spre el cu ochi gălbui, obosiți. Purta un palton de lână maro, cu coatele roase. Când bătrânul începu să își deschidă nasturii, Milan se aștepta să simtă duhoarea inevitabilă impregnată de viața de om al străzii și fu mirat când spre el nu se ridică un nor de transpirație, urină, mizerie, tutun rece și alcool. În schimb, simți un iz de parfum bărbătesc scump, puternic.

— Nu, mulțumesc, spuse bătrânul și zâmbi binevoitor.

Își dădu jos paltonul.

— Atunci altceva? Poate ceva de mâncare?

Clientul dădu din cap că nu și făcu o mișcare aproape elegantă în semn de invitație:

— Vreau să vă așezați la masă cu mine.

Milan privi în jur. În afară de ei doi, nu mai era nimeni în local. Hulk era din nou jos, în birou, iar Tony, bucătarul, profitase de ocazie și acum fuma în fața ușii. Cu toate acestea, Milan spuse:

— Din păcate, angajaților nu le este permis să ia loc alături de clienți.

Bărbatul dădu aprobator din cap, de parcă s-ar fi așteptat la acest răspuns. Își trecu mâna prin păr fără a reuși să-l aranjeze prea tare și plescăi din limbă, declanșându-i lui Milan o senzație de déjà-vu. Preț de o secundă, fu sigur că îl mai văzuse pe bărbat cândva.

— N-ar dura mult. Am așteptat în mod intenționat să fim singuri.

Milan își încreți fruntea.

— De ce?

— Vreau să vă dau ceva.

Clientul ridică tivul puloverului cu model Lumberjack pe care îl purta, iar Milan înțelese că bărbatul nu își dăduse jos paltonul pentru că îi era

cald. Ci pentru că de altfel nu ar fi ajuns la micuța cutie ascunsă în borsetă.

— Ce e asta?

Bărbatul așeză cutia de carton minusculă pe masă, în fața lui. Era de dimensiunea unui cub Rubik, albă și nu avea nimic scris pe ea.

Cutia de pălării a unei zâne.

— Un cadou.

10.

Milan râse.

— Cu ce ocazie?

Bărbatul făcu din nou un gest în semn de invitație.

— Deschideți-o!

Privirea lui Milan căzu prin fereastra slab reflectorizantă, pe trotuarul din afara restaurantului, unde Tony își butona telefonul rânjind sub adăpostul streșinii de la florăria vecină.

— Ne cunoaștem? întrebă el.

— Vă rog, deschideți-o!

Curiozitatea lui Milan fusese stârnită. Întrucât discuția și întorsătura pe care aceasta o luase erau clar mai palpitante decât să stea singur la bar, ghemuit deasupra blocului de desen, îi făcu pe plac bărbatului, se așeză și deschise ambalajul exterior.

Înăuntru descoperi un mic recipient de plastic, de dimensiunea unei cutii de gumă de mestecat, doar că acesta era sigilat și neetichetat.

Milan îl învârti în mână.

— Ce e asta?

— Un medicament. Pastile.

Puse recipientul înapoi pe masă la fel de repede cum lăsa jos farfuriile prea fierbinți de la bucătărie pe care n-ar fi trebuit să le apuce cu mâinile goale.

— Pentru ce?

Bărbatul dădu aprobator din cap, însă nu răspunse la întrebarea lui Milan.

— Luați câte una pe zi.

Da, sigur, gândi Milan. Era evident că bărbatul era dus cu pluta.

— Vă mulțumesc din suflet, dar sunt sănătos tun.

— Nu e adevărat.

Mâna pătată a bătrânului se repezi spre el în secunda în care vru să se ridice și îl ținu în loc.

— Vă sfătuiesc să luați aceste pastile, stărui bărbatul. Am făcut mari eforturi ca să vi le aduc.

Milan se enervă. O fi sau n-o fi client, nu trebuia el să se lase pipăit de toți nebunii.

— Spuneți-mi măcar un motiv – de ce ar trebui să fac asta? întrebă el retoric în cele din urmă, astfel încât să încheie definitiv discuția.

Dădu din nou să se ridice, însă răspunsul neașteptat al bătrânului îl făcu să încremenească.

— Dacă luați aceste tablete, domnule Berg, e posibil să puteți să citiți iarăși.

11.

Nu era indignat doar din cauză că acest bătrân străin îi cunoștea nu numai numele, ci pe deasupra și cel mai intim secret.

Derutant era cuvântul pe care bătrânul îl folosise și care se fixă în mintea lui Milan asemenea unei așchii sub unghie.

Iarăși.

— Ce vreți să spuneți cu asta? N-am putut niciodată…

Milan se opri speriat. Îngrozit de faptul că aproape își dezvăluise analfabetismul în fața unui străin. În plus, nu fusese nicicând o perioadă în care să fi putut să citească și să scrie.

...să citiți iarăși…

— Cred că mă confundați, spuse el, și se ridică.

— Vă rog, ascultați-mă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat atunci. Pentru ce vi s-a făcut.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Da, tocmai asta e problema. Și ceea ce vreau eu să repar.

Milan se prinse cu mâna de gât, unde avea impresia că se strânge un nod de 10 kilograme – ce altceva putea să-i umfle și să-i blocheze beregata în felul ăla? –, dar nu găsi nimic acolo.

— Mai bine plecați acum, zise el.

Instinctele îi semnalau prezența unui pericol, în timp ce mintea căuta în continuare o explicație rațională pentru prezența bizară a bărbatului.

— Așa o să fac. Dar să luați aceste pastile, da?

În niciun caz.

— Cu siguranță vă înșelați, mormăi el, întrucât clar nu era posibil ca bărbatul să-i fi ghicit din întâmplare analfabetismul pentru ca mai apoi să-i vorbească despre el fără ocolișuri.

Oare cine mai știe despre asta?

Cine în afară de…

Milan avu o revelație.

— Stați un pic…

Își îndreptă degetul arătător spre bătrân.

— Dumneavoastră erați? L-ați vizitat pe tatăl meu la cămin astăzi înainte de prânz?

— *Apropo, azi înainte de prânz a întrebat un bărbat de tine… Nu a vrut să-și spună numele… Mi s-a părut cunoscută vocea, un boșorog oarecum ciudat, avea…*

— Milan?

Se întoarse și privi spre bar. Acolo se afla Andra, chiar sub vechiul ceas de gară, care arăta fix ora 18:00. Își schimbase ținuta și purta acum o rochie peticită peste blugii cu model de tablă de șah. Părul de un albastru oțelit îi era legat într-o coadă împletită, iar pe lângă cercelul din nas îi mai strălucea în lumina barului și un piercing de sprânceană. Accesoriul cu perle turcoaz era nou, părea că tocmai își făcuse gaura pentru el. Cel mai probabil singură, așa cum procedase cu toate piercingurile ei, de la buric până la limbă.

Milan nu observase că Andra intrase în restaurant, aparent odată cu Tony, care acum se îndrepta spre bucătărie. Nu se gândea că o să vină aici, mai ales de vreme ce nu lucra astăzi. Doi studenți urmau să preia tura de seară în jumătate de oră.

— Vii puțin, te rog? îi strigă ea.

Privirea ei tristă îl atrăgea ca un magnet. Era rănită, cum de altfel era și normal după ce el o lăsase singură la terapia de cuplu și distrusese astfel totul. Mai devreme, când Milan încercase să-și distragă atenția realizând un desen cu neobișnuitul client, încolțise în el speranța că ar mai fi fost ceva ce putea fi salvat. Dacă i s-ar fi ivit ocazia să meargă la ea și să o cuprindă în brațe.

Și să îi spună adevărul! Pe de altă parte, împrejurările actuale erau cu totul nepotrivite pentru a face asta. Nu putea să-l lase pe bătrân, care tocmai scotea din borsetă o bancnotă de zece euro, să scape așa de ușor.

— Așteptați un moment, imediat revin la dumneavoastră, îl rugă pe clientul ciudat, fără a-i lua banii. Sau pastilele.

Bătrânul îi răspunse cu un ridicat din umeri, iar Milan se îndepărtă de el.

Merse spre bar cu genunchii tremurânzi, ca și cum pășea pe un nor de vată. Și la fiecare pas cu care se apropia de Andra, își auzea inima bătând mai tare.

— Ascultă, îmi pare rău.

Milan rosti astfel prima replică din încercarea lui de a-și cere scuze. Însă nu apucă să mai spună nimic. Andra îl trase înspre ea și îl îmbrățișă. Îl cuprinse un sentiment atât de plăcut în brațele ei încât avea senzația că acela era locul lui.

— Nu. Mie îmi pare rău, îi șopti ea în ureche. Te-am presat prea mult. Terapia asta de cuplu – poate că e prea devreme pentru așa ceva.

Era tentat să o îndepărteze de trupul lui pentru a o privi în ochi, dar în același timp voia să o aibă cât mai aproape de el în momentul în care avea să-și mărturisească secretul.

— Nu, nu. Doar eu am greșit, totul e din vina mea. Eu…

Atenția îi fu distrasă de zgomotul făcut de ușa de la intrare, care se închidea în spatele lor. Milan se desprinse de Andra și privi spre masa numărul 19, unde nu se mai afla nimeni acum. Rămăsese acolo doar o ceașcă de cafea neatinsă. Și o cutie de medicamente mică, albă.

— La dracu'! zise el și îl urmări cu privirea pe bătrânul ce părea să se opintească în bătaia vântului dincolo de fereastră.

Chiar și văzut din spate, bărbatul părea trist și pierdut.

— A plecat fără să plătească? vru Andra să știe, în timp ce aruncă o privire pe blocul de desen al lui Milan întins pe tejgheaua barului.

Milan dădu din cap că nu.

— Nu e vorba despre asta. Îmi pare rău. Tocmai am avut o întâlnire de gradul trei.

— Te cred. De ce ai scris aici „Ajută-mă”?

Andra luă blocul de desen în mâini și arătă spre ultimul desen realizat de Milan.

— Ah, asta.

Milan scutură din cap și zâmbi strâmb, astfel încât să îi dea de înțeles că desenul nu are nicio semnificație deosebită. Într-adevăr, întâlnirea bulversantă cu bătrânul îl făcuse să uite din nou de confuzia ridicolă din amiaza zilei respective. Simplul fapt că Andra părea să îi acorde încă o șansă era mai important decât orice altceva în lume.

— A fost doar o farsă de copii. Fata din mașină m-a prostit de-a binelea când veneam spre restaurant.

Întrucât Andra voia să afle mai multe, Milan îi povesti întreaga întâmplare; cum crezuse că micuța fusese răpită, dar de fapt doar se întorsese de la cumpărături cu mama și tata.

— Și eu aș fi pornit în urmărirea lor, zise Andra aprobator. Mai ales din cauza celui de-al doilea rând de aici.

— De ce? Ce scrie acolo? întrebă Milan într-o scăpare de moment.

— Ce scrie? Andra râse și urmări cu degetul literele de pe desen.

— Nu-ți mai recunoști propriul scris? apoi citi încă o dată întregul mesaj. Cele două propoziții, care schimbaseră totul:

„Ajută-mă.
Nu sunt părinții mei”.

12.

— Roșu.

— Ești daltonist? întrebă Andra aruncându-i o privire scurtă lui Milan în timp ce acceleră din nou și traversă intersecția în goană cu automobilul ei Mini negru ca noaptea.

Nu. Recunosc foarte bine culorile. Cu literele am o problemă.

— Era roșu, iar tu conduci prea repede, comentă Milan.

— Era verde roșiatic. Și tu ești cel mai rău copilot din lume.

— Spune doamna cu patru puncte în Flensburg.

— …domnului care nici măcar nu are permis. Apropo, când ai de gând să faci odată școala?

Când o să pot să citesc chestionarele de la examen. Într-o altă viață.

Milan îi povestise Andrei că nu reușise să se înscrie la școala de șoferi mai întâi din cauza lipsei de bani, apoi din lipsă de timp. Ea știa însă că practica realizată de Milan cu ajutorul mașinilor „împrumutate" îl ajutase pe acesta să acumuleze suficient de multă experiență de condus cât să-i depășească pe mulți navetiști.

Andra acceleră atât de tare încât Milan fu împins în scaun.

Simți o durere ușoară de cap și se întrebă dacă are la el Ibuprofen, ceea ce îl duse din nou cu gândul la pastilele lăsate de bătrân pe masa restaurantului.

— *Dacă luați aceste tablete, domnule Berg, e posibil să puteți să citiți iarăși.*

Milan le aruncase la tomberonul din curte odată cu resturile din local. Acum regreta că făcuse asta fără a evalua situația mai atent. Ar fi putut să le ducă la un farmacist și să-l roage să le analizeze. Însă, după revederea cu Andra, le aruncase pur și simplu la gunoi.

— OK, atunci hai să mergem.

Andra apăsă o tastă de pe volan, deschizând astfel meniul de navigare al computerului de pe tabloul de bord.

— Hai scrie.

— Ce?

Lui Milan începură să îi transpire mâinile și ceafa, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când trebuia să scrie ceva. Își propusese de altfel să îi mărturisească totul Andrei la restaurant, însă ocazia trecuse, iar acum i se părea că nu e tocmai momentul potrivit pentru asta. Ceea ce voia să îi spună era atât de important încât voia ca în timp ce i se destăinuie să o privească în ochi și să o țină de mână. Acum, că Andra conducea mașina, nu putea face niciuna, nici alta.

— Cum ce? Adresa vilei, normal.

Fusese ideea ei, dar nici nu trebuise să ducă muncă de convingere cu Milan ca să-l facă să mai meargă încă o dată acolo. Înapoi la vilă. Înapoi la fata cu mesajul misterios.

Nu sunt părinții mei.

Lui Milan îi stătea pe limbă să o întrebe de ce nu-și programează singură navigatorul. Oricum, Andra se considera foarte pricepută în a face mai multe lucruri deodată, motiv pentru care și fusese prinsă deja de două ori vorbind la telefon în timp ce era la volan. Dar, firește, nu găsea niciun motiv convingător ca ea să nu se concentreze la trafic de vreme ce el, în calitate de copilot, nu avea nimic mai bun de făcut decât să privească fix spre lapovița care, după cum îi era obiceiul, transforma nelipsitul haos rutier berlinez într-un patinoar cu potențial mortal.

— Nu îmi mai amintesc numele străzii, minți Milan. Era undeva în apropiere de Café am Neuen See.

— Deci pe Katharina-Heinroth-Ufer. Bine, atunci scrie asta.

Mai degrabă construiesc un accelerator de particule cu mărunțișurile din torpedoul tău.

— Nu știi cum să ajungi la Tiergarten? întrebă el.

— Nu știu dacă strada Lietzenburger încă e închisă. Navigatorul mă pune să evit blocajele rutiere, așa că nu mai bodogăni. În față trebuie să mă hotărăsc dacă merg pe strada Hohenzollerndamm sau pe strada Kant.

— Nu ai recunoaștere vocală? zise Milan încercând o ultimă oară să-și scoată capul din laț.

Siri îl salvase deja de multe ori. Îi citea e-mailuri, SMS-uri, mesaje de pe WhatsApp și scria răspunsuri după ce el le dicta pur și simplu în Smartphone. Greșelile care apăreau inevitabil în acest proces erau trecute cu vederea de cei mai mulți interlocutori ai săi. În epoca emoticoanelor, când lumea își scria în grabă toate mesajele în timp ce se uita la televizor, conducea sau mânca, aproape nimeni nu mai era atent la ortografie.

— Milan, nu înțeleg ce tot dezbatem aici. Tastează, te rog, pur și simplu…

Un apel, semnalat prin afișarea pozei unei fete brunete, înlătură fereastra cu navigatorul de pe ecranul telefonului și îl salvă astfel pe Milan.

— Bună mama, unde ești?

Louisa. Fiica de treisprezece ani a Andrei. O fată în floarea pubertății, cu o înclinație spre Krav Maga și kickboxing. Foarte curând, adolescenta temperamentală avea să lovească la fel de puternic precum mama ei. Milan era sigur de asta.

— Sunt în trafic cu Milan, venim înapoi în curând, draga mea. Cherry mai e acolo?

Cherry era cea mai bună prietenă a Louisei, cam ursuză și tăcută după părerea lui Milan, dar probabil că în general fetele de treisprezece ani nu prea deschideau gura când întâlneau oameni pe jumătate morți – cum probabil îi considerau pe adulții ca el.

— Da, ne uităm la *Iron Man*.

Andra își încreți fruntea, viră pe strada Hohenzollerndamm și îi arătă degetul mijlociu unui șofer de tir care nu o lăsase să schimbe banda. Milan expiră adânc în mod instinctiv. Andra decisese că nu mai era nevoie să programeze navigatorul.

— Nu ziceați că vreți să faceți teme?

— Nu ziceai că vrei să pui mâncare în cuptorul cu microunde?

Milan nu realiză care din cele două închisese mai repede, însă, în orice caz, fotografia Louisei dispăruse, iar imaginea hărții reveni pe ecran.

Apăsă pe steagul de pe display unde trebuia introdusă destinația și fu apostrofat de Andra, după cum se și aștepta.

— Acum nu mai e nevoie să faci nimic. Am ales cel mai scurt traseu. Mai bine roagă-te să nu rămânem blocați pe șantierele de pe lângă clădirea Urania.

— Că de altfel, ce?

Milan zâmbi.

— De altfel…

Un gând păru să întunece chipul Andrei.

Mai întâi, Milan crezu că femeia văzuse ceva pe stradă, însă în fața lor erau doar lămpi de frână aprinse, ce se reflectau în asfaltul umed și trasau linii luminoase pe parbrizul udat de ploaie.

Andra îi oferi un zâmbet scurt, încrezător, ceea ce îi întări sentimentul că femeia are ceva pe suflet.

Milan știa că nu trebuia să o preseze acum. Cunoștea prea bine aceste schimbări de dispoziție ale prietenei lui, pentru care adesea nu exista niciun motiv clar. Probabil că tocmai își amintise de eșecul ședinței de terapie de cuplu din ziua respectivă și se gândea la problemele din relația lor. Probleme atât de mari încât nici măcar nu permiteau ridicarea unei întrebări de genul „de altfel?”, indiferent de momentul din viitor la care se referea aceasta.

Probleme, pe care doar eu le cauzez.

Parcurseră restul călătoriei în tăcere. Abia când trecură pe lângă hotelul Interconti de pe strada Budapester, Milan îi indică drumul ce i se imprimase în memorie.

Spre deosebire de miezul zilei, acum cei doi nu au păstrat distanța de siguranță față de vilă. De vreme ce oricum plănuiseră să sune la ușă, parcară pe aleea cu copaci desfrunziți, exact în fața intrării în casă.

— Și asta era aici? zise Andra uimită în timp ce cobora din mașină.

— Da.

— În casa asta a dus mica familie cumpărăturile?

Milan își făcu mâna streașină la ochi privind în sus și încercă, fără prea mult succes, să-și ferească fața de lapoviță. Se simți cuprins de un tremur, dar nu vremea era cea care îl făcea să tremure.

— Tată, mamă, fată, da.

I se uscă gâtul. Un laț invizibil îl strângea tot mai mult cu fiecare pas pe care îl făcea în direcția porții din fier forjat dinspre grădină.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Milan. Dar nu prea pot să-mi imaginez așa ceva.

— Știu, răspunse el.

Privi în sus, spre turnulețul vilei ce se înălța în întunericul negru al nopții.

— N-am nici cel mai mic habar ce se întâmplă aici, Andra. Nici mie nu-mi vine să cred ce văd.

13.

Vila de cărămidă ruginie încă era în același loc unde o văzuse prima oară. Nici nu dispăruse, nici nu fusese demolată. Și totuși, Milan avea impresia că întreaga clădire se dizolvase în aer în fața lui.

— Ceva nu e în regulă aici, murmură el, iar Andra îi dădu dreptate.

— Prin ușa asta? întrebă ea.

Milan dădu aprobator din cap. Exact prin ușa aceea îi văzuse trecând pe cei trei.

Mai întâi mama. Bărbatul. Și apoi fata.

— *Dacă am fi cumpărat mai multe, ar fi trebuit să ne schimbăm numele în Shopping Mall.*

Deși „ușă” nu era tocmai cuvântul potrivit.

Mai degrabă ar fi numit-o deschizătură.

Înainte de prânz, Milan văzuse intrarea doar în fugă. Se concentrase atât de tare asupra persoanelor, încât nu acordase atenție detaliilor din jur. De altfel, nici n-ar fi putut să examineze intrarea mai bine prin ceața aceea groasă.

Și de ce ar fi făcut-o?

Acum însă, era clar ca lumina zilei că ceea ce el percepuse ca fiind o ușă deschisă era de fapt o gaură. O gaură acoperită provizoriu cu o placă de aluminiu, de genul celor folosite în mod normal pentru a securiza accesul în șantierele de construcții.

Sau în casele pustii.

Și chiar așa arăta vila.

În spatele ferestrelor lipsite de perdele nu licărea nicio lumină. Din hornurile caselor vecine se ridica fum, brăzdând cerul de seară, însă nimic nu sugera faptul că în interiorul vilei ar fi mai cald decât afară, unde temperatura era în jur de zero grade. Nu exista niciun semn de viață înăuntru, dar în grădina din față era montat un panou de la o agenție de imobiliare.

Milan intuia ce era scris pe el. Panoul era înclinat spre peluza acoperită cu zăpadă, ca și cum înfrunta de mult timp capriciile vremii.

Sau ca și cum ar fi fost ridicat de jos în grabă.

— Ești absolut sigur că aici ai fost? întrebă Andra în timp ce Milan apăsă butonul de sonerie de pe o coloană din grădina din fața casei.

După cum era de așteptat, soneria nu funcționa.

— Da. Uită-te în jur!

Respirația lui caldă formă un nor de ceață fragil între fețele lor.

— În zonă sunt doar clădiri cu apartamente și case alipite. Asta e singura vilă separată. Aici i-am văzut.

— Ciudat.

Milan urcă treptele spre intrarea în casă și zgâlțâi placa de aluminiu. Observă astfel că nu era nici măcar fixată cu șuruburi.

— E doar rezemată de perete.

— Atunci putem intra, constată Andra, scoțându-și telefonul și activând lanterna. Am preluat comanda, șopti ea. Tu intri primul!

Milan zâmbi la gluma obosită, însă făcu ce i se ordonase și feri copertina de pe ramă. Dincolo de ea se afla o deschizătură îngustă, prin care cei doi se strecurară înăuntru.

Holul de la intrare, numit probabil antreu în cazul clădirilor de felul acesta, îi primi pe intruși cu o ostilitate profundă. Rece, întunecat, cu iz de mucegai.

Milan își încercă norocul cu întrerupătoarele, chiar dacă nu se aștepta să reușească să aprindă candelabrul de deasupra galeriei de scări. Alte surse de lumină nu găsise nici măcar cu ajutorul lanternei de la telefon. Acestea lipseau cu desăvârșire în vilă, așa cum lipseau și mobila, tablourile, căldura și orice alt semn de viață.

— Vino să vezi asta!

În timp ce Milan încă admira uimit cele două șiruri de scări, Andra intrase într-o cameră alăturată, care probabil că fusese folosită cândva ca bibliotecă. Rafturi încorporate din lemn masiv, întunecat, înalte până în tavan, îmbrăcau pereții unei încăperi ușor ovalizate, lăsând liber doar un decupaj pentru un șemineu mort.

— Cam urâțel aici, comentă Milan cu privire la camera absolut inutilă pentru el.

— Și cam sinistru. Rafturi complet goale. Exceptând relicva de aici.

Îndreptă lanterna spre un aparat telefonic antic, așezat lângă șemineu, pe un raft de înălțimea coapsei. Era atât de masiv încât părea că receptorul negru nu putea fi ridicat cu o singură mână.

— Cred că ultima oară când am văzut așa un telefon cu disc a fost acum douăzeci de ani, în casa bunicii mele, spuse Andra, însă Milan o asculta doar cu jumătate de ureche.

Atenția îi fusese distrasă de o bucată de hârtie din apropierea telefonului.

Când Andra zise: „Nu știu ce părere ai tu, dar eu cred că nu are niciun sens să răscolim fiecare cameră din casă”, nu primi niciun răspuns de la el.

Ce naiba se întâmplă aici? se întrebă Milan.

Mai întâi biletul lipit de geamul mașinii, apoi tabloul unei familii ideale, aparent liniștite. Și acum o vilă al cărei miros dădea impresia că fusese părăsită în urmă cu ani de zile?

— Cumva, totul indică faptul că ne aflăm în altă casă, spuse Andra, însă Milan dădu dezaprobator din cap.

— Totul în afară de asta.

Îi puse în față bucățica de hârtie care se dovedise a fi de fapt o fotografie.

— Ce naiba? șopti Andra și trebui să îndepărteze puțin telefonul, pentru că reflexia puternică a luminii nu îi permitea să distingă prea bine imaginea.

— Ea e?

Milan consimți din cap. Era clar că fotograful fusese mai interesat de imaginea de pe fundal: de plaja care cobora ușor în lac și trupa de rațe care primea de mâncare la mal. Imaginea fetei din prim-plan era ușor încețoșată, iar fața micuței era pe jumătate umbrită de un arbore foios. Avea precis cu doi ani mai puțin decât în prezent, dar sigur ea era. Fără nicio îndoială.

Același păr de culoarea spicului de grâu, fruntea înaltă, ochii cu tentă kaki.

Melancolia profundă din privire care îi trezise lui Milan acel sentiment de conexiune inexplicabil.

— Arată exact ca în desenul tău.

Andra învârti fotografia pe partea cealaltă.

— Nu înțeleg ce înseamnă toate astea, Milan…

— Nu ești singura.

— …și în ce m-ai băgat și pe mine. Dar măcar acum i-am aflat numele.

Din fericire, Andra citi cu voce tare ce era scris pe spatele fotografiei:

— Zoe, vara la lac.

Zoe?

Un prenume frumos, nu prea des întâlnit. Milan își aminti involuntar de prima dată când percepuse în mod conștient existența lui. Pe vremuri, la plaja de camping de pe insula Rügen. Fusese rostit de o fată cu o carte în mână.

Andra continuă.

— Și uite, ce e scris aici cu creionul.

— Ce?

— Habar n-am, o combinație de litere și cifre. Arată ca o parolă.

— Nu pot să o descifrez, spune Milan cu sinceritate.

Ca de obicei, vedea doar o imagine. Un amestec de hieroglife lipsit de sens. Dar, spre deosebire de momentele în care se holba la semne stradale, formulare sau titluri de primă pagină din ziare, vederea acestui șir de semne nu îi declanșă un sentiment de rușine sau insuficiență. Îl tulbură însă

în alt mod. Fără să-și poată explica de ce, părea că face o legătură între acele semne și o amintire din copilărie. Ca și cum ar mai fi văzut cândva imaginea respectivă sau una asemănătoare.

Sau, mai rău, ca și cum ar fi existat o vreme în care el fusese capabil să descifreze mesajul criptic de pe fotografie.

— K2P4C3L3-4P20C11L8-10C19L5-6, citi Andra.

La rostirea ultimei cifre, femeia țipă și lăsă fotografia să-i cadă din mână. Milan înțelese și de ce. El însuși tresărise de spaimă.

Nimeni nu s-ar fi putut aștepta să audă sunetul acela în casa lipsită de viață.

Dar suna.

Anticul telefonul fix cu disc, al cărui receptor se lăsă cu greu ridicat din furcă. Ca și cum ar fi vrut să îl prevină pe Milan din a răspunde la apel.

14.

— Cine sunteți?

Vocea persoanei de la celălalt capăt al firului era groasă și ușor nazală. Milan își imagină un individ masiv, cu deviație de sept. Poate că descrierea i se potrivea brunetului pe care Milan îl luase drept agent de vânzări. Tipul avea cel puțin un metru optzeci și cinci înălțime, iar costumul nu îi era deloc mare când intrase – aparent în mod înșelător – în vilă.

— Și ce căutați în această casă? mai voia bărbatul să știe.

Andra se apropiase cât de mult putu, apăsând receptorul cu capul pe urechea lui Milan, și flutură cu mâna pentru a-i da de înțeles că ar fi mai bine să închidă.

Însă Milan era mult prea curios ca să poată face asta.

După cât își dădea seama, vocea bărbatului nu era nici modificată, nici distorsionată, ceea ce inițial îl nelinişti, până când realiză că ăsta ar putea fi de fapt un semn bun. Până la urmă, el era cel care pătrunsese în proprietatea altcuiva, iar dacă persoana de la capătul firului fusese avertizată printr-un sistem de alarmă ascuns, mai degrabă Milan era cel care trebuia să-și mascheze identitatea. Mai ales că nu era tocmai întruchiparea unui cetățean onorabil în ochii poliției. Chiar dacă încă nu avea antecedente înregistrate în cazierul judiciar, totuși fusese audiat de mai multe ori și era cunoscut în zonă pentru infracțiuni minore.

— Sincer? întrebă Milan și se hotărî să-i spună adevărul partenerului său de discuție. Nu știu. Azi, mai devreme, am avut impresia că sunt martor la o acțiune de răpire. Pista urmată m-a adus la această vilă.

Cu colțul ochiului, o văzu pe Andra cum își încruntă fruntea și își închise ochii. În mod clar, nu

era de acord cu răspunsul lui sincer.

— Ați fost așadar curios? se interesă bărbatul.

— Mai degrabă îngrijorat.

— Bine. Acum e rândul dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Milan simți nevoia să se miște, dar nu putea să facă asta dacă voia să o lase pe Andra să asculte în continuare. În plus, raza unui telefon fix era neobișnuit de restrânsă pentru cineva care folosea mereu aparate fără fir.

— Vă explic imediat, spuse interlocutorul, dar vă rog ca de acum înainte să țineți minte pentru totdeauna acest moment. Orice se va întâmpla de acum, se va întâmpla pentru că *dumneavoastră* ați dat startul.

— Startul la ce?

— Ați pus lucrurile în mișcare. Ne-ați urmărit. Ați pătruns în această casă. Eu nu v-am obligat să faceți nimic. Ați făcut-o de bunăvoie. Decizia dumneavoastră. De acum, va trebui să-i suportați consecințele.

— Mai bine închid.

— Asta nu va împiedica ce urmează să se întâmple.

— Ce?

— O crimă.

— Mă omorâți pe mine?

— Aiurea. Pe fată, bineînțeles.

— Zoe? rosti Milan involuntar, simțind cum conversația, din ce în ce mai absurdă, îi scapă cu totul de sub control.

— De unde știți acest nume? întrebă interlocutorul complet lipsit de scrupule, reușind să pară cu-adevărat surprins.

Mai și râse în hohote, după care spuse cu aroganță:

— De fapt, până la urmă nu mă interesează asta. Mai degrabă, haideți să vorbim despre cum puteți dumneavoastră să evitați cel mai mare rău!

— Cel mai mare rău?

Vocea lui Milan căpătă o nuanță răgușită, pe care el o asocie cu amorțeala subită resimțită în faringe.

— Ce vreți de la mine?

— Nu multe. Doar 162.366 Euro și 42 de cenți.

— Sunteți sărit de pe fix de-a binelea?

Acum Milan făcu totuși o mișcare bruscă, puternică, însă Andra oricum luase deja o distanță de un metru față de el. Gura ei era deschisă. El însuși tot ridica din umeri, aflat parcă în stare de șoc. Până și suma absurd de mare și în plus nejustificată (pentru o fată pe care nici măcar nu o cunoștea) era un indiciu pentru demența acestui smintit.

— Există oameni, care consideră că sunt un psihopat, așa e. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Fie că sunt nebun sau sunt conștient de consecințele faptelor mele: o să o omor pe fată dacă nu îmi aduceți banii de răscumpărare până luni, ora 20:15.

Acum fu rândul lui Milan să râdă în hohote. Ecoul notelor disonante din râsul lui sunară în vila pustie precum urletul unei pisici călcate pe labe.

— Lăsând la o parte faptul că până luni nu pot să strâng nici măcar cei 366 de euro, cu atât mai puțin suta de mii, de ce eu? Ce naiba am eu de-a face cu toate astea?

După o scurtă pauză, șantajistul zise:

— După cum am spus, v-ați făcut-o cu mâna dumneavoastră. Putea să se întâmple oricăreia dintre persoanele care au văzut-o astăzi pe fată pe bancheta mașinii. Dar dumneavoastră ați fost singurul care a reacționat. Ne-am plimbat în cerc ore întregi, am trecut pe lângă nenumărați așa-ziși semeni de-ai noștri. Cu toții au fost dezinteresați și indiferenți. În afară de dumneavoastră.

Milan schimbă receptorul de la o ureche la alta, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Și acum, trebuie să plătesc pentru faptul că am fost atent?

— Păi, cine altcineva să plătească?

Milan se atinse cu degetele pe frunte.

— N-aveți toate țiglele pe casă. O să închid și o să sun la poliție.

Bărbatul râse.

— Ca să le spuneți *ce anume*? Că ați intrat prin efracție într-o casă care nu e nici a mea, nici a dumneavoastră și pentru care nu se găsește niciun cumpărător de ani de zile din cauza contaminării cu azbest din acoperiș? Prea bine, dacă vreți să vă irosiți timpul, chiar vă rog! Dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș gândi mai degrabă la cum aș putea face rost de bani. Apropo, numele meu este Jakob. Dumneavoastră cum vă numiți?

— De ce v-aș spune asta?

— Mi s-ar părea mai politicos dacă ne-am adresa unul altuia folosindu-ne de nume.

— Nu vom mai purta alte conversații în afară de asta.

— Mă tem că nu aveți dreptate. Dați-mi numărul dumneavoastră de mobil!

Milan dădu din cap că nu.

— În niciun caz. Toate astea nu mă privesc absolut deloc. Nu mă bag în jocurile voastre psihologice. Eu…

Un țipăt cutremurător traversă firul și se înfipse în urechea lui Milan atât de puternic și de chinuitor încât îl simți până în măduva oaselor. Până și Andra, aflată la distanță de un metru de telefon, îl auzise, iar acum îl privea fix pe Milan cu ochii măriți de spaimă.

— Ce-a fost asta? întrebă Milan, deși intuia răspunsul îngrozitor pe care avea să îl primească.

— Un semn de viață, zise răpitorul. Fata încă respiră. Însă asta se poate schimba oricând. Așa că, vă rog, spuse bărbatul plescăind nerăbdător din limbă, spuneți-mi odată numele dumneavoastră și dați-mi numărul de mobil. Dacă nu cumva vreți să îi mai înfig o capsă în degetul mare.

15.

Zoe

Mințiseră.

— Nu-ți facem nimic, îi spuseseră, doar jucăm un joc.

Dar fuseseră la fel de falși precum costumul pe care Jakob și-l cumpărase pentru această mascaradă, astfel încât să dea impresia unui bărbat serios, în caz că avea să fie observat de Milan. La fel de falși precum incisivii acestui gigolo închipuit, considerat de Zoe mult prea tânăr pentru mama ei. Cu zâmbetul lui fals, bronzul fals de solariu și implanturile false primite în urma unei bătăi dintr-un bar.

Doar prenumele pe care îl dăduse era adevărat. Atât de sigur era prostul că la final vă reuși să scape de toți martorii.

Că nimeni nu-i va putea face nimic.

Cum de au ajuns lucrurile atât de departe? De ce nu fugise ea mai demult?

Sunt inutilă și lașă.

De aceea se afla acum aici, cu degetul mare sângerând din cauza capsei pe care nemernicul i-o înfipsese sub unghie cu un capsator cu aer comprimat. Zoe îl blestemă pe Jakob, știind că nu avea să o lase în niciun caz în viață odată ce se termina întreaga poveste.

Până și ea era conștientă de asta.

Domnișoara bizară sau *Zoe Ciudata*, după cum o numeau colegii de la școală.

După ce Jakob o lăsase singură, desigur, fără a-i îngriji rana, Zoe încercă să oprească sângerarea legându-și degetul cu un bandaj provizoriu încropit dintr-o bucată de cearșaf cu elastic jegos. Nu găsise nimic altceva în remorca de rulotă unde fusese încuiată. Rabla aceea urâtă, de culoarea apei

din suportul periei de W.C., ar fi atras priviri piezișe chiar și într-un cimitir de mașini.

— Ahhh!

Stând pe colțarul maro cu carouri al casei mobile, Zoe desfăcu materialul de pe deget, simțind cum acesta pulsa. Gestul îi transmise durerea prin tot brațul stâng, de la mână până la umăr. Era sânge peste tot. Mult prea mult ca să mai poată distinge marginea argintie a capsei în patul unghiei. Așadar, își băgă degetul mare în gură și începu să-l sugă asemenea unui bebeluș.

La dracu', iar am fost mai proastă ca noaptea.

Încă de când era la școala primară, lumea râdea de faptul că Zoe era ceva mai înceată decât ceilalți copii de vârsta ei. Din cauză că avea așa de multe gânduri care îi levitau în cap în același timp, fata simțea uneori nevoia să stea pe loc și să le trieze.

Cum naiba să analizezi textura carapacei gândacilor de scoarță, dacă ei sar pe lângă tine ca niște mingiuțe de cauciuc? Ce sens mai are să gonești prin viață dacă la final nu este nimeni care să te aștepte?

Proastă și înapoiată era verdictul majorității celor din jur atunci când Zoe se oprea din vorbit în mijlocul unei propoziții pentru că îi venise o altă idee. *Așa gândeau toți, în frunte cu Lynn.*

Medicul școlii o pusese pe Zoe să repete un an, iar mama ei folosise această ocazie pentru a ține un discurs la aniversarea de șapte ani a micuței, încheind cu cuvintele: „Fiica mea nu este proastă. Doar că are puțin ghinion cu gânditul".

De atunci, fata nu îi mai spusese niciodată mama, mami sau mamă. Folosea doar prenumele femeii.

Dacă îl folosea și pe acela.

Zoe scoase degetul din gură. Acum văzu capsa de aluminiu, dar doar pentru o clipă, pentru că sângele năvăli imediat înapoi. Cu toate astea, apăsă cu degetul arătător al mâinii drepte pe locul

unde o durea cel mai tare, declanșându-și un nou val de durere până în umăr.

Ce s-ar întâmpla oare dacă ar încerca să scoată capsa cu unghiile ei roase?

La dracu'.

Vina mea. Totul e din vina mea.

Bineînțeles că fusese o idee tâmpită să aibă încredere în Jakob. Să se urce în rulotă cu el și Lynn. Să intre în vila aceea părăsită. Să-i creadă când i-au promis că n-o să-i facă nimic.

Zoe Ciudata.

Și totuși, cu toții se înșelaseră într-o anumită privință.

Poate că Zoe avea nevoie de mai mult timp pentru un gând pe care alții și-l formulau mult mai repede. Dar gândea mai temeinic. În plus, teama îi amplifica procesele gândirii. Nu din punct de vedere al vitezei, ci al intensității.

Când Zoe era speriată, când sudoarea fricii i se lipea de ceafă ca o a doua piele (așa cum se întâmpla și acum), îi veneau idei pe care alții nici în vis nu le-ar fi putut avea.

Ca, de exemplu, ideea de a scrie codul pe fotografia lăsată în urmă. Pentru asta avusese nevoie doar de poza idioată din geantă și un creion dermatograf.

Bineînțeles că ar fi putut să scrie și un mesaj clar. Așa cum era cel de pe biletul din mașină.

Ajută-mă. Nu sunt părinții mei.

Dar, dacă Lynn sau Jakob ar fi aflat despre asta, i-ar fi dat mai mult decât o lovitură la tâmplă pentru a-i căra trupul inconștient din casă în rulotă.

Nu. Codul fusese mai inofensiv.

Așadar, Zoe se comportase ca și cum ar fi fost din nou un copil mic isteric.

— Nu mai particip la căcaturile voastre! țipase ea și o ștersese din cameră.

Era sigură că nu are cum să scape. Dar trăsese de timp. Preț de un moment, fusese lăsată neobservată, în mod convenabil în biblioteca vilei,

unde își lăsase mesajul lângă telefonul acela din epoca dinozaurilor. Acum spera ca salvatorul ei să poată descifra codul de pe spatele fotografiei.

Trebuie să îl citească, gândi Zoe și începu să plângă de durere, frică și greață, simțind cum Jakob pornește motorul rulotei.

Ceea ce pe de o parte era bine, pentru că astfel pornise și încălzirea. În scurtul timp de care avusese nevoie Jacob pentru telefonul de amenințare, frigul, cu ale lui gheare reci, se răspândise în toată remorca. Pe de altă parte, Zoe știa că acei kilometri de pe ultimul drum al vieții sale erau numărați. Nu mai era mult până când avea să fie ucisă de oamenii în care avusese încredere. Jakob. Lynn.

Doamne, Dumnezeule. Lynn.

Zoe închise ochii plângând și se concentră la pulsația din degetul mare stâng în timp ce rulota se puse din nou în mișcare.

Își înfipse unghia roasă a degetului arătător direct sub cea a degetului mare stâng. În centrul durerii.

Scâncind zgomotos, se gândi la ultima ei șansă.

Doamne-ajută să-mi citească și să-mi înțeleagă mesajul.

Viața ei jalnică depindea de asta.

16.

Milan

De fiecare dată când mergea să-și viziteze tatăl în căminul de seniori, Milan avea în primă instanță senzația că pășește într-o versiune micșorată a vechii lor locuințe de familie din cartierul Wedding. În aer plutea un miros specific adolescenței lui, acel amestec inconfundabil de lac, parfum și tutun, infiltrat de-a lungul anilor în mobila trainică: masa de bucătărie masivă, în armonie de culoare cu dulapul maro din lemn nobil, canapeaua de piele, patul matrimonial cu cadru de alamă. Doar că acum sufrageria, dormitorul și bucătăria stăteau înghesuite într-o singură încăpere. Milan și Kurt nu-și permiteau mai mult de atât. Nu cu mica pensie de intendent a tatălui său; ca să nu mai vorbim de suma patetică pe care reușise Jutta să o strângă într-un cont de economii pentru bătrânețe, lucrând ca femeie de serviciu înainte să moară.

Până și această cameră mică, prevăzută totuși cu balcon spre parc ar fi fost inaccesibilă pentru ei dacă Andra nu i-ar fi spus lui Milan că foștii angajați din spitale beneficiază de reduceri speciale în căminul de seniori de lux din Nikolassee. Andra, la rândul ei, știa asta pentru că mama lui Hulk fusese cazată aici, motiv pentru care tatăl lui Milan și mama angajatorului său erau acum un fel de vecini.

— Bine că ești aici, spuse tatăl lui, iar ăsta nu fu singurul lucru care îl bulversă pe Milan.

Mă aștepta?

Venise neanunțat și, pe deasupra, în afara orelor de vizită, drept urmare, aproape că se luase la bătaie cu portarul. Omul îi ceruse să se treacă pe o listă de vizitatori, lucru care, aparent, era obligatoriu începând cu ora douăzeci.

Prostii.

Milan reușea să realizeze o imitație de semnătură, dar nume, dată și oră? Portarul ar fi putut la fel de bine să-i ceară să jongleze cu niște fierăstraie circulare în flăcări. Primul impuls al lui Milan fusese să-l apuce de cravata de poliester, să-l scoată afară din cabina de sticlă și să-i aplice o semnătură cu pumnul.

Apoi se speriase de sine însuși.

Furie?

O reacție total atipică pentru el. Până atunci, Milan nu avusese niciodată probleme în a se stăpâni. În timp, se antrenase atât de mult ca să nu atragă atenția încât reușea să se ferească din calea certurilor încă de dinainte să apară motivele pentru declanșarea lor. Dar evenimentele neobișnuite ale zilei respective îl descumpăniseră. Cu greu se stăpâni cât să o scoată la capăt cu portarul, servindu-i una din scuzele lui standard:

— Ascultați-mă, acum patru săptămâni am avut o infecție cu un streptococ. Nu vă faceți griji, nu mai sunt contagios, dar m-am trezit cu o reacție adversă ciudată. Febră reumatică. Nu-mi mai pot mișca degetul aproape deloc. E infernal.

— Mie-mi spuneți?

Portarul dăduse din cap plin de înțelegere și îi povestise despre problemele lui cu spatele. După un minut, deja îi completase formularul tovarășului său de suferință și îl lăsase să meargă sus.

Spre surprinderea lui, Milan nu-și găsi tatăl în pat uitându-se la *Vrei să fii milionar?* ci așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub el. În jurul lui erau întinse numeroase fotografii scoase dintr-un album vechi. În toate apărea aceeași persoană. Jutta, prima și singura iubire a lui Kurt, trecută în neființă mult prea devreme și într-un mod complet absurd.

— Ce faci acolo? întrebă Milan apropiindu-se.

Uimit, observă că tatăl său avea lacrimi în ochi. Într-un prim moment de spaimă, crezu că uitase de aniversarea morții mamei sale, dar aceea urma să fie abia în vară pentru a cincisprezecea oară.

Ce ironie!

Cu toții se așteptaseră ca primul care dă colțul să fie Kurtișor. Osteoporoză, hipotiroidism, ficat gras, scolioză, hipertensiune arterială… Lista bolilor sale și a factorilor de risc era, încă de când ajunsese la vârsta mijlocie, mai lungă decât lista de cumpărături a unei familii extinse.

Jutta avusese parcă abilități clarvăzătoare când îl luase pe Milan deoparte și îi spusese, cu un amestec de veselie și grijă în glas: „Dacă o să mă duc eu prima, să ai grijă de tatăl tău. El încă e ca o casă construită cu simț de răspundere. Poate cam simplă, dar solidă și primitoare. Dar, ca orice vechitură, n-o să se poată îngriji singur și atunci e posibil să nu-i mai funcționeze încălzirea pe timpul iernii. Sau…”, încă își amintea foarte clar imaginea mamei sale făcându-i ștrengărește cu ochiul în timp ce își pregătea gluma „…sau să-i plouă prin acoperiș, ceea ce deja i se tot întâmplă nebunului”.

Într-un final, la mulți ani după moartea ei, când venise momentul în care avea probleme tot mai mari în a face față vieții de zi cu zi, Kurt fusese de acord, spre ușurarea lui Milan, să fie dat în seama personalului de îngrijire specializat, aflat la doar două uși distanță, gata să-l trateze în caz de urgență. În felul acesta, măcar evita să împărtășească aceeași soartă cu marea lui iubire, pentru care orice ajutor venise prea târziu atunci.

Atunci.

Era o zi de vară neobișnuit de rece pe insula Rügen. Jutta se îmbolnăvise și uitase să stingă focul din șemineu înainte să bea o soluție contra răcelii și să se întindă în pat.

Când Kurt se întoarse acasă din tura de noapte, văpăile focului din șemineu deja cuprinseseră

întreaga sufragerie și urcaseră de acolo la etaj. Pompierii fuseseră deja chemați, probabil de un vecin, care însă nu-și dăduse numele. Reușiră să-l salveze din flăcări doar pe Milan, ajuns apoi la spital cu o gravă intoxicație cu fum și o fractură craniană. Din cauza fumului, își pierduse simțul de orientare și căzuse pe scările din pivniță. Apărură apoi complicații în îngrijirea rănii de la cap, necesitând mai multe operații și o ședere îndelungată în clinică. Când fu externat în sfârșit după câteva săptămâni, cei doi porniră în aceeași zi spre Berlin într-un camion pentru mutări. Soția moartă, casa arsă… Nu mai exista nimic în Rügen care să-l facă pe Kurt să rămână aici. Și, la fel ca Milan, nici nu se mai întorsese acolo niciodată.

— Mi-au luat revistele *Playboy*. Așa că am căutat un alt stimulent pentru onanie, spuse tatăl lui, încercând să-i distragă atenția de la căderea lui emoțională în timp ce își ștergea o ultimă lacrimă de pe obraz.

Pe vremea când încă trăia, Jutta îi trăgea una peste cap de fiecare dată când făcea glume obscene. El obișnuia să spună adesea că din cauza asta avea de fapt chelie.

— De ce plângi? întrebă Milan.

— Plâng de fericire că te văd, băiete.

— Cum așa, tata?

— Pe bune. Vorbesc serios. Mi-am făcut griji. Ai închis telefonul în mijlocul unei propoziții. Am crezut că ai pățit ceva.

Ridică nasul în sus, iar conștiința începu să-l mustre pe Milan fără pic de milă.

— Of, tata. De ce nu m-ai sunat?

Kurt zâmbi stânjenit.

— Nu am vrut să te deranjez. Eu… și-așa m-am amestecat prea mult în viața ta, știi? Mai devreme, când am zis că ar trebui să-i spui adevărul Andrei. N-aveam niciun drept să fac asta.

Tatăl lui se ridică, atent să nu atingă niciuna dintre pozele din jur. Ezită un moment, după care

se hotărî totuși să își îmbrățișeze fiul.

— Doamne, ce mă bucur că ești bine.

Milan înghiți cu dificultate.

Asta era deci. Bătrânul se temuse să nu-și fi pierdut și fiul.

Tatăl său se desprinse de el dregându-și glasul.

— Deci, după ce am lămurit faptul că sunt un tolomac sentimental, ne mai rămâne doar o singură întrebare: ce-i cu ambuscada asta la o oră așa de târzie? Dacă e vorba de șnaps, o să fii dezamăgit. Nu mai am deloc.

Se așezară amândoi. Milan, pe canapea, iar tatăl lui își găsi loc în fotoliul său preferat: o namilă în carouri, având în față un taburet de culoare asortată.

— Trebuie să îmi spui ceva, tata. Și te rog să fii sincer cu mine.

— Hai, zi.

— De ce îți amintește asta?

Milan îi înmână fotografia găsită în vilă, în care apărea fata răpită.

— Cine e asta?

— Uită-te pe spatele pozei.

Kurt își lăsă sceptic colțurile gurii în jos, însă făcu ce voia Milan.

— Zoe, vara la lac? citi cu voce tare.

— E vorba despre ceea ce e scris dedesubt.

Kurt făcu ochii mari.

— La dracu'! De unde ai asta?

Milan ridică din umeri. Cu ce ar fi trebuit să înceapă?

— Astăzi am văzut-o pe fata asta pentru prima oară. A fost răpită.

Acum, ochii tatălui său păreau să sară din orbite.

— Ce spui acolo, băiete?

Milan îi făcu un scurt rezumat al evenimentelor misterioase, începând cu biletul lipit de geamul mașinii și încheind cu șantajul telefonic din vilă.

— Și ți-a cerut ce?

Trupul lui Kurt părea a fi un arc sub tensiune. Milan se temea că dacă îi mai dădea multe detalii, tatăl lui avea să sară în sus.

— 162.366 de euro și 42 de cenți.

Avu impresia că bătrânul se făcuse mai palid la față odată ce auzi suma ridicol de mare și de nejustificată.

— Pentru o fată pe care nici măcar nu o cunoști?

— Exact.

Kurt mai aruncă o privire spre fotografie.

— Cât de veche e poza?

— Nu mai veche de doi ani, estimă Milan.

Poate era chiar mai recentă de atât, dacă imaginea cu fata din mașină pe care și-o imprimase în minte era corectă.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Deci și tu vezi același lucru?

Milan se aplecă spre tatăl său. Bătrânul dădu din cap că da. Buzele îi tremurară, apoi îl întrebă pe Milan:

— Asta e limba voastră secretă de atunci, nu-i așa? K2P4C3L3- 4P20C11L8-10C19L5-6

Milan își aminti automat de prima lui iubire. De Yvonne, fata blondă din Binz care era în contradicție cu orice ideal de frumusețe clasic și totuși avea o putere de atracție izvorâtă parcă din excentricitatea și aerul ei relaxat. Nemachiată, nestilată, îmbrăcată în haine ce nu o avantajau deloc, total diferită de celelalte fete „convenționale” din clasă de la el, care încercau să atragă atenția asupra lor purtând blugi strâmți și decolteuri largi. Era mai mică decât ceilalți, însă în ochii lui ieșea în evidență chiar și în mulțimile ce năpădeau curtea școlii în pauze. Cel mai mult îl atrăgeau ochii ei. Ochii ei mari, înțelepți, de un turcoaz specific apei de la Capul Arkona. De fiecare dată când îi întâlnea privirea, părea că fata îl vedea pentru prima oară și descoperea mereu ceva nou la el. După ani de zile, când gustul unei gume de mestecat îl trimisese la un moment dat

înapoi în timp cu viteza luminii și îi amintise de săruturile pasionale din fotoliul-coș de plajă tip Strandkorb, se întrebase de ce se îndrăgostise oare iremediabil de această persoană care nu-și găsea locul nicăieri? Poate pentru că Yvonne aparținea acelei specii de oameni care nu se lăsau definiți de ceea ce vedeau ceilalți în ei. Ci de modul în care ei înșiși vedeau lumea. Și pentru că era învăluită de secrete și mistere ce așteptau să fie descoperite sau chiar plăsmuite.

Așa cum se întâmplase cu acel cod.

— Limba secretă a mea și a lui Yvonne. Exact.

— Dar cum e posibil așa ceva? repetă tatăl lui, punându-și astfel întrebarea care îl bântuia pe Milan de când găsise fotografia în vilă.

Cum e posibil ca un copil răpit să încerce să comunice cu mine într-o limbă secretă? O limbă secretă născocită de prima mea mare iubire? O limbă care nu poate fi descifrată decât cu ajutorul unei cărți pe care am furat-o în urmă cu mulți ani din biblioteca unei școli de pe insula Rügen, aflată la sute de kilometri depărtare de Berlin?

17.

Andra

— Cum a reacționat?

— Nu așa cum m-am așteptat.

Andra își mușcă buza de jos și își mută privirea de pe biroul gol în spatele acestuia, unde îl întâlni pe Lampert. Niciun document, nicio factură, nicio carte. Nici măcar pixuri. Nu-l văzuse niciodată pe manager să lucreze la ceva stând la acel birou. Ca și în ziua în care Andra se prezentase la interviul de angajare, pe masa șefului se afla doar o ramă foto stingheră cu imaginea soției sale moarte, pe care Lampert o privea din când în când cu ochi triști.

Ca de obicei când îl vizita aici jos, avea sentimentul tulburător că biroul de la demisol îl schimbă fizic pe șeful ei. Încăperea era sobră, amenajată într-un mod cu totul nespectaculos, cu mobilier funcțional corespunzător. Birou de scris maro, fotoliu negru, canapea asortată. În evidență ieșea doar o fotografie înrămată Von Hassel de pe perete, ilustrând imaginea cu tente arămii a exteriorului unui restaurant tip Diner din Los Angeles. Fotografia și Lampert însuși, pe care nimeni nu l-ar fi numit „Hulk" în regatul său. Nici măcar Milan, deși porecla n-ar mai fi avut deloc sens ironic aici jos. În spatele biroului cumpărat de la Baumarkt, Lampert chiar părea să fie transformat și tot ce îl înconjura părea mic și sfrijit. Cămașa verde încă îi flutura pe oasele voluminoase ale umerilor, dar totuși arăta de parcă ar fi crescut și ar fi devenit mai puternic. Deși în zona restaurantului îți dădea impresia că stai lângă un copil, aici emana o carismă și o autoritate aparte, demne de invidia șefilor cu secretare personale, cărți de vizită suflate în aur și birouri somptuoase cu vedere spre poarta Brandenburg.

— Adică, Milan a fost desigur bulversat, completă Andra.

Simți nevoia să clipească. De dragul ei, Lampert nu-și aprinsese nicio țigară, dar femeia avea senzația că fumul celor aprinse înainte ca ea să ajungă acolo îi pătrunde în ochi.

— Dar nu așa de mult din cauza profesorului.

— Ci?

Lampert îi zâmbi încurajator, ceea ce nu amelioră situația. Putea fi el cât de prietenos voia, dar aici jos, în regatul lui, Andra se simțea mereu ca o școlăriță răzvrătită chemată pentru a mia oară în biroul directorului. Probabil din cauza primei lor întâlniri în această încăpere. Atunci când bărbatul îi propuse o cale de a-și plăti datoriile.

— S-a întâmplat ceva. Ceva ce nu am anticipat.

Îi povesti lui Lampert despre incidentul cu fata din mașină și despre vizita în vila părăsită.

— Și vrei să investighezi problema? întrebă Lampert cu un chef de discuție nespecific lui.

O nouă schimbare. În afara biroului nu se întâmpla să rostească o propoziție întreagă, darămite să poarte o conversație.

— După cum știi, am avut mereu îndoieli că Milan e candidatul potrivit, constată el.

Își frecă bărbia prost bărbierită.

Andra dădu aprobator din cap. Ea îl alesese pe Milan. Ea militase pentru el. În momentul în care începuse o relație cu el, încălcase regulile.

— Stăm deja de o veșnicie după el. Ce va fi dacă scăpăm totul de sub control?

— N-o să se întâmple asta, răspunse Andra.

Dar de mult timp nu mai era nici ea așa de încrezătoare.

Lampert o studie cu intensitate. Apoi se aplecă spre seiful lui, care era încorporat, după cum știa și Andra, în masa de scris.

— Care e planul?

— Habar n-am. Trebuie să-l iau de la tatăl lui.

Lampert oftă.

— Bine atunci. Ai trei zile la dispoziție. Stai cu Milan. Am eu grijă de fiica ta.

Luă din seif un teanc de bani, un telefon nou cu cartelă prepay, care probabil era foarte greu de urmărit, și un pistol.

— Uite.

Andra luă totul fără să pună întrebări. Inclusiv arma cu țeavă argintie strălucitoare. Știa cum să o folosească dacă se îngroșa gluma.

Și chiar asta părea că urmează să se întâmple.

— A, și încă ceva, spuse Lampert în timp ce femeia își îndesa totul în rucsac.

Împinse spre ea recipientul cu pastile. *Cadoul* pe care îl adusese bătrânul și pe care Milan îl aruncase mai devreme la gunoi.

— Ai grijă să ia câte una zilnic!

18.

Milan

Milan deschise cutia de pălării a cărei întreagă suprafață devenise mai spălăcită și mai zgrunțuroasă de când Kurt o ținea, de ani de zile, în dulapul de haine. Aproape la fel ca pielea de pe mâinile tatălui său. Când dădu la o parte capacul, Milan simți imediat mirosul de fum. Flăcările cruțaseră camera de lucru a lui Kurt, însă fumul se răspândise în toate colțurile casei și rămăsese până astăzi în obiectele aduse la Berlin în momentul mutării.

Milan observă mai întâi o coroană din conuri de brad vopsite apăsând pe colile de desen de dedesubt.

De-a lungul anilor, părinții lui Milan adunaseră în acea cutie de carton suveniruri din copilăria lui. Papucei de bebeluș minusculi, primele mâzgălituri, insigne de înot, cupe sportive, fotografii, invitații la zile de naștere, cutia cu dinții de lapte scoși. Se blocă puțin când dădu peste o carte poștală pictată de mână, trimisă de el, dintr-o tabără de vacanță, pentru bunicul său Wilhelm. Nu scrisese nimic pe ea, ci doar schițase un omuleț din linii ca în jocul cu spânzurătoarea, cu ochii zgâiți la un deal, Milan încercând astfel să exprime în imagini cât de tare ura excursiile cu clasa din școala primară.

La vremea respectivă, nu avea adresa lui Willy, iar Kurt, mereu preocupat să minimizeze contactul dintre nepot și bunic, nu o trimisese mai departe.

— E un psihopat de primă clasă, îi mărturisi Kurt lui Milan în unul din rarele momente când vorbea despre tatăl lui. Îmi controla zilnic temele pentru acasă. Dacă făceam o singură greșeală, lua ceva de-al meu ca să îl distrugă. Dulciuri sau o jucărie. Odată, când m-am întors acasă cu un cinci

la mate, mi-a înșfăcat iepurele din cușcă și i-a rupt beregata.

Lui Milan nu-i venea să creadă astfel de povești de groază. Și asta pentru că la rarele întâlniri de familie, organizate de obicei în perioada Crăciunului, Willy îi făcuse mereu impresia unui bunic simpatic, înțelegător, care îl mângâia pe creștet, îl lua în brațe și, la plecare, sub privirile amenințătoare ale părinților lui, îi șoptea în ureche cu respirația impregnată de lichior de ouă: „Nu te lăsa bătut. Suntem făcuți din același aluat".

Puse deoparte cartea poștală pe care Willy nu apucase să o vadă nici măcar în ziua morții și se concentră asupra a ceea ce îl adusese de fapt aici.

Adică asupra cărții!

— Ai păstrat-o, observă Milan cu satisfacție.

Era pusă pe cant, într-o parte a cutiei, înfășurată în hârtie de bucătărie. O așeză pe blatul mesei la care stăteau amândoi. Milan pipăi cu atenție literele în relief strălucitoare de pe coperta gri, fără imagini.

— *Cadoul*, citi tatăl său, chiar dacă Milan știa bineînțeles titlul.

Yvonne îi citise adesea cu voce tare din carte. Încă mai știa pe de rost textul de pe spatele copertei: *Aventura fascinantă a doi copii care inventează o limbă secretă. Pentru că nimeni nu trebuie să afle cu ce talente misterioase au fost înzestrați.*

— Nu Zoe o chema și pe fata din carte?

Milan dădu aprobator din cap. De aceea și reacționase atât de puternic la auzul numelui fetei răpite, când Andra îl citise de pe spatele fotografiei. În carte, eroina își dăduse singură acel nume pentru că și-l ura pe al ei și îi plăcea mult semnificația cuvântului *Zoe*, preluat din greaca veche. „Simplul fapt al vieții, pe care îl au în comun toate ființele vii".

Yvonne și el discutaseră adesea despre ce ar putea să reprezinte acel fapt. Pe când Yvonne

pledase pentru iubire, el nu era prea sigur dacă nu cumva tocmai opusul lega toate sufletele omenești între ele.

— K2P4C3L3-4P20C11L8-10C19L5-6, își întrebă Milan tatăl și deschise la pagina 12 după ce se mai asigură o dată aruncând o privire asupra pozei în care apărea fata pe malul lacului.

Cheia codului era foarte simplă. Chiar și pentru un analfabet precum Milan, care, chiar dacă trebuia să depună mult efort, reușea totuși să distingă literele și numerele: K venea de la Capitol, P era pentru Paragraf, C pentru Cuvântul din paragraful respectiv și L pentru Litera (sau literele) din cuvântul dat. Numerele indicau câte paragrafe, cuvinte sau litere trebuiau numărate.

Kurt dădu aprobator din cap notând în creion pe un carnețel primele litere corespunzătoare cifrelor de pe fotografie.

J A

— Tu și Yvonne ați pus în scenă acțiunea din carte. Erați așa de simpatici.

— Nu toată acțiunea. Am folosit doar codul de acolo.

Fusese ideea lui Yvonne, iar Milan nu avusese bineînțeles curajul să îi spună că o carte avea să fie cel mai inutil obiect în posesia lui. Însă iubita lui se îndrăgostise așa de tare de idee, încât amândoi ajunseră să dețină ediții identice ale romanului de aventuri și, așadar, cheia de descifrare a mesajelor lor secrete de dragoste. Pentru că așa comunicau tinerii eroi din *Cadoul*. Pentru asta, Milan sustrăsese cartea din biblioteca școlii, ajungând la un pas de a fi prins de dirigintă.

— De fiecare dată când primeai pe sub bancă un bilețel codat de la Yvonne, abia așteptai să ajungi acasă. Mama ta te ajuta să descifrezi mesajele.

Milan își ridică privirea spre el.

— Așa făceam, tata?

Kurt se opri din scris. După cum părea, deja reușise să decodeze patru simboluri ale posibilului

cod. Milan nu putea să-și dea seama dacă au vreun sens.

— Ce vrei să spui?

— Nu îmi aduc aminte, tata. Știu doar că am petrecut multe ore cu cartea asta. Dar…

— Dar ce?

— Puteam să citesc?

Tatăl lui miji ochii și îl privi intens pe deasupra ramelor unor ochelari de vedere imaginari.

— A existat vreo perioadă în care să pot citi?

De fiecare dată când își amintea timpul petrecut pe Rügen, avea senzația că stă în fața unui tapet alb, texturat tip Raufaser. După ceva vreme începeau să se decojească de pe el grafice, forme și simboluri. Imagini care puteau fi deslușite doar dacă aducea în joc suficientă imaginație și care dispăreau din peisaj la cea mai ușoară mișcare a capului. Scene pe care, după scurt timp, nu mai era sigur dacă le-a văzut vreodată.

Milan nu știa dacă își amintea într-adevăr că putuse cândva să recunoască mai mult decât cuvinte și litere individuale. Rămăsese cu un sentiment difuz.

— Puteam să citesc? repetă el apăsat.

Tatăl lui scutură din cap.

— Nu. Cel puțin, nu cum trebuie.

— Ce înseamnă asta?

— Ai avut dintotdeauna probleme cu cititul. Îți lua ore întregi să descifrezi înțelesul unei propoziții. După accident a fost și mai rău.

Ca să nu spunem că a pierit orice speranță. Milan își duse mâna la cap, atingând locul unde încă simțea cucuiul dăruit de Andra.

— Azi după-amiază am avut un vizitator la restaurant. Bănuiesc că e bărbatul care te-a sunat să te întrebe de mine.

— Ce voia?

— Mi-a dat o cutie cu pastile și mi-a spus că dacă iau o tabletă zilnic, e posibil să pot citi *iarăși*.

— Deci era un aiurit.

— Un aiurit care știe că sunt analfabet.

Kurt ridică din umerii uscățivi.

— Pentru mine e un mister la fel de mare ca povestea cu răpirea. Crezi că au legătură una cu alta?

— Habar n-am. Dar te rog, răspunde-mi la întrebare, tata.

Kurt oftă și își puse creionul deoparte.

— Nu. N-ai putut niciodată să citești corect. Eu și mama ta ne-am făcut mari reproșuri că nu te-am dus mai devreme la un specialist. Ar fi trebuit să căscăm urechile când educatoarea ta de la grădiniță ne-a spus să mergem cu tine la oftalmolog pentru că nu te descurcai cu literele.

Tatăl lui râse cu tristețe.

— Dacă nu ne-ai fi mărturisit tu însuți în clasa a cincea, nici n-am fi observat. Până atunci reușiseși să ne duci de nas fără probleme.

Milan dădu aprobator din cap. Fusese un șarlatan încă de pe atunci. Dăduse bani prietenilor ca să îi facă temele pentru acasă. Când venea vorba de lucrări de control, nu prea avea ce să facă, dar, chiar dacă avea la un obiect 1 la scris și 8 la oral, izbutea să iasă din corzi cu un 6.

— Deci nu, n-ai putut niciodată să citești cum trebuie, băiete. Și mă tem că nu există niciun medicament minune care să poată schimba asta. Nici măcar propria ta putere de voință, din păcate.

Alexie.

Asta era diagnosticul pus de neurolog pe baza nenumăratelor investigații ale sângelui, ochilor și creierului făcute la spitalul Charité din Berlin după mutare. Capul lui era cablat greșit. Diferitelor centre ale limbajului le lipsea o legătură biochimică. Oricât s-ar fi chinuit el, cu anumite excepții, nu avea să învețe niciodată să vadă în cuvinte și propoziții mai mult decât o îmbulzeală de litere lipsită de sens.

Și totuși.

— Uneori am un vis ciudat, tata. Sunt din nou copil. Stau pe holul căsuței noastre din Rügen, iar în jur e fum peste tot.

— O, nu, zise tatăl lui, care se întorsese la descifrarea codului și răsfoia paginile cărții.

— Și în fața camerei mele este cineva. Nu pot să văd cine e. Dar silueta își cere iertare de la mine. Și plânge. Și știi ce e cel mai ciudat și mă face să mă trezesc de fiecare dată urlând? Nu e durerea din cauza flăcărilor, a fumului din plămâni sau frica de scările din pivniță pe care cad în timp ce în jurul meu se face insuportabil de cald. Văd tricoul acelei siluete. Și pot citi ce scrie pe el.

— Și ce scrie? întrebă Kurt fără să-și ridice privirea din carte.

— Se tot schimbă de la un vis la altul. Câteodată e un singur cuvânt, câteodată, o propoziție întreagă, de exemplu: „Îmi pare rău”. Sau „Nu am vrut”.

Milan simți nevoia să-și dreagă glasul.

— Deci nu înțelegi, nu? Nu e vorba de mesajul textelor de pe tricou. E vorba de faptul că în visele mele pot *citi*.

Kurt ridică fruntea și îl privi pe Milan. Ochii îi erau cuprinși de o umbră tristă.

— E imposibil.

— Știu.

Tatăl lui scutură din cap.

— Mă refer la asta.

Pipăi foaia de hârtie pe care erau scrise acum șapte litere una sub alta. Kurt terminase.

— Ce scrie?

Tatăl lui îi zise cu vocea frântă ce obținuse descifrând șirul de litere și numere de pe fotografie cu ajutorul cărții. Era un singur cuvânt.

Milan inspiră adânc, ținu aerul în plămâni o clipă, apoi spuse:

— Și acum avem dovada faptului că e într-adevăr un cod.

Kurt dădu aprobator din cap. Biletul din mâna lui tremura.

— Dar mesajul, băiete. E sinistru. Foarte sinistru.

— Știu.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș ignora. Sunt lucruri necurate la mijloc.

— Cu siguranță, îi dădu dreptate Milan.

Mai întâi, fata cu strigătul de ajutor din mașină. Apoi, vila părăsită. Șantajistul. Suma ridicolă reprezentând răscumpărarea. Și acum mesajul ăsta. Descifrat cu ajutorul unui cod antic din copilărie.

— Dar nu o să asculți de bătrânul tău tată, nu? O să pornești la drum, așa-i?

Milan își privi tatăl în ochii tulburați de vreme, apoi se ridică, îl îmbrățișă și îl sărută pe frunte luându-și la revedere.

Kurt oftă cu tristețe.

— Atunci măcar ia ăsta cu tine, băiete.

Își scoase portofelul din buzunarul pantalonilor și i-l puse lui Milan în mână în semn de rămas-bun.

— Am bani, vru el să riposteze, dar tatăl lui nu acceptă să primească înapoi portofelul.

— Și-așa nu e mare lucru înăuntru. Privește-l mai degrabă ca pe un accesoriu norocos. O să ai cu siguranță nevoie de noroc acolo unde mergi tu.

19.

— Jasmund?

— Da.

— Asta ai descifrat cu hârbul ăsta?

Andra arătă cu degetul spre cartea din poala lui Milan.

— Exact.

— Hm.

Femeia setă încălzirea din scaunul lui la treapta cea mai înaltă. În mașina ei Mini, în care îl așteptase în fața căminului, era cald și bine, dar avea impresia că Milan încă tremura de frig.

— Și? Cunoști pe cineva cu numele de Jasmund? întrebă ea.

— Nu *pe cineva*. Ci *ceva*. O peninsulă.

Se deplasau spre autostrada cu acces controlat AVUS, în direcția podului Spinnerbrücke. Ploaia încetase, dar vântul hurduca în continuare micul vehicul.

— Unde e?

— În nord-estul insulei Rügen. O rezervație naturală. E minunat acolo.

Teoretic.

Majoritatea oamenilor care auzeau numele de Jasmund se gândeau la renumitele stânci de cretă scăldate în apa turcoaz, de o claritate specifică insulelor Caraibe, la pădurile dese de fag din jurul misticului lac Herthasee, la mlaștini, smârcuri și pajiști și tot ceea ce mai definea acest peisaj ridicat la rangul de patrimoniu cultural mondial.

În cazul lui Milan, astfel de imagini încă erau asociate cu amintirile sale învăluite în foc, fum și durere.

Și moarte.

— Am trăit acolo până cu puțin timp înainte să împlinesc cincisprezece ani. Într-o căsuță măruntă din Lohme, la doar o aruncătură de băț de școala mea. Școala Secundară Completă Arkona. Era

construită foarte aproape de stânci, de aceea i se spunea „Școala de piatră”.

— Și acum vrei să mergi acolo? La Jasmund?

Andra oftă ca și când își dădu seama de existența unei conexiuni tragice.

— Fata răpită nu e o coincidență. Are ceva de-a face cu tine. Și acum vrei să mergi la Rügen ca să o cauți?

El dădu din cap că da.

— Cât durează drumul până acolo?

Milan arătă spre navigator și se hotărî să nu-i răspundă la întrebări. În schimb, consideră că era în sfârșit timpul să lămurească lucrurile.

— Trebuie să îți spun ceva.

Andra îl privi pieziș.

— Știu.

— Nu. Nu știi că…

Ezită, iar apoi începu din nou să vorbească.

— Sunt un…

— … analfabet?

Se întoarse stupefiat spre ea, atât cât îi permitea spațiul restrâns din mașină.

— De unde…?

Andra îl bătu pe genunchi zâmbind.

— Ei, ce ți-am zis eu? Uite că terapia de cuplu cu doamna Rosenfels a avut totuși efect. Mulțumesc că în sfârșit vrei să fii sincer cu mine.

Andra apăsă zgomotos pedala de accelerație până la capăt și țâșni pe autostrada orășenească a Berlinului cu mult mai mult de 100 de kilometri la oră.

— Dar… cum… cum ai aflat?

Presiunea pe care o înăbușise în el ani la rând se disipă, dar sentimentul pe care îl trăia acum nu era unul de ușurare. Cel puțin nu în primă instanță. Era mai degrabă ca o durere posptartum, un copleșitor ecou al durerii aducându-i lacrimi în ochi. Abia după un timp, pe care Andra i-l acordă astfel încât să poată să-și revină în fire, simți cu bucurie cum se relaxează și își găsește liniștea.

— Te rog. Semnele au fost mai mult decât clare, zise ea.

Grozav. Se pare că n-am fost tocmai un maestru al disimulării.

Sentimentul de exaltare era pe punctul de a se dizolva din nou.

— Hulk știe?

— El a fost cel care mi-a atras atenția, sugerându-mi că de asta desenezi portrete cu clienții.

Milan își încrucișă brațele în spatele tetierei și gemu încet.

— Hei, nu-ți bate capul. El însuși e dislexic. Hulk cunoaște prea bine problemele cu care te confrunți. Și îl doare-n cot dacă ești analfabet sau ai câștigat premiul Nobel pentru literatură. Important e să-ți faci treaba.

— Și Günther?

— Habar n-am.

Fără să semnalizeze, schimbă banda.

— Dacă are vreo importanță pentru tine, să știi că nici pe mine nu mă deranjează.

Andra zâmbi.

— Mai grav mi se pare că nu mi-ai spus până acum nimic despre femeia care ți-a furat inocența. Mai zi o dată, cum spuneai că o cheamă?

— Yvonne.

Milan îi povestise despre ea după ce Andra îl luase de la cămin și el o pusese la curent cu semnificația codului secret de pe spatele fotografiei.

— Această Yvonne avea vreo idee că nu știi să scrii și să citești?

— Nu.

— Și atunci, cum i-ai trimis tu, Romeo, mesaje de dragoste codate?

Milan ridică din umeri în timp ce ea dădea blițuri unui break din față, care mergea prea încet.

— Am învățat unele chestii pe de rost. K4P11C96C97L1-4P12C12L5-6, de exemplu,

înseamnă „Te iubesc”.

— Dar ce făceai dacă îți punea o întrebare concretă. Cum ar fi: vrei să te culci cu mine astăzi, superarmăsarul meu puber?

— Aș fi putut folosi K4P11C96C97L1-4P12C12L5-6 și atunci, rânji el și făcu un semn de nepăsare cu mâna.

— Doar ne-am giugiulit. Nu am mers mai departe de-atât.

Astăzi, după paisprezece ani, încă simțea un junghi în inimă când își amintea cât de mult o dorea pe Yvonne pe atunci și că nu ajunsese să o aibă în felul acela, deși fata părea absolut dispusă să încerce.

— Bine, deci doar ați schimbat impresii despre artă și cultură. Mă întreb numai cum ați reușit să faceți asta?

Milan privi prin geamul lateral spre liniile de tren de lângă autostradă și deveni serios.

— Ca să fiu complet sincer, nu știu. Cred că m-a ajutat mama mea.

— Cum adică crezi?

Paralel cu ei, în direcția turnului de radio Funkturm, calea ferată se intersecta cu Grunewald. Vagoanele puternic luminate erau aproape goale. Doar câteva siluete răsfirate se rătăciseră în compartimentele stinghere; între contururile lor se deschideau goluri mari. Cam așa arăta și trenul din mintea lui Milan, ce îi purta amintirile din copilărie.

— Trebuie să înțelegi că toată viața mea e un teatru, Andra. Mă prefac în fața celorlalți. Mereu. Nu vreau ca lumea să mă considere prost, bătut în cap sau handicapat. Majoritatea oamenilor nu pot să-și imagineze ce înseamnă să nu trăiești în lumea scrisului. Pentru că tot ce ne înconjoară e o lume a scrisului! N-am putut să mă înscriu în niciun club de fotbal fiindcă pentru asta trebuia să completez formulare de înscriere și să fiu în stare să citesc tabele în turnee. Nu am mers la zile de naștere

pentru că nu puteam să descifrez adresele de pe invitații. Mi-a fost greu încă de când locuiam în Rügen, înainte să cad pe scări. După ce ne-am mutat în Berlin, s-a dus totul pe apa Sâmbetei.

Inspiră adânc.

— Mereu manevre de disimulare, povești, trucuri, înșelătorii. Pentru fiecare om sunt altcineva. Mi-am schimbat identitatea de atâtea ori și am suprimat atâtea situații neplăcute, încât nici măcar nu mai știu cine sunt cu adevărat. Nu mai știu care din amintirile mele sunt reale și care sunt imaginare.

— Și cine ești pentru mine?

Milan zâmbi.

— Momentan sunt pasagerul celei mai frumoase taximetriste din Berlin.

Andra își strâmbă gura, iar el își ceru scuze că folosise cuvântul care nu trebuia rostit: „taxi". De mult bănuia că aversiunea Andrei față de taxiuri nu era cauzată, așa cum susținea ea, doar de mirosurile din mașini și de rătăcirile în trafic ale șoferilor neexperimentați care o storceau de bani. Se temea că femeia trăise un episod mult mai traumatizant într-un taxi.

— Mă poți lăsa la gară?

— Nici vorbă. Doar n-o să te las singur acum.

Andra își atinse capul cu degetele.

— Mi-am luat liber și l-am anunțat pe Hulk că ești bolnav. S-a enervat la culme, dar o să-i treacă. Trebuie să pună și el osul la treabă. Și Louisa doarme la Cherry.

O vreme rămaseră tăcuți, îndreptându-se spre luminile turnului de radio.

— De ce mă ajuți? întrebă Milan plin de recunoștință.

Andra îi oferi încă un zâmbet călduros.

— Terapeuta noastră spune că atunci când cineva are probleme, caută să fie în apropierea partenerului. În plus, cum ai de gând să descifrezi

alte mesaje fără mine? Apropo. Un lucru tot nu mi-e clar.

— Numai unul?

Trecură de tribunele AVUS și își continuară drumul spre nord.

— Poți să îmi explici de ce primul strigăt de ajutor al lui Zoe era scris normal, dar al doilea mesaj era codat?

Milan începu să cugete.

— Acest Jakob zicea că s-au plimbat cu mașina prin împrejurimi fără o destinație anume. Și că eu am picat în plasă pentru că am fost singurul care a reacționat la bilet.

— Deci el și partenera lui au obligat-o pe fată să lipească biletul de geam?

— Aparent.

— Înseamnă că Zoe a lăsat mesajul de pe fotografia din vilă pe furiș?

Andra își răspunse singură la întrebare clătinând din cap și răvășindu-și astfel părul.

— Nu cred. Nu se potrivește cu premisa că tu ai fost ales aleatoriu pentru șantaj.

Milan consimți din cap, deși implicațiile acestei concluzii nu-i plăceau deloc.

— Așadar, întrebarea sună în felul următor: De unde știe fata codul? murmură el și opri încălzirea din scaun. În sfârșit nu-i mai era frig.

Și de ce poartă numele eroinei din carte?

Nici asta nu avea cum să fie o coincidență. Sau poate da? Numele era totuși foarte răspândit în țările anglo-saxone și în Grecia.

— Unde locuiește Yvonne acum? vru Andra să știe.

— N-am idee.

După mutarea în Berlin, Milan rupsese orice legătură cu trecutul său. La urma urmei, focul ucigaș din sufragerie distrusese toate punțile către copilăria lui.

În noaptea în care își pierduse mama, Milan fusese cât pe ce să găsească o cale de a ieși afară,

dar, din cauza fumului gros, confundase scara pivniței cu ieșirea. Căzuse așadar pe treptele de piatră și fusese găsit acolo, în stare de inconștiență și cu craniul spart, de către pompierii care l-au și scos din casă. Avusese nevoie de două operații la cap. Era o adevărată minune că bâta de baseball cu care îl „întâmpinase” Andra prima dată când intrase în restaurant nu îi reactivase vechile răni, dar iată că, din nou, norocul îl ajutase mai mult decât mintea.

— Cine mai știa de codul vostru? îl mai întrebă Andra.

— I-am povestit atunci mamei mele. Și ea i-a povestit apoi tatălui meu. Nu știu cu cine o mai fi vorbit Yvonne.

— Păi, cumva trebuie să fi ajuns la urechile acestui Jakob.

Andra dădu încălzirea mai încet și își desfăcu ușor șalul colorat, lăsându-l să-i atârne ca un colier în jurul gâtului.

— Vrei să spui că mesajele astea nu sunt de la Zoe?

Biletul de pe geamul mașinii. Codul de pe fotografie.

— Greu de crezut. Cel mai probabil ți-au întins o capcană, Milan. Fata răpită e doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

Telefonul lui Milan începu să vibreze în buzunarul pantalonilor. Îl scoase afară, simțind cum îl năpădește transpirația.

— Pentru ce scop? întrebă el, holbându-se la display-ul telefonului.

Îi veni în minte imaginea cuvântului. Ordinea în care erau scrise literele.

VUMƔR VECUNOSCUP

— Tocmai asta trebuie să aflăm, adăugă Andra. Ca și când răspunsul ei fusese un ordin, Milan răspunse la apelul lui Jakob.

20.

Jakob

— Văd că răspund imediat. Ăsta e meritul meu.

Jakob îi făcu semn lui Zoe să nu spună nimic și să nu se miște.

Zoe stătea pe salteaua de jos a patului supraetajat din spatele rulotei și își sugea degetul mare din care curgea sânge.

Bebelușul.

— Ce vreți? îl chestionă Milan pe un ton cam încrezător pentru gustul lui.

Jaluzelele plisate gri, opace, montate de el ulterior la fereastră, lăsau o mică fantă deschisă în partea de jos. Deși era imposibil ca cineva de afară să distingă ceva în interior, Jakob consideră că ar fi mai bine să le închidă de tot acum și asta și făcu.

Apoi se așeză pe bancheta de lângă chiuveta miniaturală mizerabilă, din care apa picura mai anemic decât în cabina de toaletă de lângă intrare.

— Încă aștept cei 162.366,42 de euro. Ați făcut rost de ei?

— Putem să terminăm cu prostiile?

Oho. Ce se întâmplase? Tipul devenise nu doar mai sigur pe el, ci de-a dreptul arțăgos.

— Sunt chelner într-un restaurant rapid. Îmi câștig banii servind altora burgeri și cotlete T-Bone. Nu învârtind fonduri de investiții sau făcând trafic cu arme. Cum aș putea să fac rost de atât de mult cash?

— Dar nu trebuie să faceți rost, Milan. Puteți la fel de bine să o lăsați pe fată să moară. E decizia dumneavoastră.

— Încetați cu rahaturile astea. Cine e micuța? Ce treabă am eu cu ea? Și nu mai bateți câmpii vorbind de coincidențe. De ce m-ați ales pe mine?

Mult prea sigur pe el.

Jakob își privi mâna în care ținea bormașina cu acumulator, aleasă special de el în locul capsatorului cu aer comprimat pentru a-i face a doua vizită lui Zoe.

— Cum ați ajuns la concluzia că noi v-am ales, Milan?

— Am găsit mesajul.

O senzație de furnicături cuprinse umerii lui Jakob ca o descărcare electrică.

— Cum ați spus? rosti el cu o oarecare neliniște, care nu-i scăpă nici lui însuși.

— Cel de pe fotografia cu Zoe la lac. Era lăsată lângă telefonul din vilă. Ce jocuri sunt astea?

Asta aș vrea să știu și eu.

Jakob își întoarse privirea întunecată spre Zoe.

— Ce-ai făcut? o întrebă printre dinți.

Se ridică de pe banchetă, merse spre patul lui Zoe și înșfăcă rucsacul așezat de ea pe pernă. Cu puțin timp înainte de plecare, bărbatul se asigurase că nu are la ea telefoane, foarfece, pile de unghii sau alte obiecte periculoase. Acum, scutură din nou rucsacul, lăsând să cadă tot ce era în el pe mocheta cu pete de arsuri.

Percheziționase cu zile în urmă și rulota, îndepărtând toate tacâmurile, arzătoarele cu gaz, frânghiile, chibriturile, radiourile, lanternele și chiar produsele de curățat. Nici obiectele din rucsacul lui Zoe, pe care le împrăștie cu piciorul pe podea, nu indicau vreo tentativă de evadare sau posibilitatea de a emite un strigăt de ajutor. Nu avea nici telefon, nici vreun joc Gameboy sau vreo brățară de fitness. Doar un rest de creion, un creion dermatograf, un pieptăn, mărunțiș, un abonament lunar, portofelul ei roz cu pietricele strălucitoare și cartea aceea veche pe care Zoe o răsfoia zi și noapte. *Cadoul* – ce titlu plictisitor. Dar când citea din ea, măcar stătea liniștită și oricum nu putea folosi cartea ca armă.

Precaut, Jakob îi confiscă ambele creioane, deschise portofelul și verifică dacă are bancnote

înăuntru.

Gol.

— Unde e? întrebă bărbatul.

Zoe se dădu înapoi, îndepărtându-se de el. Se târî în cel mai îndepărtat colț al patului etajat, chipul ei trădând spaima ce pusese stăpânire pe ea. Tremura, transpira, dar încă reușea să nu scoată niciun sunet, așa cum își propusese. Chiar dacă știa că asta nu avea să schimbe probabil cu nimic durerea pe care Jakob urma să i-o provoace.

Bărbatul ținea în continuare telefonul la ureche, însă ignora interogatoriul lui Milan, motiv pentru care acesta se și întreba de ce șantajistul lui începuse deodată să șușotească de cealaltă parte a firului cu altă persoană în loc să vorbească cu el.

— Unde e poza? izbucni Jakob nervos cum nu mai fusese de mult timp.

Poza aceea era talismanul lui Zoe. Obiectul ei norocos. O purta mereu în buzunarul pentru bancnote, protejată de o folie transparentă tăiată pe dimensiune. Și acum dispăruse.

Nenorocitul naibii spune adevărul.

Zoe își bătuse joc de ei. Putea să-și scuture ea capul blond cât de mult voia acum. Pusese în pericol întreaga operațiune.

Și trebuia să fie pedepsită pentru asta.

Tare ar fi vrut să știe ce mesaj îi lăsase scorpia lui Milan, dar, dacă l-ar fi întrebat, ar fi însemnat să admită că a scăpat lucrurile de sub control.

Jakob își încleștă pumnul în jurul bormașinii.

— OK, Milan. Vă îndoiți că vorbim serios? îl întrebă el, prinzând-o pe Zoe de picioare.

O strânse tare și o trase de pe pat pe podea atât de repede încât Zoe nici nu apucă să țipe.

— Credeți că doar ne prostim?

O trase de păr în sus, spre el și o pocni cu mașina în față, iar ea rămase pentru o clipă buimacă, vulnerabilă. Jakob setă instrumentul la viteza minimă, lăsând burghiul să se învârtă.

— Bine, atunci faceți-mi, vă rog, o favoare și mergeți la popasul Eldetal Ost. În toaleta pentru handicapați.

— Ce o să găsesc acolo? îl auzi pe Milan întrebând.

Vocea nu mai era la fel de încrezătoare ca la începutul conversației.

— Un nou indiciu. Jakob zâmbi, mări viteza bormașinii cu trei trepte și se puse pe treabă în timp ce țipetele gâlgâite ale lui Zoe răsunau pe fundal.

21.

Milan

— Ce-ai pățit?

Milan apucă centura, care părea deodată că se strânge în jurul lui, și o îndepărtă de piept.

— Cred că am făcut o greșeală, zise el fără vlagă privind la reflexia chipului său obosit de pe display-ul negru al telefonului mobil.

Tras la față și nebărbierit.

— Ce ți-a spus? Vocea Andrei era suavă.

Complet diferită de cea a lui Jakob.

— Vorbea de parcă l-am prins pe picior greșit. Ca și cum chiar nu știa nimic despre mesaj.

Își ridică fruntea privind-o pe Andra.

— Dacă e adevărat, înseamnă că am pus-o pe fată în mare pericol.

— N-ai de unde să știi.

— Nu l-ai auzit. Nu ai auzit-o pe *ea*.

Zoe.

— Ba da.

Milan văzu că degetele Andrei erau încleștate pe volan, de parcă femeia ar fi avut nevoie de toate forțele ei pentru a menține vehiculul pe bandă.

— I-am auzit țipetele.

Îl întrebă dacă vrea să meargă acasă. Abia atunci, Milan observă că erau în apropiere de ieșirea spre strada Spandauer Damm și, deci, la un sfert de oră distanță de locuința Andrei din cartierul Moabit. Bărbatul dădu din cap că nu, iar după ce trecuseră de ieșire, spuse:

— Înainte de asta, Jakob a vorbit cu ea. La început șoptea. Propoziții ca „Ce-ai făcut?” și „Unde e poza?”

Doamne, Dumnezeule, Jakob chiar nu știa.

Zoe trebuie să fi lăsat mesajul pe ascuns.

— Și acum ce facem?

Milan se uită la ceasul de la mână. Ora 21.44.

— Cât facem până la popasul Eldetal?

— Oi fi eu Google Maps?

Andra deschise sistemul de navigare și tastă adresa cu degetele. *A19, Eldetal Ost.* Computerul îi informă că deplasarea avea să dureze 79 de minute.

— Atunci asta e destinația noastră, conchise Milan și închise ochii pentru o clipă, ceea ce se dovedi a fi o greșeală.

Luminile orașului reușiseră măcar să îi distragă atenția. Sufrageriile caselor construite, la sugestia unui urbanist sadic, fix lângă autostradă, în care televizoarele plate pâlpâiau ca și cum erau la întrecere. Luminile de poziție ale șoferilor și șoferițelor din față. Anunțurile cu concertele de pe Mercedes-Benz-Arena, reclamele la țigări electronice și alte lucruri pe care Milan fie nu și le permitea, fie nu le putea folosi. Însă acum, în întunericul ales de el însuși, gândurile sale învolburate emanau o lumină fluorescentă în spatele pleoapelor închise asemenea meduzelor din adâncuri.

De ce eu?

Cine e fata asta?

De unde știe codul?

Și ce se întâmplă cu ea acum?

— Ține, bea ceva, o auzi pe Andra lângă el. De altfel o să te doară capul din cauza tensiunii.

Milan deschise ochii și văzu micul termos argintiu, scos de Andra de cine știe unde și pus între scaune. Capacul fusese deja desfăcut.

— Ce e asta?

— Ceai rece. Mă ajută când mi-e greață în mașină.

Realizând abia acum cât de sete îi era, bărbatul luă o înghițitură și se strâmbă.

— Are un gust de parcă mai degrabă provoacă greața. De ce naiba e așa de amar?

Andra, care aproape că ratase bifurcația cu Tegel și trebui să treacă în trombă peste o linie

continuă în ultima secundă, îl tachină cu o privire ce părea să spună „Ce pămpălău!”

— Sorry, poate l-am lăsat un pic cam mult la infuzat. Dar ia și mai bea un pic. Ghimbirul e sănătos.

— Combate doar problemele fizice? Sau și coșmarurile devenite realitate? întrebă Milan și goli cana dintr-un foc în pofida gustului ciudat.

22.

Zoe

Încercase să numere până la zece. Când ajunsese la patru, vomitase. Din fericire, în rulota înghesuită ajungea imediat la chiuvetă. Apoi căută analgezice în dulapurile suspendate. Farmacia mobilă a mamei sale era încă acolo. Plasturi, pansamente de tifon, spray nazal, Imodium și chiar și Paracetamol. Probabil că idiotul nu știa că poți să-ți iei viața cu așa ceva. Sau poate că lui Jakob nu îi păsa și lăsase intenționat tabletele acolo.

Ca de obicei.

Zoe ținu capul înclinat deasupra chiuvetei în care picura apă probabil contaminată cu bacterii. Era greu de crezut că rezervoarele cu apă din vehiculul mizerabil erau dezinfectate în mod regulat. Dar avea nevoie de ceva ca să înghită pastilele.

Deși ar fi preferat să aibă Ibuprofen 800. Sau mai degrabă morfină.

Încercă să își țină mâna departe de apă. Zoe nu avea idee cât timp trecuse de la ultimul vaccin; sistemul ei imunitar nu era nici pe departe pregătit pentru masacrul pe care aveau să-l pornească bacteriile pe mâna ei stângă.

Durase două ore până când Jakob încheiase operațiunea cu degetul ei inelar.

Două ore, măsurate în timp-durere. În unități tradiționale de timp trecuseră poate doar două clipite până când bărbatul îi secționase osul cu bormașina.

• O capsă de metal sub unghia degetului mare de la mâna dreaptă.

• doar patru degete rămase la mâna stângă.

Așa arăta bilanțul chinurilor acelei zile deplorabile.

După ce Zoe depășise pragul durerii și își pierduse conștiința, Jakob fusese totuși suficient de isteț încât să îi lege ciotul cu un pansament medical; atât de strâns cât să nu treacă sângele prin material.

Deocamdată.

Zoe se îndepărtă de chiuvetă, ridică brațul cu ceea ce mai rămăsese din mâna străbătută de pulsații și fu năpădită din nou de un întuneric amestecat cu o senzație de greață.

Din fericire, gândi ea și simți nevoia să chicotească isteric pentru că fericire era ultimul cuvânt ce ar fi trebuit să-i vină în minte astăzi, *din fericire mi-am pregătit deja următorul mesaj*.

Deși asta nu era decât o jumătate de adevăr, *la fel ca jumătatea de deget de la mâna mea*.

Gândurile începuseră să i se învârtă în cap și trebui să se muște de limbă ca să se poată concentra. Picăturile de transpirație curgeau ca o ploaie pe blatul de lucru al chicinetei.

La naiba.

De fapt, extrăsese din carte numerele corespunzătoare capitolelor și paragrafelor cât încă mai fusese în stare să facă asta. Însă, pentru a-i lăsa lui Milan un mesaj codat, avea nevoie de un creion. Și hârtie.

Și de o ocazie potrivită să lase informația undeva unde să fie sigură că bărbatul avea să o găsească.

Imposibil.

Pe de altă parte, cunoștea până și locul unde salvatorul ei urma să meargă: toaleta pentru handicapați din popasul în care se aflau ei chiar acum! Și rulota încă nu se pusese în mișcare!

Totuși, toaleta de afară era la fel de inaccesibilă pentru ea ca planeta Marte pentru muștele de o zi.

Epuizată, Zoe se scufundă pe banchetă. Nu avea să iasă niciodată de aici.

Jakob și Lynn făcuseră o treabă impecabilă.

O țineau captivă. O chinuiau. Și probabil că urmau să o arunce undeva pe autostradă ca pe un gunoi. Și pentru ce?

Pentru bani?

Zoe avu un moment de inspirație, un gând clar care dormitase în nisipul mișcător din mintea ei, iar acum fusese scos la suprafață de un val de durere.

Nu e vorba despre bani. Nu ăsta e planul. Și atunci despre ce e vorba?

Ce o împingea pe Lynn să îl manipuleze astfel pe Jakob să-i rezolve ei treburile murdare? Să o folosească pe ea ca banc de probe pentru scule și unelte? Să chinuie, să șantajeze, să mutileze oameni ca după aceea să iasă fluierând voios afară din remorcă…

Zoe se opri o clipă.

Fără să-și dea seama, își urmărise gândurile cu privirea și ajunsese astfel să inspecteze interiorul rulotei. Își plimbă privirea pe patul de pe care o trăsese Jakob jos, spre zonele înnegrite de pe mochetă unde îi ciuntise degetul, până la locul unde Jakob…

O, Doamne.

Nu se poate.

Lui Zoe nu-i veni să-și creadă ochilor și ținu aerul în piept. Trase cu urechea.

Și se rugă ca Jakob să nu-și fi dat încă seama ce greșeală făcuse.

23.

Jakob

O*amenii urăsc străzile cu sens unic.*

Nu erau multe lucruri pe care Jakob să le fi învățat în cei treizeci și doi de ani ai săi. Dar încă de mic copil înțelesese că oamenii nu suportă deloc situațiile în care nu li se dă de ales. De când tatăl lui îl chinuia cu propoziții care începeau cu „Trebuie…”

„Trebuie să-ți faci curat în cameră”.

„Trebuie să suporți durerea”.

„Trebuie să-i apeși perna pe față. Repede, până nu-și revine maică-ta”.

Asta e ceea ce nu pricepuseră toți idioții teroriști și profeți ai apocalipsei.

Când le spuneai oamenilor „Tu ești de vină pentru catastrofele climatice, pentru exterminarea speciilor, pentru valul de refugiați, trebuie numaidecât să te schimbi pe tine și să îți schimbi viața”, atunci majoritatea se transformau în catâri. Mulți mergeau chiar îndărăt; pur și simplu pentru că nu aveau chef să fie împinși într-o anumită direcție de către un străin oarecare. Chiar dacă aceea era direcția corectă. După mottoul: „Atunci îmi văd eu mai departe de viața mea mizerabilă și mi se rupe de restul pentru că și-așa toți suntem datori cu o moarte”.

Acum, Jakob era din nou într-o astfel de situație de rahat, în care „trebuia” să facă ceva.

Deschise portiera șoferului de la Volvo-ul de care era remorcată rulota, urcă în mașină, unde stătea și Lynn, și puse bormașina în compartimentul de dintre scaune.

Trebuie să-i povestești de trădarea lui Zoe.

Trebuie să îi spui lui Lynn că scorpia i-a lăsat lui Milan un mesaj secret.

Trebuie să îi mărturisești că nu știi nici ce era scris în mesaj, nici cum a reușit Zoe să facă asta.

La dracu'! N-o să-i spună niciun căcat! Lynn l-ar face praf și pulbere! L-ar ocărî ca pe un idiot care nu știe să țină situația sub control.

— De ce a durat așa de mult? se interesă ea împrospătându-și rujul și evaluând rezultatul în oglinda de pe parasolar.

— Milan a vrut să primească încă un semn de viață, zise Jakob afișând un zâmbet fals în timp ce își privea mâinile.

Erau pline de sânge. Chiar și pe geaca cu membrană Gore-Tex ajunseseră câțiva stropi. Nimic ce nu putea fi îndepărtat cu un șervețel igienic din consola de mijloc a mașinii. Aici, în popas, nu avea de gând în niciun caz să-și spele mâinile cu apa aceea de closet plină de microbi.

— Așa că a trebuit să duc puțină muncă de convingere.

Rânji și îi arătă lui Lynn rezultatul muncii lui cu bormașina, vizibil acum pe un șervețel desfăcut.

Ea dădu apreciativ din cap.

— Dă-mi punga frigorifică și banda adezivă, adăugă el, iar Lynn îi înmână obiectele cerute din torpedou.

Parcaseră rulota în apropiere de ieșire, oarecum departe de toaletele din parcarea pentru camioane. La ora aceea nu era nicio mișcare acolo. Un singur vehicul se afla la distanță de mai multe locuri de ei și părea părăsit. În orice caz, ieșiseră cu mult în afara zonei în care cineva ar fi putut să audă țipetele lui Zoe din afara remorcii.

— Milan știe ce ai făcut cu ea?

— A auzit-o țipând câteva secunde. Nimic mai mult. Și fix așa l-am prins în laț. Nimic nu te motivează mai mult decât un secret.

Jakob închise punga frigorifică după ce depuse degetul inelar al lui Zoe înăuntru și se miră să o vadă pe Lynn zâmbind cu un aer de superioritate.

— Râzi de mine?

— Nu, dar ești simpatic când îmi explici propria mea strategie.

Jakob deschise gura cu intenția de a protesta, dar își înghiți cuvintele odată cu furia ce îl cuprinse. Când era cu Lynn, chiar nu avea nevoie de Google. Lynn făcea oricum pe atotștiutoarea în orice situație. Trebuia să recunoască totuși că de cele mai multe ori avea dreptate cu remarcile ei caustice, dar tocmai asta îl scotea din sărite.

Singur nu ar fi putut niciodată să conceapă un plan atât de inteligent. Lynn depistase vila și avusese ideea cu biletul lipit de geamul mașinii. Reușise chiar să o convingă pe Zoe să participe la toată mascarada. Inițial. La un moment dat, scorpia își dăduse seama că nu miroase a bine și își ieșise de tot din pepeni. Țipase, făcuse scandal, o luase razna complet și încercase să se ascundă în vilă.

Na, vina ei. Într-un final, fusese nevoit să o liniștească pe Zoe cu o lovitură țintită. O lovitură nu prea puternică, ci mai degrabă sfioasă, direct la tâmplă, după care Zoe dormise o jumătate de oră înainte să-și vină din nou în fire în rulota din spate.

La momentul respectiv, lăsaseră remorca în parcarea de pe banda centrală din apropierea Coloanei Victoriei, în timp ce el aștepta în mașină, de la o distanță sigură, ca Milan să-și facă apariția la vilă.

— Sper că n-o să ne mai facă alte probleme, cugetă Lynn. De ce n-o omorâm de pe-acum?

Dacă n-ar fi cunoscut-o așa de bine, ar fi crezut că glumește. Dar Lynn chiar era atât de necruțătoare.

— Vorbesc serios, insistă ea. Și-așa Milan o să facă de-acum tot ce îi cerem. L-am prins în plasă. Ia bormașina și du-te înapoi. Imediat! Nu mai avem nevoie de Zoe.

24.

Milan

Zumzetul monoton al cauciucurilor rulând pe asfaltul umed avea un efect somnifer. Nu putea să își țină ochii deschiși, iar acum, când parcaseră mașina în popas, îi era cu atât mai greu să rămână treaz. Dădu geamul în jos și întinse mâna în afară, în aerul rece al nopții. Căută cu privirea minimarketul benzinăriei, sperând că Andra ajunsese deja la casă.

Fără să-l anunțe în vreun fel, femeia părăsise autostrada imediat ce ieșiseră din oraș și, din cele douăzeci de pompe de alimentare din imensa benzinărie, o alesese pe cea aflată mai aproape de intrare.

Ce idee bună, se gândise el, dar nu apucase să reacționeze. Andra observase că i se făcuse brusc somn și îl îndemnase să se odihnească, ceea ce lui i se păru stânjenitor mai târziu.

Partenera lui împărțea foarte clar sarcinile. Refuza să-l lase să contribuie la chirie de când el se mutase în apartamentul ei. În schimb, el trebuia să plătească toate cumpărăturile și benzina. Milan căută în buzunarul pantalonilor portofelul primit de la tatăl lui.

Într-adevăr, înăuntru nu erau decât puține bancnote și nicio monedă. Nu avea să ajungă foarte departe cu patruzeci și cinci de euro. Dar știa codul PIN de la cardul de credit. 1310. Data nașterii mamei sale. Înainte de a se muta în cămin, tatăl lui îi dezvăluise codul pentru eventualitatea în care ar fi pățit ceva în sanatoriu și Milan ar fi avut nevoie de bani. Nu aveau cum să fie prea mulți nici acolo, dar probabil că suficienți pentru a plăti carburantul și o cafea.

Cofeină. Milan și-ar fi dat jumătate de braț pentru așa ceva.

Și un regat pentru un dispozitiv care să-l transporte până în benzinărie. Nu se simțea în stare să meargă pe picioarele lui.

Se gândi să îi trimită un mesaj vocal Andrei, să o roage să cumpere ceva provizii pentru călătorie, și luă în mână mobilul din compartimentul de sub radio.

Frânt de oboseală, observă cu întârziere că imaginea de pe ecran înfățișând o adolescentă cu un zâmbet ușor forțat nu corespundea telefonului său, așadar se zgâia la mobilul greșit. Tocmai se pregătea să-l pună înapoi când primi, deodată, o notificare cu un mesaj primit.

Ηει, Παρτνερ. Λονισα σχληφτ σχεινβαρ.
Σνμ μεςφε χν Μιλαν?

Milan clipi iritat. Se uită după Andra, dar, din cauza geamurilor reflectorizante ale clădirii, nu o vedea nici la casă, nici pe vreunul din culoarele cu produse. Era nedumerit. *Nu.* Era de-a dreptul consternat.

Nu din cauza mesajului, pe care oricum nu putea să îl citească, ci din cauza pozei de profil a expeditorului.

Ce treabă are Hulk cu Andra la ora asta?

Și nu-i spusese chiar ea că șeful nu dădea nimănui numărul lui de mobil? Pentru că nu avea chef să fie deranjat de personal în timpul lui liber. Dacă cineva voia ceva de la el, trebuia să ia legătura cu Günther. Și totuși, era clar că numărul salvat în telefonul Andrei era al lui Lampert.

Milan privi fix la mobilul din mâna sa și se întrebă dacă poate avea încredere cu adevărat în Andra.

De altfel, ce știa despre ea exceptând faptul că putea să se apere singură în caz de pericol și că avea pitici pe creier când venea vorba de mers cu taxiul?

Doar câteva lucruri verificabile, cum că la vârsta de cincisprezece ani abandonase școala, că reușise să treacă peste o problemă cu alcoolul din adolescență cu ajutorul consilierii și că nu mai păstra deloc legătura cu părinții ei, care, chipurile, ar fi trăit în Thailanda. Milan îl văzuse pe fostul ei soț doar în poze, dar Louisa reprezenta dovada vie a faptului că el totuși exista.

Conștientizase de la bun început că erau multe lucruri în trecutul Andrei pe care nu le cunoștea. Având în vedere propriile lui secrete, hotărâse însă cu bună știință să se abțină din a pune presiune pe ea. Prin urmare, nu îl deranja că Andra îi ascunsese ceva, ci că îl mințise. Nu cu mult timp după ce se cunoscuseră, femeia îi spusese în taină că Hulk nu mai avea relații private cu nimeni de când își pierduse soția și copilul.

Lampert…

Sentimentul neliniștitor că îi scăpa ceva important reuși să străpungă ceața ce se lăsase asupra lui din cauza oboselii. Milan era conștient de ironia geloziei lui (nu-i veni în minte un cuvânt mai potrivit), având în vedere că el o amăgise pe Andra ani la rând.

Și totuși.

Îl deranja că între prietena lui și șeful amândurora exista în mod clar o relație complexă, serioasă, la care el nu avea acces. Cu toate astea, sentimentul negativ nu fu până la urmă suficient de puternic pentru a-l ține treaz.

Când Andra se întoarse și îi luă telefonul din mână cu o privire îngrijorată, ușor îngrozită, Milan adormise deja. Dormea în continuare și un minut mai târziu, când porniseră din nou la drum, în timp ce femeia tot repeta în șoaptă „La dracu'!"

25.

Zoe

La început, nu-i veni să-și creadă ochilor.

Apoi, o nouă rafală de vânt lovi ușa și Zoe se convinse de această dată.

Jakob, porc tâmpit ce ești.

Lui Lynn nu i s-ar fi întâmplat așa ceva, dar idiotului ăstuia? Uitase să încuie ușa de două ori pe dinafară. Zoe trebuia doar să se izbească în ea cu toată forța și astfel ar fi smuls zăvorul din cadrul ușii.

Apoi ar fi putut să fugă… *da, unde?*

Undeva în țara nimănui, într-o parcare pustie. În situația ei, asta ar fi fost opusul libertății.

La dracu'.

Zoe se simțea deja pierdută aici, în rulotă. Sângerând, zăpăcită de durere și de febră. Se înfioră la simplul gând de a fugi prin bezna umedă și rece, biciuită de zgomotul motoarelor. Pe de altă parte, încuietoarea semideschisă îi oferea o șansă. Poate că singura și ultima pe care avea să o primească. Trebuia să se folosească de ea. Dar dacă ar fi trântit ușa, cei doi din față ar fi auzit-o. Și chiar dacă nu ar fi auzit-o, ar fi avut la dispoziție doar câteva minute, poate chiar câteva secunde ca să se ascundă.

Timpul nu stătea în loc. Jakob urma să pornească motorul în curând și să observe probabil, în timpul mersului, că ușa nu era încuiată bine; poate că i se aprindea pe tabloul de bord un semnal de avertizare trădător, deși asta era puțin probabil la un hârb atât de vechi. Dar ce știa ea?

Într-un fel sau altul, oricum nu mai avea mult timp.

Mă înarmez. O șterg. Caut ajutor.

Creierul ei funcționa în ritm staccato. La fel și funcțiile ei motrice.

Mai întâi se repezi la dulapurile suspendate din cambuză.

Doar oale, lavete și o sticlă de limonadă goală. Nimic de mâncare.

Apoi căută în dulapurile toaletei. Săpun, hârtie igienică, o cremă de mâini, tampoane.

Nimic ce să-i poată servi ca armă. Sau măcar ca instrument de scris, astfel încât să poată nota codul pentru Milan imediat ce ieșea de aici.

În spatele unei pungi cu cârlige de rufe, văzu un tub de fixativ mai vechi, pe care ar fi putut să-l transforme într-un aruncător de flăcări miniatural, dar pentru asta i-ar fi trebuit și chibrituri sau o brichetă.

Deși…

Îi veni o idee.

Știa că nu avea să ajungă prea departe. Nu în starea în care se afla. Dar, dacă reușea să ajungă până la toaletă pentru handicapați și găsea acolo ceea ce spera, atunci avea o șansă reală de supraviețuire. Dacă nu, fixativul acela putea să însemne diferența dintre viață și moarte.

Așadar apucă tubul, ieși din toaletă și încercă să-și pună în practică planul disperat.

26.

Jakob

— Și de ce nu? întrebă Lynn vizibil deranjată de faptul că Jakob o contrazicea.

Se bosumflă ca un copil mic, așa cum reacționa de fiecare dată când nu i se făcea imediat pe plac.

— Pentru că Milan a început să aibă suspiciuni. Nu putem să o omorâm pur și simplu pe Zoe. Nu o să mai facă nimic din ce îi spunem dacă nu îi dăm în continuare semne că e în viață.

— Aș putea să mă prefac eu că sunt Zoe, propuse Lynn.

— Atunci ar fi trebuit să facem asta de la bun început. Acum o să observe diferența dintre vocile voastre.

— Dar nici măcar nu a vorbit cu el până acum. Doar a țipat.

Da. Dar te-ar putea întreba ceva legat de mesaj, iar tu n-ai ști ce să-i răspunzi pentru că eu n-o să-ți spun nimic despre el nici în ruptul capului. Și asta fiindcă s-ar putea să o omori imediat pe Zoe și să ne luăm adio de la bani.

— Ia spune, chiar nu ai nicio problemă cu faptul că Zoe n-o să supraviețuiască operațiunii ăsteia? Jakob puse acea întrebare nu din cauză că era nesigur, ci din pură curiozitate.

— Stai liniștit.

Lynn râse uscat.

— Unele lucruri în viață sunt pur și simplu mai importante decât o relație perfectă între mamă și fiică.

În acel moment, Jakob auzi un sunet ca de plastic făcut țăndări. După puțin timp, văzu o umbră în oglinda laterală.

Cum naiba…

— Nu te-a dus capul să încui ușa în urma ta? îl mustră Lynn urmărind ce se întâmpla afară. Idiot

tâmpit! adăugă ea țipând după ce Jakob deja sărise afară din cabina șoferului.

Pe urmele umbrei lui Zoe.

27.

Zoe

Simțea frigul ca pe o palmă. O plesnea peste față și îi ardea mai întâi obrajii, apoi tălpile.

Zoe era desculță. Observă asta abia când atinse asfaltul înghețat.

Îmboldită de propria-i frică, se depărtă în fugă de rulotă, îndreptându-se spre deznădejde.

Cu toată panica ce o cuprinse, Zoe văzu că era înconjurată din toate părțile de întinderi letale, monotone. Autostrada, câmpurile care înghițeau orice lumină și suflu de viață și care în imaginația ei deformată de durere se transformau în peisaje mlăștinoase întunecate. Doar căsuța ce adăpostea toaleta, cu iluminare pe acoperișul ascuțit, se înălța în fața ei asemenea unui turn în întunericul nopții.

O să reușesc. O să reușesc… sau nu.

Deja copleșită de dureri într-o parte, auzi țipetele agitate, aproape îngrozite ale lui Lynn în spatele ei. Și pași. Pași alergători. Încălțăminte sport pe asfaltul jegos.

Jakob, idiotul.

Din păcate, era însă un idiot cu o trusă de scule bine dotată, pe care avea să o testeze pe ea imediat ce o va prinde din nou. Și asta avea să se întâmple din clipă în clipă. Zoe trebuia să se folosească de clipele acelea.

Călcă pe acostament, de unde luă înainte mucuri de țigară și simți durerea aproape ca pe o mângâiere în comparație cu cea de la mână.

Trecu în goană pe lângă un tomberon din care dădea gunoiul pe-afară și se îndreptă spre ușa din mijloc a clădirii ținând tubul de fixativ în mână ca pe un băț de ștafetă.

— Ajutor! strigă ea irosindu-și degeaba aerul de vreme ce nu era nimeni aici să o audă.

Nu astăzi, într-o seară de vineri și pe o vreme atât de urâcioasă. Mâine avea să se umple de tiruri aici, în ambuteiajul specific zilelor de duminică, dar acum o însoțeau doar noaptea, frigul și urmăritorul ei.

Jakob se apropia tot mai mult de ea. Pașii lui deveneau mai zgomotoși, iar respirația îi era mai regulată decât a ei.

Vumm.

Zoe se izbi de ușa toaletei care se deschidea în exterior. O deschise. O trase după ea și o închise.

La dracu', la dracu', unde e încuietoarea???

O găsi și o învârti. Respiră. Ca să-și potolească frica. Și durerea de nedescris din mâna la care o arsură înțepătoare umplea locul unde se aflase înainte un deget.

— Ajutor!

Gâfâind, se trase cu groază înapoi în momentul în care ușa se zgudui, însă reușise să-l încuie pe dinafară pe Jakob și urletele furioase ale acestuia.

Pauză.

Se aplecă în jos și suflă spre picioarele acoperite de murdărie. Propriile bătăi ale inimii resimțite în ureche erau mai rapide decât pumnii care loveau ușa de aluminiu dând impresia declanșării unui foc de artilerie.

Mai departe.

Nu avea voie să se odihnească. Avea la dispoziție un minut poate. Nu era nici măcar suficient timp pentru a se obișnui cu duhoarea de excremente care se imprimase în tencuială de-a lungul anilor. Urină, fecale, detergent cu clor și vomă. Lipsea cu desăvârșire aerul curat. Măcar funcționa lumina. Nu se gândise deloc la asta: că ar fi fost complet pierdută aici dacă nu ar fi putut să vadă nimic, dar neonul din grilajul de pe tavan revărsa o lumină tremurată spre spațiul dezolant în care se afla WC-ul. Un vas de W.C. mânjit, fără colac, cu mânere șubrezite ce ar fi trebuit să fie de

folos celor cu handicap. Suficient spațiu de manevră, dar niciun semnal de alarmă.

La dracu'!

Zoe se temuse de asta. Bănuise că nu avea să fie așa de ușor, dar certitudinea o slei de puteri.

Nenorociții ăștia de copii. Sau adolescenți. Sau cine o fi smuls firul din tavan. Cu tot cu cablul de alimentare. Semnalul de urgență din toaleta pentru persoane cu dizabilități era complet distrus, la fel cum s-ar fi întâmplat cu closetul, oglinda și armăturile, care ar fi căzut și ele de mult pradă vandalismului dacă n-ar fi fost făcute din oțel aproape indestructibil.

La dracu'.

Mai rămânea doar planul B.

Ochii lui Zoe fotografiară pereții toaletei. Măcar în această privință nu se înșelase. Fuseseră mânjiți cu markere permanente sau pixuri, dar unii copii se folosiseră și de tuburi de spray.

Slavă Domnului.

Ușurată, Zoe simți ceva ce aducea a euforie până când auzi sunetul bormașinii.

Și la asta se așteptase: ca Jakob să nu se odihnească, să se liniștească și să o lase singură acolo înăuntru, ci să își aducă sculele și să găurească încuietoarea ușii.

Zoe scoase un teanc de șervețele de hârtie din dozator și pulveriză fixativ pe ele de mai multe ori până când le umezi complet.

Între timp, își și căutase pictura potrivită pe perete.

Un val puternic de un albastru închis, cu un cap de mort pe creasta spumoasă.

Repede. Repede. Repede.

Zbârnâitul din spatele ei se transformă în scrâșnet. Jakob avea să distrugă în curând încuietoarea.

Șterse peretele cu mișcări febrile. În locurile corespunzătoare. Până când se făcu mai frig în spatele ei.

Nu doar pentru că ușa era deschisă acum. Ci pentru că moartea îi sufla batjocoritor în ceafă. Asta înainte ca Jakob să se pună pe treabă și să îi aplice o lovitură rapidă, scurtă, provocându-i o durere crâncenă care o azvârli în întuneric.

28.

Jakob

Se întreba dacă nu cumva o lovise prea tare. Trosnetul din capul lui Zoe în momentul în care fruntea i se lovi de marginea vasului de toaletă nu sunase deloc bine. Un zgomot ce îl însoțea pe Jakob încă din copilărie.

Prima dată îl auzise când îl împinse pe Steffen de pe bicicletă în drum spre școală. Pe neașteptate și fără vreun avertisment, pentru că, în urmă cu o zi, băiatul făcuse mișto în clasă de pantalonii prea lungi ai lui Jakob. Pe atunci nu se purtau căști pe bicicletă, dar bordurile erau la fel de tari ca astăzi.

Atunci.

Jakob știuse înainte ca ceilalți să-și fi dat seama. Că ceva nu era în regulă cu el. Că era altfel decât copiii obișnuiți. Deși nu simțea nicio plăcere când prindea broaște din iazul excavat al balastierei abandonate, le băga apoi paie în gură și sufla până când trupurile lor plesneau. Făcea asta din cauză că se plictisea. Nu pentru că i-ar fi adus vreo bucurie. Avea nouă ani când blegul de Steffen fugise țipând la părinții lui ca să-l pârască. Drept urmare, Jakob primise o mamă de bătaie binemeritată. Nu din cauză că schingiuise animale, ci fiindcă se lăsase prins.

— Ești o rușine.

Cuvintele repetate obsesiv de tatăl lui printre lovituri i se imprimaseră în minte.

— O rușine pentru întreaga familie.

Tocmai el vorbea.

Animale schingiuite, urinat în pat, joaca cu focul. Doar de la el moștenise acea predispoziție spre psihopatie. *Dacă chiar o moștenise.* Spre deosebire de părintele lui, Jakob nu simțea o plăcere deosebită când îi chinuia pe ceilalți. Nu își

activa acea poftă pe care o văzuse în ochii tatălui încă din momentul în care luase cureaua în mână.

Pentru el, violența era doar mijlocul pentru atingerea unui scop, iar avantajul era că nu dădea doi bani pe suferința victimelor sale.

La fel și cu țipetele lui Zoe. Nici nu îl delectaseră, nici nu îl deranjaseră. Chiar și atunci când ea era cât pe ce să moară, nu fusese prea impresionat.

La urma urmei, Zoe încă respira, întinsă pe podeaua de gresie jegoasă a WC-ului pentru handicapați. Avea să se trezească din nou, chiar dacă urma să îi fie cu siguranță mai greu să lase în urmă cel de-al doilea episod de inconștiență, venit la scurt timp după primul. Probabil totuși mai ușor decât îi fusese în cazul degetului amputat.

Să lase în urmă.

Jakob zâmbi amuzat de propria lui formulare când realiză că în acel moment căuta un loc potrivit în care să lase efectiv în urmă punga de plastic cu degetul inelar al lui Zoe. Lynn îi spusese să îl scufunde cât mai adânc posibil în vasul closetului.

— Prinde-l cu o bandă adezivă de colac astfel încât să poată fi tras afară din apă.

În principiu, era un plan bun. Asta dacă în zeama maro de dinăuntru n-ar fi plutit niște resturi slinoase, care proveneau, în cel mai bun caz, din voma cuiva și de la care te îmbolnăveai de holeră prin simplul fapt că apucaseși să le privești. Pentru nimic în lume n-ar fi atins bazinul cu mâinile goale.

Jakob lipi așadar punga direct pe oglinda de metal.

Ce tot atâtea jocuri?

Milan *trebuia* să-l găsească. Și, ca să evite ca altcineva să facă asta înaintea lui, Jakob pregăti un bilet cu inscripția DEFECT, pe care urma să îl lipească îndată pe ușă. Nu că ar fi crezut că cineva

avea să folosească toaleta pentru handicapați la ora aceea, dar niciodată nu se știe.

Apoi o palpă pe Zoe. Probabil că fata sperase să poată trage semnalul de alarmă de dinăuntru; și se puteau considera de-a dreptul norocoși că vandalismul nu evitase tocmai toaleta aceea. Dar probabil că scorpia avusese și un plan B.

Un nou mesaj pentru Milan?

Deși Jakob nu putea să-și imagineze cum ar fi făcut Zoe asta. Bine, hârtie putea să scoată din dozatorul cu șervețele, însă mototolul de pe podeaua de gresie era atât de îmbibat cu apă, încât nu avea cum să conțină un mesaj lizibil. În rest, nu mai era niciun bilet în jur și nici nu mai găsise vreunul ascuns. Nici în zeama maro din vasul closetului, în care Jakob scormoni odată cu peria, atât cât reuși fără să-și murdărească mâinile.

Eroare.

Logic.

Cu ce ar fi putut Zoe să scrie pe șervețelul de hârtie? Nu avea niciun pix, după cum se asigurase încă o dată percheziționându-i trupul. Din rulotă nu șterpelise altceva în afară de un tub de fixativ aproape gol, pe care îl scăpase din mână când Jakob năvălise în toaletă și o lovise cu pumnul în mijlocul feței.

Naiba știe ce voia să facă cu el.

Ca să fie sigur, Jakob pulveriză fixativ pe un loc din peretele toaletei nemânjit de sprayuri sau degete unsuroase bizare. După cum se așteptase, nu se întâmplă nimic.

Hm.

Ce-mi scapă?

Singurele mesaje vizibile fuseseră lăsate de niște aiuriți în urmă cu mult timp. De exemplu, cel al unui „Magic Mike”, pasionat de tipi bine-făcuți, care își lăsase în urmă numărul de telefon în speranța de a obține o întâlnire în popasul acela. Fix lângă abțibildul unei formații de Death-Metall necunoscute din Cottbus și graffiti-ul oarecum

artistic cu un penis, dotat cu două grenade de mână în locuri strategice.

În rest, nu mai vedea nimic în afară de obișnuitele tag-uri și mâzgăliturі ilizibile; unele păreau să fie simboluri antice, altele, hieroglife complet lipsite de sens.

Nimic ce ar fi putut să semene nici măcar pe departe a mesaj lăsat de Zoe pentru Milan.

Jakob decise că își îndeplinise sarcinile aici. Așadar, legă la un loc mâinile și picioarele lui Zoe cu bandă izolatoare, o trânti pe umeri și o scoase din clădire. Ajuns afară, o întinse pe piatra înghețată. Reuși să înțepenească ușa cu o doză de bere găsită în gunoiul de lângă toaletă. La urmă, scoase biletul mototolit cu inscripția DEFECT din buzunarul pantalonilor și tocmai încerca să îl lipească pe ușă la înălțimea ochilor cu o bucată de bandă adezivă, când o voce cristalină de femeie îl băgă în sperieți.

— O, Doamne, ce se întâmplă aici? Aveți nevoie de ajutor?

29.

Milan

— YVONNE?

— MAMA?

Avea din nou unul din visele lui în oglindă. Așa numea Milan mai toate experiențele supranaturale unde realitatea și visul se suprapuneau, așa cum se întâmpla acum cu cele două voci distincte care îi strigau în același timp:

— LA NAIBA!

— TREZEȘTE-TE!

Când avea astfel de vise în oglindă, Milan hoinărea simultan în două lumi, știind că doar una dintre ele exista cu adevărat, pe când cealaltă era produsul imaginației sale. Uneori îi era greu să asocieze percepțiile senzoriale cu nivelul corespunzător al conștiinței. Măcar de data asta, Milan era relativ sigur că se afla într-adevăr într-un Mini Cooper alături de Andra și gonea pe autostrada Brandenburg cu circa o sută șaizeci de kilometri la oră, iar fumul resimțit în gură și în ochi era de fapt doar în imaginația lui.

— LASĂ-MĂ SĂ PLEC!

— CINE EȘTI?

Dar ale cui erau cele două voci diferite, care se contopeau una în alta în visul lui, devenind neinteligibile?

În fond, în timpul unor astfel de vise, Milan se simțea la fel ca atunci când privea un text în viața de zi cu zi. Doar că aici nu doar literele, ci toate percepțiile senzoriale se transformau într-o cacofonie.

Auzea sunete diferite, avea sentimente contradictorii și vedea imagini transparente, suprapuse. De exemplu, în momentul de față se apropia de mai multe semnale rutiere luminoase care semnalizau îngustarea benzii, dar în același

timp stătea pe holul vechii sale case părintești de pe insula Rügen. Ele îi indicau calea de la scări până la camera lui de la primul etaj.

Îmbrăcat în pijamale, Milan alergă desculț pe scândurile de lemn spre ultima treaptă a scărilor, unde se afla o siluetă pe care o mai întâlnise și cu alte ocazii pe tărâmul viselor. Însă ceva – poate sunetul focului trosnind în sufragerie și fumul gros ce năpădise de la parter spre etaj, învăluind picioarele intrusului cum învăluie ceața de la sol trunchiurile copacilor, sau poate căldura puternică ce îi înroșea obrajii – părea mult mai adevărat, mai realistic în viziunea aceasta decât în cele de dinainte. Cea din urmă senzație se datora poate faptului că, între timp, încălzirea din scaunul mașinii Mini fusese pornită din nou.

— Cine ești? Și ce cauți aici? întrebă Milan și simți nevoia să tușească.

Tipul – clar era vorba de un bărbat – purta, ca de obicei în visele lui, un tricou. Din nou, Milan avu sentimentul acela bizar, extracorporal, declanșat de realizarea faptului că putea să citească ce era scris pe tricou.

De această dată, textul de pe tricou conținea doar două cuvinte:

— VINO ÎNAPOI. În același timp, îl auzi și pe străin spunând: „VINO ÎNAPOI".

Vocea era a unui tânăr adult. Era aspră și ascuțită, potrivită pentru capul ascuțit al acestuia. Cuvintele sunau de parcă ar fi fost cioplite cu o daltă.

— ÎMI PARE RĂU! NU AM VRUT.

În secunda următoare, Milan observă cu uimire și groază că străinul începu să plângă. Totodată, inscripția de pe tricou se schimbă asemenea unei benzi electrice căreia îi puteai schimba textul printr-o simplă apăsare de buton. ÎMI PARE RĂU. NU AM VRUT, apărea acum și pe tricou și fu înlocuit imediat de O SĂ ÎNDREPT LUCRURILE, în timp ce silueta necunoscută zicea

„O SĂ ÎNDREPT LUCRURILE”. Cu fiecare pas făcut de Milan în direcția bărbatului, acesta întinerea tot mai mult, chipul devenindu-i tot mai băiețesc. Milan observă că are coșuri în puful de mustață, însă nicio urmă de riduri pe frunte sau cearcăne în jurul ochilor. Probabil că era doar cu puțin mai în vârstă decât el, asta dacă visul ilustra ziua marelui incendiu în care își pierduse, la vârsta de paisprezece ani, nu doar mama, ci și locul natal într-o singură noapte.

— Ce nu ai vrut? strigă Milan în vis și simți cum i se încleștează pumnii în interiorul mașinii ce tocmai schimba banda.

Arătă cu degetul spre mâna dreaptă a străinului. O mână atât de mare încât Tinka, pisica lor cu pete maro și albe care atârna acum de blana de la gât în strânsoarea lui, arăta ca un mic iepure de jucărie.

PIERDUTĂ. 200 EURO RECOMPENSĂ, apărea acum pe tricou.

— TREBUIE SĂ IEȘI DE AICI. ȘI TINKA LA FEL, îl îndemnau din nou simultan atât tricoul cât și gura străinului.

— Dar… Milan se apropie și mai mult. Dar Tinka e moartă!

— SERIOS?

Străinul se uită la pisica nemișcată, ai cărei ochi erau deschiși surprinzător de larg.

— NU, NU, NU. SIGUR TE ÎNȘELI. NU E MOARTĂ. VINO ÎNCOACE SĂ-ȚI ARĂT!

În vis, Milan se afla acum la parter, în fața intrării. Deodată fu apucat de același bărbat care tocmai stătuse în capul scărilor. Fața lui luă pentru o secundă forma unui nor de pâclă mare, cenușiu, apoi căpătă contururile chipului unei fete tinere, ca în final să revină la trăsăturile masculine de mai devreme.

— ÎȚI ARĂT MOARTEA, spuse necunoscutul.

Probabil că și pe tricoul lui apăruse același text, dar Milan nu mai putu să îl citească pentru că deja era în cădere liberă. Căzu jos, pe treptele pivniței,

împins de bărbatul râzând, care o omorâse deja pe Tinka și acum striga în urma lui:

— AȘA E CÂND MORI.

— AM AJUNS.

Milan nu reuși să înțeleagă finalul „… mori” pentru că râsul ucigașului său din vis se întrepătrunse cu apelul de trezire dat de Andra în lumea reală.

Abia după ce se izbi cu capul de prima treaptă a scărilor, începu să deslușească vocile din minte.

— AȘA E CÂND MORI!

— AM AJUNS.

Impactul dintre capul lui și bordura tare îl catapultă pe Milan înapoi la realitate. Deschise ochii și o auzi pe Andra strigând din nou lângă el „Am ajuns!”

La popasul Eldetal Ost.

Gol, părăsit, rece și dezolant.

Decorul perfect pentru o întâlnire cu moartea.

30.

În afară de o mică mașină japoneză, care fusese probabil abandonată aici, nimic nu indica faptul că un om ar fi pășit cândva sau avea să pășească vreodată în parcarea aceea.

Milan nu avea ce să le reproșeze arhitecților, inginerilor peisagiști sau inginerilor constructori. Oricât și-ar fi dat ei silința, popasurile de genul acela nu aveau să dea niciodată impresia unor locuri tihnite, atrăgătoare, plăcute sau chiar primitoare. Nici măcar luminate de soare, sub un cer senin, deci cu atât mai puțin noaptea, la o temperatură de minus două grade.

Asta, din cauza scopului lor. Dacă într-un popas ca acesta nu lucra nimeni – nu era nicio benzinărie, niciun restaurant, nici măcar un chioșc –, el nu servea decât ca stație de tranzit: o scurtă, iritantă întrerupere a drumului către adevărata destinație a călătoriei.

O alegorie a vieții, gândi Milan în timp ce se îndrepta, alături de Andra, spre clădirea slab iluminată în care se afla toaleta. Nu erau oare cu toții călători conștienți de faptul că propria existență era, în raport cu universul, atât de fugitivă precum un soi de oprire la boxe pe autostradă?

Milan se scutură din tot corpul. Nu din cauză că îngheța de frig, ci pentru că trupul lui se apăra în mod intuitiv de astfel de gânduri tulburi. Pentru că ele reprezentau o acceptare a ceea ce urmau să găsească în cazul în care temerile cele mai sumbre ale lui Milan aveau să se confirme. La o oarecare distanță de ei, vuietul claxoanelor de tir se amesteca în tumultul continuu de pe autostradă. Un soundtrack sinistru care îi însoțea pe Andra și Milan în timp ce se îndreptau spre locul indicat de Jakob.

— Defect, spuse Andra și arătă cu degetul spre biletul lipit pe ușa din aluminiu a toaletei pentru persoane cu dizabilități, unde, probabil, era scris cuvântul respectiv. Milan vedea doar:

Δεφεστ

Scrâșni din dinți încercând să deschidă ușa. Când se aplecă, văzu doza de bere îndesată ca piedică între blatul ușii și trotuarul din piatră.

— Tipul improvizează, constată Milan. E un semn bun. Nu plănuise să facă asta. Și cine nu își plănuiește pașii până în cel mai mic detaliu face greșeli, zise el și își duse mâna la cap. Asta știm amândoi din propria experiență.

În mod normal, Milan reușea să smulgă un rânjet de la Andra de fiecare dată când făcea aluzii la modul dureros în care se „cunoscuseră". De data asta însă, era evident că femeia nu avea niciun chef. După ce deschise ușa complet, nici Milan nu era sigur dacă avea să mai fie vreodată în stare să aibă un gând vesel.

— La dracu', e…?

— Moartă? Milan îndrăzni să rostească acel cuvânt care îi rămăsese în gât Andrei.

Se aplecă asupra siluetei feminine neînsuflețite, aflate în poziție de șezut fix în fața bazinului toaletei. Era înfășurată într-un pardesiu de stofă de culoare închisă. Cu trupul prăbușit, bărbia în piept, picioarele întinse într-o băltoacă duhnind a fecale și urină.

Milan îi dădu părul la o parte, verifică pulsul la carotidă și își retrase degetele când simți plasticul de pe pielea rece.

— Da.

— Și ea e…?

Nici acum nu era nevoie ca Andra să-și termine propoziția pentru ca Milan să știe ce vrea partenera lui să afle.

— Nu. Nu e Zoe. Femeia asta e mai în vârstă.

Milan presupuse că al ei era micul automobil de afară, numai bun de dat la fier vechi.

— Probabil că i-a stat în cale lui Jakob. Și a plătit cu viața pentru asta.

— Ce i-a făcut?

Milan ridică în sus capul moartei, iar întrebarea își găsi răspuns. Globurile oculare îi erau pline de sânge și ajunseseră de dimensiunea unor mingi de golf, ieșindu-i din orbite. Jakob o strangulase cu un colier de plastic. Biata femeie trebuie să se fi scăpat pe ea în timp ce se lupta să rămână în viață.

— Îmi vine să vomit, spuse Andra, dar nu o făcu.

Își puse doar mâna la gură, motiv pentru care Milan abia înțelese următoarea ei întrebare.

— Aia e limba ei? Milan observase același lucru și scutură din cap.

— Nu.

Ce iese din gura ei nu e vârful limbii. În timp ce atingea buzele moartei cu mâinile realiză că era greșit ce făcea și că ar fi trebuit măcar să își ia mănușile de unică folosință din trusa de prim ajutor. Oricum, amprentele lui erau deja pe cadavru de când verificase dacă femeia are puls. Așa că își duse treaba la bun sfârșit și scoase afară restul de deget.

— Să nu-mi spui că…

— Ba da.

Ăsta e mesajul lui pentru noi. Că o să meargă până în pânzele albe. Inelarul unei adolescente ambalat într-un cadavru.

— Jakob a ciuntit-o.

Ceva în legătură cu degetul mânjit îl deranja pe Milan și mai mult decât oroarea în sine a faptei, dar nu reușea să își dea seama ce anume.

Andra scoase un geamăt, își trecu degetele prin păr și, ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși cu voce tare, spuse:

— OK, OK. Gata. Ai avut dreptate.

— Ce?

— E timpul să sunăm gaborii. Mi se rupe de trecutul tău.

Îl îndemnă pe Milan să apeleze numărul de urgențe, iar el era cât pe ce să o facă însă, când încercă să formeze numărul 110 cu ajutorul funcției vocale, fu întrerupt de primirea unui apel.

Pe display apăruse: **VUMƔR VECUNOSCUP**.

Criminalul, îi spuse rațiunea.

31.

— Ați găsit mesajul meu? întrebă Jakob.

Nemernic bolnav, ați…

— Cred că asta îmi răspunde la întrebare.

— Cine sunteți? Și ce naiba vreți de la mine?

Milan se învârti cu fața spre chiuvetă, unde o văzu pe Andra cu tubul de fixativ în mână, cercetând inscripțiile de pe pereți.

Ce idee bună! Poate că Zoe a lăsat totuși un mesaj pe undeva. Deși… Asta ar fi însemnat că fata a fost aici, în toaletă. Și de ce i-ar fi permis Jakob sau complicea lui să vină aici?

— N-avem timp pentru întrebări din astea.

— Chiar așa, nebunia asta se termină acum. O să sunăm imediat la poliție, răspunse Milan, dar nu era chiar convins întrucât Andra îi dădea de înțeles că ar fi găsit ceva demn de atenție între chiuvetă și dozatorul de hârtie.

— Ce? mimă el din buze.

Vedea doar o pictură murală decolorată. Cineva cu mult talent artistic pictase un val tsunami uriaș, pe creasta căruia înota un cap de mort.

— Ați spus „o să sunăm”. Interesant. Chiar mă întrebam cât o să-mi mai ascundeți faptul că sunteți însoțit. Încă mai aveți de înfruntat multe, așa că nu vă strică să primiți ceva ajutor.

Uluit, Milan luă la cunoștință rugămintea lui Jakob de a rămâne pe fir. Se folosi de întreruperea bizară ca să o întrebe pe Andra ce a descoperit.

— Fixativul e soluția de curățare perfectă, zise ea, scutură apoi tubul și se învârti cu fața spre el.

— Fixativul? Pe bune?

— Elimină foarte bine mai ales petele de marker permanent. Cine s-a folosit de el, clar n-a avut prea mult timp la dispoziție. Vezi urmele deschise la culoare de pe val?

Milan se apropie.

— Da.

— Astea au fost adăugate ulterior.

— Cu fixativ?

— Nu a fost prea eficient, dar, acolo unde a șters cu sprayul, culoarea s-a diluat puțin.

Andra își plimbă degetul arătător pe contururile astfel formate.

— Lasă-mă să ghicesc: Poți distinge numere și litere dacă te uiți mai cu atenție?

Și dacă poți citi.

— Exact. Andra citi cu voce tare ce i se părea că vede pe umbrele de pe val: K34P3C2.

Un cod. CODUL LOR!

Milan simți un puseu de energie. Oboseala de mai devreme era acum doar o vagă amintire.

Deci a fost aici! Zoe a lăsat un mesaj pentru noi. Milan se întoarse cu fața spre ieșire. Voia să meargă cât mai repede cu Andra înapoi la mașină, unde se afla cartea cu ajutorul căreia puteau decoda mesajul criptat, dar auzi deodată un cârâit în difuzorul telefonului din mână. Jakob voia să vorbească din nou cu el.

— Așa, am rezolvat, spuse el înainte ca Milan să apuce să-și pună bine receptorul la ureche. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș lua cadavrul femeii în cârcă și aș dispărea rapid din popas.

Milan își duse mâna la cap involuntar.

— Vreți să vă fac eu munca murdară? Cât de prost mă credeți? După cum am spus deja: o să închid acum și o să sesizez poliția.

— Nu e nevoie. Am făcut-o *eu* deja.

Încă de dinaintea căzăturii pe treptele pivniței, Milan avusese o mică proeminență de dimensiunea unui bob de mazăre, care, în calitate de vestitor al unor dureri crâncene de cap, începea să îi pulseze sub linia părului. Exact asta se întâmpla și acum.

— Ce? întrebă el, nefiind sigur că înțelesese corect ce îi spusese șantajistul.

— Tocmai acum, cât ați așteptat să revin la telefon. Am folosit un mobil de unică folosință, care nu poate fi urmărit.

Jakob a sesizat singur poliția?

— Și ce le-ați spus?

— *Eu* nu le-am spus nimic, râse Jakob. Doamna de la picioarele dumneavoastră a fost atât de drăguță încât a rostit un mesaj audio înainte să ne părăsească. Poftim, ascultați și dumneavoastră.

După foșnetele de la capătul firului părea că Jakob își îndepărtează mobilul de ureche și apropie de microfon un alt dispozitiv, probabil telefonul de unică folosință menționat mai devreme. Se produse un cârâit ca atunci când un radio de frecvență ultra înaltă caută un post, apoi Milan auzi o voce care îi încleștă mintea asemenea unei mâini reci, în încercarea de a zdrobi orice speranță ar fi rămas înăuntru.

— *Vă rog, ajutați-mă*, implora femeia în timp ce, probabil, simțea deja colierul de plastic în jurul beregatei.

Suna de parcă ar fi fost strivită și totodată ca și cum i s-ar fi adunat prea mult scuipat în gură, de care ar fi vrut să scape odată cu frica ei de moarte.

— *Sunt aici, în parcarea Eldetal. În toaleta pentru handicapați. Vrea să mă omoare. Numele lui e Milan… vă rog…*

Sunetul înregistrării se stinse.

Andrei, care se lipise de Milan ca să poată asculta mai bine, îi tremurau mâinile. Pe chipul ei se putea citi groaza. Și Milan avea impresia că îi îngheață pielea pe dinăuntru. Nu mai era în stare să se miște în voie, nici măcar să vorbească. Chiar și în ureche simțea o presiune care amortiza cuvintele perfidului șantajist.

— Mda, deci nu mai durează mult până o să aveți musafiri. Aveți un mic avantaj față de ei pentru că târfa a uitat să menționeze punctul cardinal. Poate că patrula o să verifice mai întâi parcarea de pe cealaltă parte a autostrăzii. Dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș face tot posibilul ca gaborii să creadă la urmă că totul a fost doar o glumă proastă.

Vocea lui Jakob pierdu orice urmă din prietenia cinic afișată până atunci și deveni aspră:

— Cu alte cuvinte: scăpați odată de cadavrul ăla nenorocit.

32.

Se spune că nu ar trebui să iei niciodată decizii impulsive în momentul în care ești cuprins de o anumită emoție. Să nu arunci verigheta la picioarele partenerului în timp ce vă certați. Să nu trimiți imediat șefului acel e-mail isteric scris la nervi în miez de noapte. „Distanță” este cuvântul magic folosit de orice conciliator sau life coach. Și probabil că majoritatea antrenorilor mentali te-ar sfătui să nu te apuci în niciun caz de mutat cadavre din toalete publice imediat după o conversație telefonică cu criminalul.

Sau poate nu?

Ce alte alternative avea la urma urmei?

Să aștepte pur și simplu și apoi să petreacă o noapte în arest preventiv?

— Ce faci acolo? întrebă Andra îngrozită, în timp ce Milan, luând o decizie după o scurtă pauză de gândire, îngenunche lângă victimă și începu să-i pipăie hainele.

— Cheile de la mașină, răspunse el scurt.

Ce altceva?

Nu doar cadavrul, ci și mașina femeii trebuia să dispară. Cel mai bine era să dispară împreună. Întrucât ucigașul nu o înjunghiase pe biata femeie, măcar nu erau nevoiți să șteargă bălți de sânge.

— Pentru ce? întrebă Andra cu vocea gâtuită.

În momentul acela nu mai semăna deloc cu războinica de odinioară care, înarmată cu o bâtă, ținuse piept cu un calm desăvârșit unui spărgător.

Aha!

Găsi ce căuta în buzunarul drept al pardesiului și scoase de acolo o legătură de chei. Apoi apucă trupul neînsuflețit de șolduri și îl săltă pe umeri.

— Stai un pic! strigă Andra.

Milan simți că amețește. Pe de o parte îi făcea probleme greutatea cadavrului, pe de altă parte mai era și duhoarea de urină și fecale, pe care acum și-

o poziționase oarecum în jurul gâtului. Avea să o ia razna dacă trebuia să mai stea chiar și o secundă în WC-ul pentru handicapați. Așadar, trânti ușa în afară și simți aerul nopții izbindu-l în față cu o mănușă înghețată.

— Dacă îi faci jocul, abia atunci o să devii suspect, zise Andra în spatele lui. Încă nu am făcut nimic greșit. Hai să așteptăm să vină gaborii și să le explicăm totul.

Acum vorbi în șoaptă fiindcă ușa era deschisă. De parcă ar mai fi contat dacă cineva chiar s-ar fi aflat în acel moment în apropiere de ei. Andra ar fi putut să urle cât o țineau plămânii. Milan auzea apropiindu-se mai multe mașini de patrulă cu sirenele pornite, dar toate sunetele acelea puteau fi la fel de bine rodul imaginației lui denaturate de panică.

Încă erau singuri. Încă mai aveau timp să scape.

Încă.

— Deja îi fac jocul lui Jakob de la amiază, răcni el fără prea mari speranțe că vorbele lui vor ajunge până la Andra.

Pas cu pas, se îndepărtă de ea și de clădirea în care se afla toaleta. Câteva secunde mai târziu, ajunse la micul automobil al moartei.

Nu putea să citească numărul de înmatriculare, însă înțelese abțibildul ecvestru de pe spatele mașinii fără a avea nevoie de ajutorul unui translator.

Poate că vine de la un grajd din apropiere?

— N-am timp de pierdut.

Deschise portbagajul cu cheia, găsind în el nimic altceva decât un prosop, ziare vechi și o trusă de prim ajutor.

Andra îl urmase.

— I-a tăiat degetul lui Zoe. DEGETUL!

— Nu-i nevoie să-mi explici mie. L-am înfășurat în hârtie igienică și l-am BĂGAT ÎNAPOI! țipă ea drept răspuns.

— Atunci, uită-te la asta!

Se întoarse astfel încât capul cadavrului era acum îndreptat spre Andra.

— Ce dovadă îți mai trebuie ca să înțelegi că o să o omoare pe Zoe dacă nu îl opresc?

Fără prea multă delicatețe, lăsă cadavrul să cadă în portbagaj și se chinui să-l așeze în poziția fetusului, astfel încât să poată să închidă din nou capacul.

— Nu ai ce să faci, spuse Andra cu prea puțină putere de convingere.

— Codul, Andra. Gândește-te la mesaj.

Milan gâfâia din cauza efortului depus. Vântul de gheață al nopții îi răcorea transpirația.

— Nu înțeleg de ce, dar există o legătură între mine și fata asta. Se bazează pe mine. Sunt singura ei șansă de salvare. Și n-am de gând să i-o irosesc cu interogatorii la secție.

— Ți-a trecut vreodată prin gând că poate totul e o capcană?

Biletul. Fata. Cartea.

— Da. Dar chiar dacă e, atunci am căzut de mult adânc în ea.

Milan deschise ușa șoferului și se strecură în mașină. Mirosea a câine și a plimbări lungi prin pădure. Se asigură că pe bancheta din spate nu doarme niciun patruped. Se părea că femeia nu-și luase animalul de casă cu ea în ultima ei călătorie.

— Folosim următoarea ieșire și ne întâlnim după Leizen, în apropierea lacului Dambecker See.

Încercă să închidă portiera, dar Andra ținea de rama acesteia.

— De unde știi numele astea? întrebă ea.

— Care nume?

— Numele ieșirilor, ale locurilor. Mai devreme nu puteai să-ți amintești nici măcar de numele unei străzi din Berlin City, iar acum știi toate toaletele de pe autostrada A19?

Da. Într-adevăr.

Abia după ce porni motorul, înțelese ce însemna cu adevărat răspunsul pe care tocmai i-l dăduse

Andrei.

— Pentru că ăsta e traseul spre Rügen.

Codul. Parcarea. Rügen.

Nici asta nu avea cum să fie o coincidență.

Jakob alesese în mod intenționat acel popas. Nu doar pentru faptul că era atât de puțin frecventat. Ci pentru că se afla pe o rută care îl ducea pe Milan înapoi într-o regiune unde locuise mai mulți ani de zile. Și totuși, se simțea mai dezorientat acolo decât într-un oraș complet străin.

Acolo.

În trecutul lui.

33.

Lynn

Jakob fluiera voios, ca pentru sine, ceva ce pentru o persoană cu multă imaginație ar fi sunat ca melodia *Enjoy the Silence*. Doar pentru acest fapt, Lynn simțea nevoia să-l izbească cu capul de volan până când fruntea i-ar fi căpătat o consistență de *crème brûlée*.

Cum putea să fie așa de bine dispus fraierul după ce făcuse greșeală după greșeală?

Prea tont ca să încuie ușa rulotei. Prea prost ca să se ferească de martori.

Și cine știe cu ce o mai dăduse în bară fără să afle ea?

Dumnezeule!

Nu s-ar fi mirat dacă aveau să fie nevoiți să oprească în curând pe banda de urgență pentru că tolomacul a uitat să alimenteze.

— Ești pur și simplu beton, baby, spuse el, și setă ștergătoarele pe treapta de mijloc întrucât lapovița începuse să cadă din nou.

Cu pseudoargoul lui exagerat de vesel, suna ca un tată extraordinar de penibil ce se face de râs încercând să folosească limbajul tinerilor.

— Ce idee super ai avut, să sunăm noi înșine la poliție.

Da, clar. Mai ales de vreme ce am și făcut asta.

Acum, Lynn ar fi vrut să-și izbească propriul cap de bord.

Ce tăntălău.

Milan resimțea acum un stres extrem și probabil credea că ea și Jakob chiar au asmuțit poliția pe ei înșiși. Dar Jakob? Jakob era pur și simplu greu de cap și, oricât de pompos ar fi vorbit în timpul apelurilor telefonice, pe termen lung nu putea să ascundă nimănui faptul că obținuse un scor mai mic decât o maimuță la un test de IQ.

— A fost doar un bluf, zise ea, fără să fie auzită însă de Jakob, întrucât vocea i se pierduse în șuieratul și scârțâitul ștergătoarelor ce se activaseră din nou.

Nervoasă, privea fix prin geamul lateral udat de ploaie la umbrele întunecate care zburau pe lângă ei. Copaci ale căror rădăcini fuseseră curățate de ramuri până sub coroană și care, cu siguranță, și-ar fi dorit ceva mai mult decât să trăiască o viață întreagă într-un nor de gaze de eșapament și gălăgie.

— Deci, trebuie să recunosc că sunteți cel mai grozav duo mamă-fiică pe care l-am întâlnit vreodată, îl auzi pe Jakob spunând; plin de admirație, *idiotul*.

— Tacă-ți fleanca!

Lynn își apăsă fruntea pe geamul rece și închise ochii. Totuși, somnul nu era o opțiune în acel moment. Nici nu voia să-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă Jakob ar crede că e nesupravegheat și ar începe să ia singur decizii, deviind astfel de la plan.

Tolomacul.

Ar fi preferat să scape de el înainte de a scăpa de Zoe, două belele în minus pe pământ. Dar trebuia să se potolească. Nu-și permitea să-și scape țelul din ochi din cauza furiei.

Și, dacă era sinceră – ceea ce îi venea greu în legătură cu Jakob –, trebuia să recunoască faptul că n-ar fi ajuns așa de departe fără ajutorul lui. La naiba, fără el nici nu i-ar fi venit ideea întregii povești.

— La ce te gândești?

Oftă și înghiți supărarea cauzată de întreruperea partenerului ei.

— Mă întrebam dacă Milan chiar o să facă rost de bani și o să ne plătească. În momentul de față nu știe încă ce știm noi.

Jakob îi mângâie genunchiul fără a-și lua privirea de la stradă.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, baby. O să-i pice fața fraierului când o să afle ce morman de bani deține. Și atunci, noi o să fim fix în spatele lui, așteptând cu mâna întinsă.

Lynn își dădu ochii peste cap și chicoti.

Iritat, Jakob privi fugitiv spre dreapta.

— Ce e, de ce râzi?

— Pentru că mă bucur, minți ea și se gândi: *în primul rând pentru că tu nu știi că mă doare în fund de bani. Am cu totul alt plan. Și când o să ajung să-l pun în practică, tu nu vei mai fi în viață.*

34.

Milan

— ENDE?

Milan învârti oglinda retrovizoare astfel încât să poată vedea de pe scaunul din dreapta șoseaua lăsată în urmă. Spre ușurarea lui, nu îi urmărea nimeni. Nimeni nu părea să-i fi observat când parcaseră micul automobil. Lăsaseră mașina pe un drum forestier, lângă o stivă de bușteni tăiați. Probabil cadavrul din portbagaj avea să fie descoperit deja în dimineața următoare, de persoane ajunse în pădure în plimbarea lor de weekend, dar erau șanse de aproape sută la sută ca asta să nu se întâmple în următoarele ore. Pe vremea aceea mizerabilă nu se plimba nimeni prin pădurea ce însoțea șoseaua națională B198 și, chiar dacă s-ar fi plimbat, nu ar fi fost interesat de o rablă parcată acolo.

— Da, ENDE, confirmă Andra. Adică FINAL. Ăsta e mesajul.

K34P3C2

Ajunsese înaintea lui la punctul de întâlnire stabilit și se folosise de timp pentru a descifra codul cu ajutorul cărții.

— Ce vrea să ne spună Zoe prin asta?

— Păi, mesajul e destul de clar, opină Andra. Îi este frică de moarte.

— Da, dar e deșteaptă. Folosește o limbă secretă și a găsit o modalitate de a transmite mesajul. Cine gândește astfel nu irosește timpul cu informații neînsemnate, care nu ajută cumva la acțiunea de salvare.

Cod. Timp. Informație.

Milan mai cugetă o dată, în gând, la propriile sale afirmații.

…Salvare…

— Oprește puțin, te rog! îi ceru el.

— De ce? Andra nu dădea semne că intenționează să încetinească.

— Trebuie să cauți ceva pe Google pentru mine. Repede!

Andra plescăi iritată din limbă și frână atât de brusc încât coada îi zbură peste umăr, apoi trase pe dreapta și porni luminile de avarie.

— Ce?

— Există vreun fel de carte de telefoane pentru Rügen?

— Cred că mai degrabă un registru online pentru toată Germania. Dar înțeleg ce vrei să spui.

ENDE nu era un indiciu privind starea emoțională sau de sănătate a lui Zoe.

Ci privind făptașul!

Andra își înșfăcă telefonul și deblocă ecranul înfățișând-o pe fiica ei.

Milan respira adânc astfel încât să se poată concentra din nou asupra esențialului, când Andra îi spuse cu emoție:

— Într-adevăr. Două intrări.

— Unde?

— Una în Gustow. Karin și Thomas Ende. Și încă una în…

Se opri din vorbit.

— Unde? întrebă el, deși bănuia răspunsul.

Totuși, fu șocat când Andra îi citi adresa.

— Strada Stubbenkammerstraße 14.

35.

Următoarele două ore ale călătoriei se scurseră în tăcere. Era de parcă în momentul în care conștientizaseră că ultimul mesaj al lui Zoe le indica drumul spre comuna Lohme de pe insula Rügen, se crease un vid în automobilul Mini. În apropiere de orașul Malchow – tocmai depășeau o rulotă urâtă –, Andra porni radioul, doar ca să oprească apoi muzica după o scurtă căutare printre posturi. Sunetele erau prea nepotrivite. Muzica veselă era ca un fel de batjocură, pe când notele minore le amplificau starea fatalistă.

Strada Stubbenkammerstraße.

Acolo nu locuia niciun *Jakob Ende*, ci, conform registrului de pe internet, un anume *Frank-Eberhardt*, însă bărbatul locuia într-adevăr în clădirea cu numărul 14.

Tocmai numărul 14.

În casa destinată traiului unei singure familii, cu acoperiș de stuf și ușă albastră – asta dacă încă mai erau acolo. Fusese o mică minune că focul nu distrusese clădirea complet. Cineva – probabil că un vecin – chemase foarte repede pompierii, a căror echipă de intervenție îl găsise pe Milan cu capul spart la baza treptelor. Pesemne că Milan își pierduse, din cauza fumului gros, mai întâi simțul de orientare, apoi cunoștința. Dacă ar mai fi trecut câteva minute, nu și-ar mai fi recăpătat-o niciodată.

Când trecură podul Rügenbrücke dinspre orașul Stralsund, niște furnicături nervoase îi traversară coloana lui Milan, pornind de la coccis în sus. Se încordă în scaun, simți cum i se accelerează respirația, dar, înainte ca tensiunea să ia amploarea unui atac de panică, Andra întrerupse tăcerea și îi distrase atenția cu o întrebare derutantă.

— Crezi că răutatea este o boală?

Milan își trecu mâna prin păr. Înghiți.

— Vorbim despre mine sau despre Jakob?

Andra râse. Un pic prea tare.

— Aiuritule. Tu nu ești rău. Ce zici? Crezi că Jakob a fost dintotdeauna așa?

— Pe bune acum? Purtăm o discuție filosofică în timp ce un nebun ne fugărește în noapte?

— Când dacă nu acum?

Milan medită înainte de a-și pregăti răspunsul sub forma unui potop de întrebări.

— Vrei să știi dacă Jakob e o excepție? O eroare a naturii? Sau dacă nu cumva răutatea e ascunsă în fiecare dintre noi și o ținem în frâu doar cu ajutorul educației?

Andra scutură din cap.

— Întrebarea mea e mai concretă: crezi că răutatea e ceva transmis din generație în generație?

— Ca un defect genetic?

Milan își duse mâna la cap involuntar. Mintea îi zbură la bunicul lui, Willy, la iepurele tatălui său, pe care se presupune că Willy l-ar fi omorât doar pentru că fiul lui venise acasă cu o notă proastă.

Nu era singura anecdotă despre bunicul lui care i se păruse atât de odioasă încât o considerase de domeniul fantasticului și al legendelor. Cea mai oribilă dintre acestea îi fusese povestită chiar de tatăl lui – tocmai în ziua înmormântării lui Willy.

— *Știi de ce a murit așa de devreme bunica ta*? îl întrebase el pe Milan cu privirea deja sticloasă de la cantitatea mare de alcool servită la funeraliile din Stubbenkrug.

— *A trecut pe roșu într-o intersecție pentru că nu vedea prea bine și a fost izbită de o mașină.*

— *Corect. Dar știi și de ce avea problemele acelea cu ochii?*

Milan avea șapte ani pe atunci. O vârstă la care copiii încă sunt expuși reprezentărilor traumatizante fără nicio protecție. Fără acel scut al amortizării, care se formează abia cu trecerea anilor.

— Din cauza lui Willy. Ai priceput vreodată de ce făcea toate plimbările alea prin pădure? Strângea căpușe. Pungi întregi. Și după aia le folosea.

— Pentru ce?

— Ca să o pedepsească pe bunica ta. I le punea în pat, i le amesteca în müsli. Ori de câte ori avea el impresia că bunica ta nu spălase bine pe jos sau că împăturise greșit cămășile. Odată, femeia a deschis din greșeală o scrisoare adresată lui Wilhelm, iar el a pedepsit-o pentru așa-zisa ei curiozitate. A lovit-o și a lăsat-o inconștientă. Când și-a venit în fire, era legată cu mâinile de stâlpii patului, iar pleoapele îi erau lipite cu bandă izolatoare astfel încât să nu poată clipi. Erau deschise atât de larg ca el să poată să plaseze căpușele înăuntru. Îți poți imagina cum stătea rânjind lângă pat și se bucura de țipetele ei în timp ce dihăniile se poziționau și se umpleau tot mai mult, sugând lumina din ochii bunicii?

Milan crezuse mult timp povestea aceea până când aflase mai târziu că de fapt căpușele sug doar sânge, nu și alte lichide din corp. Deși, până în ziua de azi, nu putea fi sigur decât de un singur lucru: că nu căpușele fuseseră cele care îi răniseră ochii bunicii. Dar nu și de faptul că bunicul nu „încercase” totuși. Sau că bunicii nu i se uscase corneea tocmai din cauză că Willy îi lipise pleoapele.

— Poate că răutatea e o boală ereditară, completă Andra neavând de unde să știe ce amintiri trezise în el. Adică, tot căutăm factori declanșatori în copilărie sau în traume care transformă victima în agresor și, cu siguranță, de multe ori acolo e problema. Dar dacă Jakob nu poate să se abțină și pur și simplu așa e el? Dacă nu el a ales să o sugrume pe femeia din toaletă, așa cum nu el a ales dacă să privească lumea prin ochi verzi sau căprui?

Milan își masă tâmplele, un gest complet inutil. Asta de vreme ce, deși ar fi fost cazul să bea din nou ceva, durerile de cap care îl chinuiau de obicei când era stresat, nu se activaseră încă.

— Habar n-am dacă există o genă de psihopat, zise el în încercarea de a încheia discuția neplăcută. Și momentan nu mă interesează chiar deloc. Nu e ca și cum există vreun antidot pentru tulburarea lui Jakob, care să ne ajute să terminăm odată pentru totdeauna cu nebunia asta.

Se uită la ceas.

— Nu mai avem timp. Trebuie să găsim fata până luni, ora 20.25, dacă vrem să nu moară. Pentru că un lucru e clar: avem șanse mai mari să-l oprim pe nebunul ăsta decât să fac eu rost de bani.

Andra îi aruncă o privire.

— E adevăratul motiv pentru care mergem pe insulă?

— Ce vrei să spui?

— Știi deja. Vrei să o ajuți pe fată, bineînțeles. Dar adevărul e că totuși nu îl crezi pe Jakob. Sigur ai o legătură cu Zoe. Cum altfel ar fi putut ea să cunoască un cod secret pe care îl foloseai tu în adolescență?

— Nu știu.

Andra trase ușor de piercingul din sprânceană.

— Vreau să fiu sinceră cu tine, Milan. După ce ți-a luat doi ani de zile ca să-mi mărturisești că ești analfabet, mă cam tem de ceea ce s-ar putea să mai aflu despre tine în călătoria asta.

Tăcerea se lăsă din nou între ei, îndepărtându-i asemenea unui zid ce rămase acolo cât parcurseră câțiva kilometri, până când Milan izbucni.

— Cum rămâne cu tine?

— Ce-i cu mine?

— Ce aflu eu despre tine dacă sap mai adânc?

— Ți-am dat vreodată vreun motiv să-mi pui astfel de întrebări?

Milan cugetă. Să-i spună că văzuse SMS-ul de la Hulk? Poate că exista o explicație complet

inofensivă. N-avea de gând să piardă încrederea Andrei fără niciun folos. Femeia nu și-ar mai fi lăsat niciodată mobilul în preajma lui.

Începutul sfârșitului, spre care oricum probabil că deja se îndreptau. Milan se hotărî să pășească mai întâi pe teren sigur.

— Pentru început, poți să-mi explici care-i treaba cu repulsia ta față de taxiuri.

— Pe bune acum? Asta e ceea ce vrei să știi despre mine?

Fură nevoiți să oprească la o trecere de cale ferată fără bariere, iar după ce trenul de marfă trecuse de ei, Andra urmă din nou traseul indicat de săgeata de pe navigator.

— Știi ce iubesc la tine? Că spui niște lucruri așa de inteligente, chiar dacă uneori nu îți dai seama de ce, Milan.

Clipi, de parcă ar fi fost orbită.

— Era noaptea de Revelion, în urmă cu patru ani de zile. Pentru prima oară după mult timp, Louisa era la tatăl ei. M-am făcut praf la o petrecere, după cum aveam obiceiul în vremea aia. Vodcă, Red Bull, gin tonic, bere, toate amestecate. La ora trei dimineața am ieșit afară în aerul rece, iar prietenele mele au rămas să petreacă în continuare. Voiam să merg acasă. Singură. Totul se învârtea în jurul meu și mi-am dat seama deodată că mă supraapreciasem. Nu aveam cum să parcurg tot drumul fără ajutor. Ningea, în aer încă pocneau petarde și artificii. Zona Friedrichshain nu e tocmai cunoscută pentru liniște în noaptea de Revelion.

Vocea Andrei începu să se frângă ușor, dar perceptibil.

— Mă rog, am văzut taxiul venind undeva, la o clădire distanță de mine. M-am apropiat de Mercedes, am deschis ușa, iar șoferul mi-a zis un nume de familie pe care nici măcar nu l-am înțeles – atât eram de mangă. Și m-a întrebat dacă eu am chemat taxiul. I-am spus: „Normal”. Pentru că în

noaptea de Revelion, la ora și pe vremea aceea, un taxi liber era ca un bilet de loto câștigător. Așadar, am urcat în mașină, iar tipul m-a dus, la căldurică și în siguranță, până acasă.

Andra clipi din nou. Dintr-odată, glasul ei căpătă o notă de oboseală severă.

— După două săptămâni, cineva îmi bate la ușă. Deschid și dau de un bărbat. Palid, ochii roșii că ai unui alergic urcat pe o treierătoare. Că ai unui om care nu a mai dormit de luni de zile. Și mă întreabă dacă i-am luat unei femei taxiul de sub nas în noaptea de Revelion, pe strada Palisadenstraße, în apropiere de teatrul berlinez Kriminaltheater.

— O!

— Și-a dat seama din reacția mea că mă găsise.

— De ce te-a căutat? întrebă Milan, care se convinsese de ceva timp că povestea avea să se termine prost.

— Soția lui chemase taxiul. Era însărcinată și începuse să aibă contracții. Înainte de termen, dar mult mai puternice decât în mod normal. Tocmai vorbise la telefon cu soțul ei, care organizase, în calitate de gastronom, un eveniment de catering în afara Berlinului. I-a spus că o să cheme un taxi. Voiau să se întâlnească la spital. Probabil că nu coborâse scările suficient de repede. În orice caz, eu am fost mai rapidă, iar femeia nu a mai putut face rost de alt taxi. Așa că s-a urcat ea însăși la volan.

Andra făcu o pauză. Inspiră adânc.

— A mers doar trei străzi, după care a avut o contracție și nu a văzut un semafor roșu. Ea și copilul au murit pe loc.

Dumnezeule mare!

— De ce nu a chemat o ambulanță? întrebă Milan.

Andra oftă.

— O catastrofă este mereu rezultatul mai multor greșeli. La sfârșit, e inutil să te certi încercând să găsești vinovatul principal care a cauzat dezastrul.

Andra își ridică mâna făcând un gest de resemnare și apoi o lăsă să cadă din nou pe volan.

— Bărbatul a dat de mine cu ajutorul centralei de taxi. Șoferul încă își amintea foarte bine de pițipoanca ce îi umpluse mașina de vomă pe la jumătatea drumului.

Își drese glasul în încercarea de a scăpa de o răgușeală puternică. Arătă cu degetul spre pictograma săgeții de pe display. Milan bănuia că Andra vorbea doar pentru că de altfel ar fi izbucnit în lacrimi.

— Încă două sute de metri, apoi stânga și am ajuns. Propun să trecem mai întâi prin fața casei, ca să fim siguri că e într-adevăr fostul tău cămin și apoi să căutăm un loc unde să putem închide ochii fără să fim deranjați. Sau vrei să suni la ușa domnului Ende și să-l trezești din somn la ora două dimineața?

— Nu.

Și probabil că nici nu va fi nevoie, gândi Milan după doar două minute. Nici să sune, nici să-și caute un loc de parcare pentru restul nopții. Pentru că în fața casei cu numărul 14, noaptea încetase să existe. Bezna din mica localitate de pe coasta de nord a insulei Rügen, care făcea de obicei concurență găurilor negre, fusese spulberată de numeroase focuri de semnalizare. De lumini rotative roșii și albastre. Mașini cu medici urgentiști, echipaje de poliție și ambulanțe luminau scena fantomatică la fel cum reflectoarele antiaeriene străpung spațiul aerian din zonele de război. Și desenau un tablou atât de tulburător, încât Milan avu preț de o clipă impresia că alunecase într-un vis de o secundă, unde i se arătă un chip pe care îl văzuse pentru prima dată în viața lui în urmă cu câteva ore.

— E imposibil, o auzi pe Andra rostind cu voce tare propriile lui gânduri.

Chipul unui bătrân scos din casă și purtat până în ambulanță pe o targă de care era și legat.

— Dar ăsta e…

— …exact el, confirmă Milan când se opriră amândoi în fața ambulanței.

Fără nicio îndoială.

Era bătrânul acela zăpăcit din restaurant, care îi făcuse cadou pastilele. Medicamentul care, zicea el, l-ar fi ajutat pe Milan să poată să citească iarăși.

Iarăși.

36.

Bătrâna le deschise ușa cu o expresie facială atât de plină de speranță, încât aproape îi frânse inima lui Milan.

Purta un halat de casă și papuci de pluș de culori asortate cu ochii ei injectați. Părul gri îi era lipit de părțile laterale ale capului asemenea unor perdele, făcându-i fața subțire să pară și mai măruntă. Își duse mâna tremurândă la gură și o ținu acolo ca și când ar fi vrut să-și ascundă dinții stricați. Poate că încerca doar să își oprească buza de jos din tremurat. Ochii i se umplură de lacrimi.

Probabil că așa arăta o mamă agățându-se de speranța că totul e în regulă; că polițiștii îi vor spune că i-au găsit copilul dispărut și că i-l vor aduce acasă în curând, teafăr și nevătămat.

— Cine sunteți dumneavoastră? îi întrebă ea pe Milan și Andra, fără a folosi însă un ton dur sau respingător, cum, de altfel, ar fi fost de așteptat de la o persoană care se trezește cu musafiri complet străini la ora trei dimineața.

Milan și Andra așteptaseră să treacă toată agitația. După ce plecaseră ambulanțele, mașinile de poliție și medicii urgentiști fără ca cineva să-i observe pe cei doi observatori din Mini-ul cu numere de Berlin, nu știau ce ar trebui să facă în continuare.

Până când văzuseră o umbră la fereastra sufrageriei. O siluetă mică, gingașă, plimbându-se în stânga și în dreapta în spatele perdelei, cu mâinile la ceafă. Atunci, își adunaseră tot curajul și bătură la ușa fostei case părintești a lui Milan întrucât, spre deosebire de în urmă cu paisprezece ani, nu era nicio sonerie acolo. Nici ușa nu mai era albastră, ci fusese înlocuită cu un banal model de serie de un gri anost.

— E vorba despre soțul dumneavoastră, zise Milan hotărând să-și încerce norocul.

S-ar fi potrivit ca vârstă. Bărbatul care îl vizitase pe Milan în restaurant și tocmai fusese purtat afară din casă avea în jur de șaizeci de ani; la fel și doamna de la ușă, care acum stătea ușor cocoșată în fața lor.

— Nu înțeleg. Sunteți de la poliție?

Andra și Milan își scuturară capul în sincron, pe fața Andrei văzându-se clar că este jenată.

Era clar că ce se petrecuse aici – fie că fusese un atac de cord, o agresiune sau o altă lovitură a sorții – o scosese din minți pe femeie. Se afla în stare de șoc.

Milan înțelegea acum de ce așa-numiții „prădători de văduve”[1] de la ziarele de scandal erau trimiși la apropiații mortului imediat după pronunțarea decesului. Aflate într-o astfel de stare emoțională, victimele puteau fi luate prin surprindere și convinse să facă aproape orice: să arate jurnaliștilor albume foto vechi sau chiar să pozeze în fața camerei.

Pentru o clipă, Milan se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se dea drept reporter, dar apoi decise să spună adevărul.

— Cred că l-am întâlnit pe soțul dumneavoastră astăzi în Berlin.

— În Berlin?

Bătrâna făcu ochii mari.

— Știu că sună absurd, pentru că n-au trecut decât câteva ore de atunci… zise Andra jucându-se agitată cu propria coadă de păr.

Și trebuie să se fi întors imediat înapoi ca să fi ajuns aici înaintea noastră.

— … dar suntem destul de siguri că…

— Intrați, o întrerupse bătrâna doamnă.

37.

Milan și Andra schimbară o privire mirată și o urmară pe hol până în sufragerie, Milan ținându-și involuntar respirația.

Se aștepta să trăiască niște sentimente puternice imediat ce călcă în interiorul casei unde își petrecuse primii paisprezece ani de viață. Înconjurat deodată de pereții care îi auziseră primul râset, îi ocrotiseră somnul și care fuseseră martori la cea mai mare suferință a lui. Holul acela îl privise de atâtea ori, mai des decât orice om de pe Pământ, venind și plecând. Era punctul de plecare și linia de sosire a călătoriilor lui adolescentine către școală, către prieteni. *Către Yvonne.*

Dar iată că melancolicul sentiment dulce-amărui al amintirilor se lăsa așteptat. Se schimbaseră prea multe aici după incendiu și momentul mutării. Pardoseala, placajele de pe pereți și varul, garderoba, toată mobila, nimic nu mai era ca pe vremea când Milan trăia aici, și asta spre ușurarea lui. Doar structura era aceeași, deși sufrageria îi părea mult mai mică acum decât odinioară. Poate doar din cauză că Milan crescuse. Sau poate din cauza numeroaselor cutii de carton împrăștiate haotic în tot parterul casei, pe podeaua de ardezie cenușie. Unele dintre ele erau desfăcute, scoțând la iveală cărți, oale, ustensile de baie sau rufe. La o primă vedere, Milan nu putea să-și dea seama dacă locuitorii casei tocmai se mutaseră aici sau intenționau să se mute în altă parte.

— Mă scuzați, suntem bătrâni. Trebuia să fi chemat pe cineva să ne ajute să despachetăm, răspunse femeia la întrebarea mută a lui Milan, dar vă rog, așezați-vă.

Făcu semn spre o veche canapea de piele pe care se afla un coș de rufe plin cu scule. Milan îl împinse la o parte pentru a-i face loc Andrei.

Înainte să se așeze, căută cu privirea șemineul deschis în fața căruia adormise atât de des odinioară.

Care a omorât-o pe mama.

Slavă Domnului că și acesta dispăruse în timp! Dărâmat și înlocuit de o bibliotecă momentan goală.

— Din păcate, nu am cu ce să vă servesc.

Bătrâna luă loc pe un fotoliu de relaxare modern, total neasortat cu restul camerei. O lampă de podea proiecta în jur o lumină mult prea strălucitoare.

— În Berlin? întrebă ea din nou.

Ochii nu îi mai erau umezi, dar mâinile îi tremurau în continuare. La fel și vocea.

— Da. Ieri după-amiază târziu, răspunse Andra.

Femeia dădu aprobator din cap și își dădu o șuviță de păr după ureche. Probabil că fusese foarte atractivă cândva, iar undeva în una dintre acele cutii de carton se afla sigur și un album foto cu poze care dovedeau asta.

— Da, are sens, zise ea și căută contact vizual direct cu Milan.

Lăsându-l pe jumătate uluit, pe jumătate îngrozit, femeia spuse cu tristețe:

— Nu arătați deloc cum mi-am imaginat eu.

— Poftim?

Ceva trosni în urechea lui Milan, apoi un bâzâit acompanie cuvintele gazdei.

— Arătați complet diferit în poze! constată ea.

În timp ce spunea asta, scutura din cap de parcă această constatare era la fel de cumplită ca semnalarea unui atac terorist în imediată vecinătate.

— Deci dumneavoastră sunteți!

— Despre ce vorbiți? Milan aproape zbieră la ea.

Bâzâitul pe care încerca să-l ignore devenea din ce în ce mai puternic.

— Cine credeți că sunt? întrebă el printre dinți și regretă asta imediat ce își primi răspunsul.

Imediat ce bătrâna femeie spuse:

— Sunteți în mod evident motivul pentru care bărbatul meu a vrut să-și ia viața astăzi.

38.

— Știu că ar trebui să fiu cu el acum, dar nu mă simt în stare.

Cu greu își recăpătase cumpătul și părea pe punctul de a-l pierde din nou. Femeia se ofilea – Milan nu găsi un cuvânt mai potrivit pentru a descrie ce se întâmpla în fața lui. Pielea ei, musculatura, oasele – totul părea să piardă lupta împotriva gravitației acum.

— Mai întâi, conduce mașina până la Berlin, deși nu a dormit aproape deloc. Apoi, gonește înapoi în aceeași zi, nu-mi spune niciun cuvânt. Și după aceea se închide în baie plângând.

Bătrâna scoase o batistă din buzunarul halatului de casă, fără a o folosi însă.

— Soțul meu s-a schimbat. Nu se simte bine.

Râse în hohote cu deznădejde.

— Mă rog, e evident în cazul cuiva care își taie venele în miezul nopții în timp ce nevasta lui îi unge felii de pâine pe blatul de bucătărie.

— De ce a făcut asta? întrebă Andra.

Suav, cu grijă. Ăsta era unul din punctele ei forte. Pe cât de bine putea să înjure ca un birjar, pe atât de ușor găsea un ton empatic, suav atunci când era nevoie.

— Le-am explicat deja medicilor. S-a schimbat. Îmi amintesc exact, era data de doi august. S-a întors de la cabinetul lui și arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Cabinet? întrebă Milan.

— E medic. Doar știți asta!

— De unde să știu?

Femeia înclină din cap.

— Pentru că v-a tratat pe vremuri. De altfel, n-ar fi venit până la Berlin să vă caute.

Frank-Eberhardt Ende m-a tratat? Milan nu rosti numele.

— Ce voia soțul dumneavoastră de la mine?

Bătrâna își drese glasul și făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să alunge o muscă. Până și acel simplu gest părea să o sleiască de puteri.

— Să-și ceară iertare, cred.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei ridat.

— Îmi pare rău, nu mi-a povestit chiar totul. De fapt, uneori nici măcar nu vorbea cu mine. Aflam mereu totul abia mai târziu. De exemplu, faptul că a închis toate conturile noastre și a băgat toate economiile în casa asta.

Privi în jur cu colțurile gurii trase în jos, afișând o expresie aproape dezgustată.

— O nebunie. Vânzătorul locuiește acum într-un apartament prezidențial din cel mai bun hotel de pe insulă. Soțul meu a plătit probabil de două ori prețul pieței pe ea.

— Dar de ce? vru Andra să știe.

— Nu mi-a dezvăluit motivul. Într-o dimineață, stătea lângă patul meu și mi-a zis că a funcționat. Că trebuie să ne mutăm. Deja făcuse rost de toate cutiile astea de carton de la un magazin cu materiale de construcții.

Tuși în batistă.

— Nu mai vorbea aproape deloc. Doar în somn. Se lupta mereu cu demonii lui. Le striga că o să îndrepte lucrurile. Că regretă greșeala făcută.

Greșeala?

Milan se aplecă în față, spre ea, în timp ce femeia continuă să vorbească:

— Presupun că v-a tratat greșit, iar vina l-a făcut să-și piardă mințile. De aceea a parcurs astăzi drumul până la dumneavoastră și înapoi. Sunteți supradotat, tinere?

Întrebarea declanșă simultan o serie de senzații în Milan. Simți pe de o parte cum i se usucă gâtul, pe de altă parte, cum îi accelerează pulsul. O tipică reacție de luptă sau fugă.

— Nu, eu… s*unt taman opusul*, intenționa să îi răspundă, însă femeia își reluă întrebarea într-o formă mai concretă.

— Aveți vreun talent izolat[2] care vă creează probleme în viața de zi cu zi?

Cu colțul ochiului, Milan o văzu pe Andra alături de el dând aprobator din cap în mod involuntar.

— Doamnă Ende, eu…

Femeia scutură din cap.

— Nu mă numesc Ende. Numele meu este Karsov.

Milan simți cum Andra se întoarce spre el. Bănuia că îl privește cu nedumerire.

El însuși înlemnise la auzul numelui femeii.

— Profesorul Patrick Karsov? întrebă Milan.

— Da, e soțul meu, confirmă bătrâna.

— Chirurg la clinica insulei Rügen?

— Îl cunoști? șopti Andra lângă el, iar Milan dădu aprobator din cap.

El m-a operat. După incendiu. *Înainte să ne mutăm.*

De aceea i se păruse vag cunoscut bătrânul când se întâlniseră în restaurant.

— A fost pe vremuri, zise gazda. În urmă cu zece ani, a deschis un cabinet de medicină generală. Prietenii noștri au considerat că face un pas înapoi. Patrick, renumitul neurochirurg, trata acum doar cazuri de ciuperca piciorului și astm. Dar cabinetul i-a permis să dedice mai mult timp cercetărilor lui private și să le intensifice. Pasiunea lui sunt savanții.

Milan clipi.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Pacienți care, în urma unor traume severe, dobândesc deodată abilități aproape supranaturale.

Milan avea impresia că văzuse la un moment dat un documentar despre un bărbat care putea să-și aducă aminte toate detaliile din copilărie după ce primise o minge de baseball în cap.

Doamna Karsov făcu un gest de resemnare cu mâna ei tremurândă.

— Nu mai contează, să trecem peste asta. Soțul meu nu mai profesează.

Înghiți cu dificultate.

— În ultima vreme, nu mai prescrie nici măcar sirop de tuse.

— Dar în cartea de telefoane apare un Frank-Eberhardt Ende la adresa asta? întrebă Andra.

Doamna Karsov o privi în tăcere, aproape ca și cum ar fi examinat-o, apoi răspunse:

— Păi v-am spus că Patrick a cumpărat casa de la el. Deja locuim de opt săptămâni aici, dar soțul meu nu a vrut să despachetăm lucrurile din cutii. Spune că de fapt casa nu ne aparține nouă. Noi doar o administrăm.

— Pentru cine? vru Milan să știe.

Ca și când s-ar fi aflat într-un soi de transă, soția chirurgului nu reacționă la întrebare, ci spuse:

— Singura încăpere pe care a amenajat-o este camera lui de lucru.

Închise ochii. Greutatea psihică ce o apăsa părea să fi devenit și mai copleșitoare acum.

— Putem să o vedem? întrebă Milan.

Femeia rămase tăcută o vreme, iar Milan își aminti cât de liniște se făcea în micuța casă când toată lumea dormea. Era aproape sigur că va primi un răspuns negativ, dar se pare că subestimase fatalismul bătrânei. Ceea ce se întâmplase acolo în noaptea aceea îi afectase pe termen lung puterea de decizie, poate chiar și dorința de a trăi.

— Dacă vreți neapărat.

Oftă cu indiferență.

— Dar să nu vă așteptați să vă însoțesc. Știți, a fost deja destul de înfiorător să văd tot sângele acela din cadă. Dar, dacă e să fiu sinceră, camera lui Patrick din pivniță mă îngrozește mult mai tare.

39.

În viața de zi cu zi, Milan se lupta adesea cu sentimentul de a fi abandonat într-o țară străină. Nu înțelegea limba și nu putea traduce semnele care îi apăreau în cale pe panourile publicitare, semnele stradale sau pereții clădirilor. Însă acea senzație de a fi un turist naufragiat nu se compara nici pe departe cu ceea ce se aprinse în el în momentul în care văzu așa-zisa cameră de lucru.

Milan o urmă pe Andra în camera joasă, lipsită de ferestre din pivniță, pe care o evitase încă din copilărie. Pe vremuri, aici se depozitau gunoaiele voluminoase, chiar dacă părinții lui nu ar fi numit niciodată așa toate scaunele, mesele, jucăriile, bicicletele și vechile comode de care se descotorosiseră. Acum, încăperea nu mai era la fel de ticsită, totuși Milan se simțea abandonat într-o lume străină, pe care n-ar fi putut să o înțeleagă nici măcar cineva care știa să citească. Pentru că era, în mod clar, lumea unui nebun.

Obsedat, acesta fu primul lucru care îi veni în gând lui Milan în timp ce se uita în jur.

Abia se mai zărea tencuiala originală a zidurilor din încăperea pătrată. Pereții erau tapetați cu fotografii, articole de ziar, foi printate și pagini rupte din cărți.

— Ai grijă, îl avertiză Andra, dar deja era prea târziu.

Milan călcase pe unul dintre sutele de bilețele post-it cu care Karsov acoperise podeaua. Toate scrise de mână cu o caligrafie pedantă, măruntă. Milan desprinse un bilețel adeziv galben de pe adidas și căută un loc unde să poată păși fără niciun pericol. Într-un final, nu găsi altă alternativă decât să dea la o parte cu piciorul un teanc de dosare, astfel încât să ajungă la masă. Era un fel de masă de desen, așa cum sunt cele din birourile arhitecților. Cu blatul de lucru ușor înclinat, arăta

ca un pupitru alb supradimensionat. Pe biroul din lemn erau prinse în piuneze numeroase poze, toate înfățișând unul și același chip, fotografiat de la distanță de-a lungul unui deceniu. Fotografiile erau ordonate de la stânga la dreapta, formând parcă o axă a timpului.

— Să mori tu! zise Andra când recunoscu bărbatul din imagini.

Prima poză părea să fi fost decupată dintr-un ziar și era așezată lângă o fotografie tip pașaport, urmată de fotografii descărcate probabil de pe Internet, deși Milan nu era sigur că există așa ceva. Nu-și căutase niciodată numele pe Google.

— Ce înseamnă toate astea? vru Andra să știe.

Milan îi rămase dator cu un răspuns. Nu avea nici cea mai mică idee de ce medicul era atât de preocupat de el. De Milan Berg, căruia Karsov trebuise să-i deschidă craniul în urmă cu mai mult de paisprezece ani ca să reducă presiunea cauzată de edemul cerebral format după căzătura pe scări.

— *Presupun că v-a tratat greșit, iar vina l-a făcut să-și piardă mințile.*

— Ce scrie pe toate bilețelele astea? întrebă Milan în speranța de a găsi o explicație pentru acest sinistru cult al personalității.

Andra desprinse la întâmplare două foi A4 de pe perete și citi cu voce tare ceea ce era probabil titlul de pe una dintre ele.

— Substanță activă nouă ajută la regenerarea neuronilor.

Trecu la cea de-a doua foaie.

— Echipa de cercetători a Centrului de Cercetare a Celulelor stem Helmholtz dă speranțe paraplegicilor.

Milan scutură din cap.

— Asta nu are nicio legătură cu mine. Eu nu sunt paralizat.

— Păi și atunci de ce toată nebunia asta?

Andra arătă spre fotografiile de pe masă.

— Crezi că doctorul Karsov e pur și simplu fanul tău și are nevoie să veghezi asupra lui în timp ce își vede de muncă?

Dumnezeu știe ce o fi înțelegând el prin muncă.

Andra mai desprinse o foaie printată de pe perete și citi:

— „Ce am văzut a fost o remisie a bolii", a declarat Greg Brown de la Universitatea din Washington.

— O remisie?

A cărei boli?

Oare era vorba despre analfabetism? *Dar nu, analfabetismul nu era o boală sau o tulburare recunoscută.* Și totuși, era ca și cum Andra descoperise cu ajutorul citatului din articol cheia de la poarta în spatele căreia se aflau amintirile lui. Milan își aminti din nou de întâlnirea cu profesorul din restaurant.

Amintirea vocii lui era atât de proaspătă, încât avea impresia că se află din nou alături de el: „Dacă luați aceste tablete, domnule Berg, e posibil să puteți să citiți iarăși".

O remisie a bolii!

Milan clipi, se forță să revină în prezent, la Andra, care citea în continuare din articol:

— Noua substanță poate fi utilizată eventual pentru a înlesni sau chiar înlocui trombectomiile.

— Ce?

Andra repetă, dar Milan înțelesese deja din punct de vedere acustic. Nu știa însă ce înseamnă trombecto-*ceva*.

Andra deschise un sertar de la birou.

— Doamne Dumnezeule! gemu ea deși găsise doar jumătate de banană care putrezea probabil de câteva zile acolo.

— Stai un pic, îi ceru Milan pe când Andra se pregătea să închidă sertarul la loc, însă deja văzuse și ea ce era înăuntru.

Femeia luă un șervețel din buzunarul pantalonilor și, cu ajutorul lui, scoase dosarul

medical de sub banană.

— E trecut numele meu pe el, nu-i așa?

Andra aprobă din cap și deschise dosarul maroniu cu șină. Era plin de foi, doar o parte din ele fiind prinse de șină, celelalte, așezate pur și simplu între coperți. Din nou, dădură peste un articol de ziar.

— Și asta e aici.

Milan distingea doar fotografia articolului principal de pe prima pagină, dar acolo apărea în mod clar casa în pivnița căreia se aflau ei acum. Casa în care el crescuse și își pierduse mama.

— Citește cu voce tare!

Observă cum Andra își mișca buzele citind în gând.

La fel cum făcea și Yvonne mai demult la școală, când avea de rezolvat un exercițiu greu.

La final, ochii Andrei se făcură mari. Când lăsă foaia cu tot cu dosar în jos, părea mai bulversată decât o văzuse el vreodată până atunci.

— Ce?

Femeia scutură din cap. Șopti:

— Nu pot.

— Ce înseamnă asta?

Văzând că nu mai reacționează în niciun fel, Milan ar fi vrut să o scuture puțin ca să-și revină în fire.

— Ce naiba scrie în articolul ăsta?

— Îmi pare rău, Milan.

Puse dosarul înapoi în sertar.

— Hei, hei… așteaptă!

Strigă după ea, dar Andra nu se lăsă convinsă și o luă la goană pe scările pivniței în sus, fără să mai scoată vreun cuvânt, până când Milan îi auzi pașii deasupra lui parcurgând holul până ieșiră afară din casă, în întunericul nopții.

40.

Kurt / Berlin

PIERDUTĂ!!!
100 euro recompensă

D*e la mine a moștenit Milan talentul artistic*, gândi Kurt privind satisfăcut desenul pe care tocmai îl realizase din memorie. Desenase inclusiv piuneza și copacul foios de care fusese lipit fluturașul în urmă cu ani de zile. Două săptămâni o căutaseră în zadar pe Tinka, pisica lor cu pete care în mod normal era prea leneșă să parcurgă cei trei metri de la locul ei de deasupra caloriferului până la bolul cu mâncare. Acum însă părea că o înghițise pământul undeva pe insulă.

Împărțiseră și atârnaseră zeci de fluturași. Pe copacii de la marginea străzilor, pe stâlpul publicitar din regiune, în brutărie. Hilde fixase deasupra tejghelei din barul Stubbenkrug un afiș cu poza pisicii; vizibil pentru clienții ei fideli care, în weekenduri, îi transformau adesea crâșma într-un loc nesigur până la ora trei dimineața. „Ultima înainte de marea prăbușire”, după cum spunea adesea râzând proprietara cu mânecuțe, făcând aluzie la faptul că străvechea colibă din bârne de lemn era poziționată la doar câțiva metri de coasta abruptă a insulei.

Doamne, cât timp a trecut de-atunci?

Stând la masa de scris în camera lui din căminul de seniori, Kurt privi spre patul nefolosit și renunță definitiv la intențiile sale de a dormi.

Astăzi nu avea să mai închidă niciun ochi.

Senila evadare din pat – așa denumise el în glumă fenomenul acela când pacienții mai în vârstă își târâiau picioarele pe culoarele spitalului până la automatul de cafea încă de la trei

dimineața. Doar că în cazul lui, evadarea din pat avea loc astăzi înainte de mersul la culcare.

Scurta conversație telefonică cu profesorul Karsov de dinainte de prânz îi indusese deja o stare de agitație. Acum, după tot ce se mai întâmplase și între timp, era de înțeles că nu reușea să se liniștească. Ce-i drept, făcuse și toate greșelile pe care le poate face un om atunci când îi bat la ușă demonii trecutului. Se scufundase în amintiri melancolice, cotrobăind prin fotografii vechi cu iubirea vieții lui care acum era moartă, ceea ce nu era deloc un mecanism de apărare potrivit pentru a ține la distanță gândurile tulburi.

La fel de puțin îl ajuta și rememorarea tentativelor eșuate de a o găsi pe Tinka.

Printaseră pe atunci mult prea mulți fluturași, Kurt purtase mereu un exemplar cu el, chiar și în ziua în care fusese invitat la o discuție de către directoarea școlii, doamna Läubich. O femeie foarte suplă, atletică, ce arăta mereu de parcă tocmai ar fi ieșit de la sala de fitness, proaspăt spălată, cu obrajii roșii. De aceea căpătase și porecla cu dublu înțeles „Doamna înfocată”. Părul îi era legat într-o coadă de cal practică și nu purta niciodată fuste sau rochii, ci, de cele mai multe ori, colanți, încălțăminte sport și hanorace. Femeia preda limba germană și istoria.

— Fiul dumneavoastră… începuse ea în timp ce Kurt se aștepta să audă o nouă prelegere despre cum băiatul lui avea să termine iar anul cu o medie proastă.

— E vorba despre promovarea lui Milan?

N-ar fi fost prima oară. Deja familia Berg și-ar fi putut tapeta pereții casei cu toate scrisorile albastre primite de la școala lui Milan, ce conțineau avertismente privind faptul că băiatul se află în pericol de a nu promova. Pe lângă asta, Milan dădea des și alte motive pentru convocarea unor astfel de discuții între profesori și părinți.

Observaseră în timp că, datorită firii sale binevoitoare, „Kurtișor” putea să liniștească apele mai bine decât Jutta, care se transforma într-o Furie ori de câte ori avea impresia că cineva îi nedreptățește copilul. Așadar, devenise un obicei ca tatăl să participe singur la aceste întâlniri.

— Nu. Nu este vorba despre promovare. Cel puțin deocamdată. Trebuie să vă pun o serie de întrebări incomode, domnule Berg, la care puteți răspunde doar cu „Da” sau „Nu” dacă vă este mai ușor.

Ați încetat să vă bateți nevasta? Kurt se gândise la un exemplu dureros de întrebare incomodă prin simplul fapt că nu ar fi putut să răspundă la ea doar cu „Da” sau „Nu”. Însă directoarei nu-i ardea de glume.

— Milan urinează în pat?

Kurt nu mai ținea minte dacă reacționase la întrebare holbându-se la doamna Läubich cu gura deschisă sau cu o figură înlemnită. Probabil că se uitase nesigur în jur în biroul ei plicticos în timp ce își punea gândurile în ordine și, într-un final, spuse ceva de genul:

— Are paisprezece ani. Cum v-a venit ideea asta?

Într-adevăr, când Milan avea doisprezece ani, avusese loc un incident. Deși nu mai făcuse de ani de zile în pat, într-o noapte, din senin, nu mai putuse să-și controleze vezica și de aceea nici nu a vrut să mai meargă în excursie cu clasa. Apoi s-a dovedit că trupul lui avea un deficit de vasopresină. Producea o cantitate prea mică din hormonul care pune rinichii la turație minimă în timpul nopții. Un tratament de scurtă durată îi reglase nivelul hormonal, iar de atunci nu se mai plânsese niciodată de asta.

— Există și adulți cu această problemă, îl lămurise Läubich.

— Nu și Milan. Adică, nu din câte știu eu.

— Cu focul cum e?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Se joacă cu focul? Dă foc la lucruri?

Astăzi, după douăzeci de ani de la acea discuție, întrebarea directoarei încă îi ardea în minte. Văpaia cu care ieșea la suprafață iar și iar nu-și pierduse deloc din intensitate în tot acel timp. Al treilea motiv de suspiciune veni aproape ca o ușurare pentru Kurt la momentul respectiv, dar asta doar pentru că nu știa atunci încotro se îndreaptă discuția.

— Astăzi am găsit ceva în vestiarul lui Yvonne Frankenfeld.

— Adică în vestiarul prietenei lui?

— Exact.

— Droguri?

— Nu. Dar nu este mai puțin grav de atât.

Kurt expirase adânc și se gândise la carte.

Deci despre asta era vorba.

— Nu vrei să o duci înapoi cândva? îl întrebase el pe Milan după ce romanul stătuse deja de mai bine de două luni în camera lui.

Cadoul.

Era în mod vizibil un exemplar din biblioteca școlii, dar pe care nu fusese pusă ștampila de împrumut în coloana corespunzătoare de pe ultima pagină. Ceea ce dovedea că Milan nu împrumutase cartea, ci o furase.

— Ce ați găsit? o întrebase Kurt pe doamna Läubich, iar apoi, la rugămintea ei, o urmase afară din birou și coborâse treptele spre parterul clădirii școlii, unde se afla laboratorul de biologie.

În cabinetul din spate, în care probabil doar profesorii aveau acces, erau păstrate microscoape și alte materiale didactice, printre care o colecție de fluturi și animale împăiate. Obiectele mai sensibile, destinate vizualizării, erau ținute într-un congelator pe care doamna Läubich îl deschisese cu cuvintele: „Trebuie să vă avertizez, domnule Berg. Nu e o priveliște frumoasă”. Descrierea ei fusese mult prea optimistă pentru ce era în spatele

ușii. Ca atunci când se spune despre un om care tocmai a fost călcat de tren că pare un pic avariat.

Tinka nu mai arăta ca pe fluturaș. De fapt, nu mai arăta ca o pisică, ci ca un morman de carne sfâșiată, strivit într-o învelitoare de blană.

— A sugrumat-o cu propriile ei intestine, îi spusese directoarea pe un ton plin de reproș, lăsând imaginației lui să hotărască dacă asta se întâmplase înainte sau după ce pisicii îi fuseseră smulși ochii.

— Cine? croncănise Kurt, neașteptându-se defel, în ciuda împrejurărilor, să primească acel răspuns.

— Milan. L-am prins pe fiul dumneavoastră când o punea în vestiar.

Ajungând la acest moment în amintirile sale, momentul care le pecetluise soarta pentru totdeauna, Kurt lovi cu pumnul în masa de scris din căminul de seniori.

Apoi se apucă de marginea biroului ca și când voia să evite ca acei curenți năvalnici din gândurile lui să-l ducă mai departe în larg.

Cu un efort de voință considerabil, reuși să se ridice și să meargă la fereastră, de unde putea să vadă teii desfrunziți din curte, biciuiți de vânt. Cu coroanele lor clătinându-se amenințător, arătau acum ca niște uriași antrenanți într-un dans.

Ar merge un recviem ca muzică de fundal, cugetă Kurt cu amărăciune.

Se apropie de geam, lipi de el mâinile ridate de viață și se gândi din nou la Milan.

Urinat în pat.

Joaca cu focul.

Animale schingiuite.

Se întreba dacă fiul lui aflase deja adevărul. Și cât timp avea să mai treacă până când se va întoarce și își va omorî tatăl.

41.

Milan / Rügen

Milan lăsase să treacă doar câteva secunde – un moment de panică întârziat – până să meargă după Andra, dar totuși o pierdu din ochi încă de când ajunse la ușa deschisă a casei. Ultimul lucru pe care îl văzu fură luminile de poziție ale Mini-ului înainte ca mașina să dispară după colț în direcția sensului giratoriu.

Ce Dumnezeu ai citit de te-a speriat așa de tare? Milan privi nedumerit în jur. Cartierul rezidențial, care mai devreme explodase sub focurile de artificii ale semnalelor luminoase, arăta acum, după ce plecaseră echipele de intervenție, ca o broască țestoasă retrasă în întunericul carapacei sale ca să doarmă. Foșnetul vântului lovind copacii, tufișurile și gardurile vii atent tunse prevestea vuietul valurilor Mării Baltice izbindu-se de coastă la o aruncătură de băț de casă.

Când păși pe gazonul înghețat din curte, care în copilărie semăna cu un teren de fotbal în ochii lui, toate simțurile lui Milan erau în stare maximă de alertă. I se părea că simte gustul sării în burnița măruntă și mirosul mării în ciuda frigului, care în mod normal nu propaga mirosurile la fel de bine ca aerul cald. Milan avea impresia că niciodată nu mai auzise, simțise sau văzuse la fel de bine ca acum, însă toate astea nu îl ajutau să adulmece urma partenerei lui. Andra putea la fel de bine să se fi întors la Berlin sau pur și simplu să fi mers până la cea mai apropiată benzinărie. Poate că nu va afla niciodată motivul pentru care femeia se îngrozise și plecase în goană, având în vedere că articolul care o bulversase atât de tare rămăsese la ea.

— Domnule Berg?

Milan tresări la auzul vocii, după care se întoarse cu fața spre soția profesorului și își ceru scuze că lăsase frigul să-i intre în casă.

— O să plec de-acum, zise el chiar dacă nu avea nicio idee încotro să se îndrepte.

Își dădu seama că, ieșind în grabă din pivniță, uitase să-și ia cu el dosarul medical. Ar fi vrut să îl scaneze cu ajutorul telefonului și apoi să se folosească de o aplicație de transcriere, care să-i citească întregul conținut cu voce tare.

— Aș putea să mai merg puțin în pivniță mai întâi?

Femeia scutură din cap.

— E târziu. În plus, m-am gândit că s-ar putea să fi fost o greșeală că v-am lăsat să intrați de la bun început.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, răspunse Milan căutând pe chipul ei motivul pentru care devenise deodată atât de reticentă. Atunci, mai bine nu mai deschideți ușa niciunui necunoscut astăzi.

Dădu să plece, însă cuvintele de rămas-bun îngânate încet de doamna Karsov îl ținură în loc.

— O, dar dumneavoastră nu îmi erați necunoscuți, spuse ea.

Milan se opri din mers.

— Asta pentru că mă cunoașteți din poze?

Pozele atârnate într-o cameră de lucru, în care cineva și-a pierdut în mod clar mințile.

Doamna Karsov dădu aprobator din cap.

— Și de când cu ultima vizită.

Milan zâmbi cu părere de rău. Aparent, evenimentele din noaptea aceea o zăpăciseră zdravăn pe femeie.

— Dar eu nu v-am mai vizitat niciodată, doamnă Karsov.

— Dumneavoastră nu, dar prietena dumneavoastră da.

— Andra?

Milan simți din nou cum începe să-i zvâcnească ceva sub cicatrice. Sentimentul neplăcut se răspândi apoi. După scurt timp, simți o presiune în tot capul ca și când ar fi purtat o cască de motociclist mult prea strâmtă.

— Mai bine zis, nu m-a vizitat pe mine, ci pe soțul meu și nu s-au întâlnit aici, ci la restaurantul italian aflat la două străzi distanță de casă. Era însoțită de un tip foarte puternic și intimidant.

Günther, îi veni numaidecât în minte lui Milan.

— Tocmai mă întorceam de la cumpărături, i-am văzut doar rapid și de la distanță.

Doamna Karsov își ridică în sus gulerul de la halatul de casă.

— Probabil de aceea nici nu am recunoscut-o imediat. Dar acum sunt sigură.

Își îndreptă o șuviță de păr.

— M-am gândit atunci, ce fată aranjată lângă un tip așa bătăios.

— Și când spuneți că s-a întâmplat asta? întrebă Milan cu scepticism.

Trebuie să fie o confuzie. „Aranjată” nu era tocmai primul cuvânt care i-ar fi venit cuiva în minte văzând-o pe Andra pentru prima dată. Pe de altă parte, descrierea tipului i se potrivea de minune mâinii drepte a lui Hulk.

— Cred că la sfârșitul lui iulie. Soțul meu mi-a zis după aceea că fata e studentă la medicină și caută un îndrumător de doctorat.

Privirea bătrânei se înăspri.

— Sfârșitul lui iulie, repetă ea, pe când Milan realiză deodată de ce femeia devenise atât de recalcitrantă.

La ce concluzie sinistră trebuie să fi ajuns.

Crede că din cauza noastră a încercat Karsov să se sinucidă.

Acum ajunse și Milan într-o situație din care și-ar fi dorit să evadeze cum o făcuse Andra mai devreme. Dar nu ca să pornească pe urmele partenerei lui. Ci în direcția total opusă.

— Mă întreb doar de ce nu mi-am dat seama de asta mai devreme, o auzi pe soția profesorului rostind cu vocea îngroșată înainte de a închide ușa în fața lui, dar am văzut-o pentru prima oară pe prietena dumneavoastră chiar înainte ca soțul meu să-și piardă mințile.

42.

Pentru a ajunge la Stubbenkrug evitând drumurile asfaltate, exista o scurtătură, care însă traversa pădurea. O cărare îngustă, pe care cu greu o puteai distinge prin lăstăriș chiar și pe lumina zilei. Pe timpul nopții, înarmat doar cu o lanternă de mobil, Milan se putea aștepta, în cel mai bun caz, măcar la o gleznă luxată. Alesese însă acest traseu spre singurul loc în care avea șanse să mai găsească o ușă deschisă în noaptea aceea. Se făcuse de ceva timp sâmbătă, iar Stubbenkrug era singura crâșmă pe o rază de treizeci de kilometri deschisă non-stop. Când plecase cu mașina, Andra luase cu ea și geaca de iarnă a lui Milan, aflată pe bancheta din spate. Rămânând așadar echipat doar cu adidași, hanorac și blugi, trebuia să găsească urgent un loc cald unde să înnopteze.

Măcar nu exista pericolul să se întâlnească aici cu Andra în caz că femeia s-ar fi răzgândit deodată și ar fi băgat în marșarier. Deși se simțea neajutorat fără mașină și fără un însoțitor, Milan voia să apuce să petreacă ceva timp singur astfel încât să poată să digere evenimentele aberante din ultimele ore.

Însă nu reușea să-și pună gândurile în ordine. Firavul con de lumină al telefonului avea o rază redusă, iar imaginea foioaselor îngrămădite pe marginile potecii se contura abia în ultima secundă. Simțurile lui Milan trebuiau deci să se concentreze din plin și pe zgomotele din jur. Pe gemetele ramurilor înclinate în vânt, pe trosnetul, icnetul și frângerea frunzelor, tulpinilor, scoarței și hățișului. Cu fiecare pas, freamătul resacurilor izbindu-se de stânca abruptă și mirosul mării deveneau din ce în ce mai intense. Și, dacă Milan ar fi fost un om fricos, ar fi urlat cât îl țineau plămânii când auzi deodată alarma ce străpunse întunericul nopții. Dar, cum nu era cazul lui, expiră

cu un gâfâit puternic și reuși chiar să oprească sunetul înfiorător răspunzând la apel.

— Alo?

Auzi pe cineva scâncind, apoi inspirând adânc și scâncind din nou.

— Andra?

Vocea de la capătul firului era clar a unei persoane de sex feminin, dar mult mai tinere decât partenera lui.

— Sunt în baie, spuse fata, iar tonul speriat, chinuit al glasului se potrivea cu imaginea adolescentei plânse pe care o văzuse cu o zi înainte pe bancheta mașinii Volvo.

Era prima dată când auzea vocea fetei răpite fără ca cineva să o tortureze în același timp.

— Zoe! Unde ești? Spune-mi exact! Ai o adresă?

Milan se oprise în loc. Întrucât își pusese singura sursă de lumină la ureche, acum vedea doar umbre și contururi întunecate.

— Nu. Nu știu. E un motel. Aproape de autostradă.

Autostradă. Deci încă erau pe continent. Asta dacă voiau într-adevăr să vină pe Rügen.

— Și mă suni din toaletă?

— Este un telefon în baie. Jakob a crezut că e stricat, dar a trebuit doar să bag cablul înapoi.

Fată isteață.

— Unde e Jakob acum?

— Doarme în fața ușii ca să nu pot ieși afară. Mama e în pat.

Mama.

Un cuvânt care de obicei te duce cu gândul la lucruri pozitive, iubire, protecție, căldură și viață. Nu suferință, durere și moarte.

Așadar, cea care o răpise pe Zoe era chiar mama ei.

Atunci mai era vorba de o răpire?

Acum, că ochii lui se obișnuiseră cu siluetele pădurii, Milan încercă să-și reia drumul, înaintând

încet pe cărare.

— Am primit mesajul tău. Ende. Ăsta e numele vostru de familie, nu-i așa?

— Da.

— Înseamnă ca Jakob e tatăl tău?

Sunteți o familie. O familie a morții.

— Nu, răspunse fata, e complicat.

Drumul urmă o semicurbă, apoi ochii lui Milan găsiră deodată un punct de orientare care îl surprinse. La circa două sute de metri de coastă, părea că o rază de lumină caldă își croiește drum printre ramuri. Milan nu-și amintea ca barul să fi avut pe vremuri o iluminare exterioară vizibilă de atât de departe, iar primul lui impuls fu să se ascundă.

Dar de ce? Lumina era statică. Nu un reflector care să se îndrepte spre el.

— Cine e Jakob? întrebă el.

Cine e, dacă nu tatăl tău?

Zoe părea mult prea agitată ca să-l poată asculta în continuare, darămite să-i mai dea vreun răspuns.

— Te rog, poți să vii după mine?

— Nu știu unde ești. Dar ascultă-mă. O să… o să fac tot ce pot. Mai bine ne oprim din vorbit acum și suni la poliție.

— Trebuie să închid.

— Nu, așteaptă. Formează 110. Spune „Ajutor" și lasă receptorul atârnat, o să îți localizeze apelul. *Sau cel puțin așa sper.*

— Nu pot, aud pași.

La scurt timp după aceea, legătura se întrerupse.

Tocmai în momentul în care Milan simțea cum cade în gol, atât la propriu cât și la figurat. Mai întâi crezuse că i se pusese un agresor în cale, dar de fapt era doar un gard, care parcă ieșise din pământ. Când se dăduse înapoi, își pierduse echilibrul și se împiedică, auzind în același timp cele patru cuvinte de rămas-bun ale fetei, iar ultimul îi explodase ca o bombă în minte.

— Te rog, ajută-mă, spusese Zoe. Te rog, ajută-mă, tata.

43.

Jakob

Împinse ușa atât de puternic încât se izbi de marginea căzii.

— Ce dracu' a fost asta? țipă el.

Sentimentul de a fi fost păcălit, *din nou*, îi dădea palpitații. Jakob nu înțelesese niciodată expresia „orb de furie". Când era cuprins de mânie, vedea mai bine și mai clar și găsea imediat cu privirea noi detalii care îl scoteau din sărite. Ca de exemplu sclipirea batjocoritoare din ochii ei, zâmbetul sarcastic complet inadecvat al micuței, care ar fi trebuit de fapt să se teamă de el. De el, puternicul bărbat cu bormașina.

Și totuși, își bătea joc de el cu privirea ei neabătută, neînfricată.

La dracu'! Știa că dacă s-ar apropia de ea chiar și cu un pas, ar omorî-o și că atunci s-ar termina totul pentru că nu avea cum să continue jocul fără ea. Așadar, se prinse de cantul ușii cu ambele mâini, ca și cum furia lui era ca o furtună care îl împingea din spate și încerca să îl împingă în baia uzată a motelului. Se ura pentru faptul că era atât de ticălos și nu putea să-și înghită pur și simplu mândria rănită. Știa prea bine că îi dădea satisfacție nenorocitei lăsând să se recunoască în vocea lui cât de afectat era:

— De ce i-ai spus „tata"? DE CE AI FĂCUT ASTA?

44.

Tata?

Gândul era suspendat într-un circuit mintal așa cum se întâmplă cu dozele de Cola din automatele cu băuturi, care, după ce plătești, rămân blocate undeva la jumătatea drumului dintre vitrină și compartimentul de evacuare. Milan ar fi vrut să aplice asupra frunții sale aceeași forță ca în cazul unui automat încăpățânat, dar știa că nu avea să rezolve nimic.

Gândul nu avea să se clintească, să se miște sau să se desprindă din acel loc. Și în niciun caz nu avea să dispară.

Tata!

Da, fata îi spusese *tata*, nu era nicio îndoială, iar acest cuvânt nu lăsa, în mod normal, loc de interpretare. Și totuși, Zoe nu avea cum să se refere la *asta*. Câți ani avea fata? *Treisprezece, paisprezece?*

Asta ar fi însemnat ca el să fi avut cam aceeași vârstă când o concepuse. Însă pe atunci, când locuia pe Rügen, Yvonne nu-l lăsase niciodată „să intre”. Într-o seară, aproape că se întâmplase. Stătuseră întinși pe patul din camera lui și ascultaseră muzică romantică. Milan avea pe el doar boxerii, iar Yvonne purta hanoracului lui gri, mult prea mare pentru ea, pe care el i-l împrumutase pentru că era foarte frig în casă. Pentru Milan, acea zi de vară neobișnuit de rece fusese ca un cadou din ceruri întrucât îi dăduse ocazia să aprindă un foc romantic în șemineu. Mai târziu, după ce merseseră sus (mama dormea deja), o încălzi cu grijă pe Yvonne cuibărindu-se lângă ea și mângâindu-i corpul. Brațele, spatele, pielea de sub sutienul desfăcut.

Și, dacă Milan n-ar fi stricat totul cu întrebarea „Chiar sunt primul pentru tine?”, *lucrurile ar fi decurs altfel, nu-i așa? Probabil că aș fi fost cu*

totul alt om astăzi. Nu intrase în ea. Yvonne râsese de el și se amuzase pe seama virginității lui.

Cel puțin așa interpretase el râsul ei, deși, ce-i drept, cu râsul lui Yvonne nu putea fi niciodată sigur. Era iritant, izbucnea adesea în cele mai nepotrivite situații. La ore, în timpul lucrărilor de control, la filme, în timpul unor scene triste. Pentru că, în explozia de gânduri din mintea ei, fata era deja cu zece pași înaintea celorlalți sau poate își luase timp pentru a savura din nou un moment care pentru restul oamenilor era de mult de domeniul trecutului.

Nu cumva crezuse Milan că, spre deosebire de cei ce se distrau pe seama faptului că Yvonne era altfel, el era singurul care o înțelegea? Atunci de ce pusese întrebarea aceea inutilă și apoi se rostogolise la o parte de pe ea? Oare, până la urmă, nu ea, ci el fusese cel care stricase momentul și seara respectivă?

Obrazul îi ardea de rușine când își aducea aminte de acea întâmplare.

Rușine?

Sau poate că atunci simțise de fapt furie?

În vise, Milan se vedea uneori întinzând o mână și auzea sunetul unei palme, dar nu avea cum să fie adevărat, nu-i așa? Nu fusese în stare de așa ceva.

Sau poate că da?

Nu, avusese o reacție exagerată, cu siguranță, dar până la urmă reușise să se controleze. În seara aceea care avea să fie ultima petrecută în casa părinților lui.

Pentru că tot în aceeași noapte izbucnise și incendiul.

Nu. În noaptea aceea se întâmplaseră multe, dar nu se înfiripase o nouă viață. *Dimpotrivă.* O viață se stinsese atunci.

Milan se ridică cu greu de pe cărarea din pădure. Nu avea cum să fie tatăl lui Zoe.

Își îndreptă atenția spre următorul mister, de această dată mai tangibil. Cel de care se izbise la

fel de subit.

Un gard?

Scutură barele reci de metal.

Pe vremea copilăriei lui, nu fusese nimic de genul ăsta aici. *Pentru ce ar fi fost? Ca să-i țină pe bețivani departe de adăpătoare?* Milan merse de-a lungul obstacolului de doi metri înălțime, armat cu sârmă ghimpată, făcând încă vreo treizeci de pași spre est. Apoi observă că aceasta nu era singura schimbare apărută în anii în care el fusese plecat.

Stubbenkrug dispăruse. De fapt, cabana de lemn în care fusese crâșma încă mai era în picioare, dar nu mai semăna absolut deloc cu fostul loc de întâlnire al insularilor. Aici obișnuiau să se întâlnească tinerii săteni, motocicliștii și autohtonii care nu aveau nici în clin nici în mânecă de-a face cu nobilele magazine turistice. Acum, Stubbenkrug nu mai era un bar. Crâșma dubioasă se transformase tocmai într-un loc de genul celor care îi făceau pe clienții de odinioară să strâmbe din nas în timp ce se „ospătau” cu bere și rachiu: un hotel de cinci stele. Prevăzut cu o intrare carosabilă demnă de o vilă de milionar.

Milan păși înăuntru printr-o poartă dublă și ajunse la o alee cu pietriș care ducea spre o clădire principală iluminată discret. Moderna construcție de beton și sticlă fusese construită în jurul colibei din bârne de lemn ce adăpostise pe vremuri barul. Aleea era mărginită în stânga și în dreapta de corpuri de iluminat exterior, înalte până la genunchi.

Din câte putea vedea Milan, proprietatea avea o suprafață gazonată îngrijită, de dimensiunea unui teren de golf, presărată, pe ici-colo, cu arbori și dealuri line. Acolo unde înainte fusese un loc de parcare sălbatic, se afla acum un panou iluminat, cu informații privind terenurile de tenis și piscina. Și acolo unde parcau înainte motocicletele în fața barului era acum o elegantă scară de piatră, la capătul căreia o ușă de sticlă se deschidea automat.

Milan pătrunse în coliba recondiționată și se simți imediat stingher acolo. Cu încălțămintea lui jegoasă pe marmura netedă și lucioasă, aceeași culoare neagră ca a petelor de pe blugii lui.

Auzi muzică clasică de pian în surdină și simți mirosul unui odorizant de cameră cu aromă de vanilie, ce costa probabil mai mult decât parfumul scump pe care i-l dăruise Andrei la ziua ei de naștere.

În spatele lui Milan, ușa se închise înapoi, blocând vântul de afară. Tremură învăluit de căldura plăcută din interior.

Uau. Se vede că arhitectul a avut voie să-și facă de cap aici.

Privi în jur în zona de recepție și recunoscu două lucruri de pe vremuri: pe de o parte, vechea tejghea de bar din Stubbenkrug, al cărei lemn fusese păstrat pentru biroul de recepție. Și pe de altă parte, bărbatul din spatele biroului, care se holba stupefiat la el și avea, în mod evident, o foarte bună memorie a numelor:

— Milan? Milan Berg?

Recepționerul zâmbi strâmb dezvelindu-și dinții lungi, potriviți pentru figura lui uscățivă, dar în privința cărora cosmeticianul dentar exagerase un pic cu procedeul de albire. Chiar și în semiîntunericul discret, cu o nuanță de crem proiectată de spoturile de pe tavan, albul lor strălucea ca și când ar fi expus unei lumini negre dintr-o discotecă.

— Ce puii mei cauți *tu* aici? Și la ora asta?

Milan căută în zadar un șervețel cu care să-și șteargă nasul și păși spre biroul de recepție. Tipul roșcat, extrem de slab, a cărui uniformă de hotel de un albastru închis părea să-i fi fost croită pe măsură, îi ieșise probabil de mai multe ori în cale în copilărie, dar totuși nu reușea să-și amintească numele lui. Bineînțeles că nici ecusonul de culoarea alamei prins de jacheta bărbatului nu îl ajuta cu nimic în acest sens.

— Am nevoie de o cameră, spuse Milan și dibui portofelul, pe care, din fericire, nu îl lăsase în geaca rămasă în mașină.

Cu tot cu banii de la tatăl lui, pe care îi pusese în ordine, la fel cum făcuse cu cardul acestuia, averea lui se ridica acum la aproape 120 de euro.

— Tu? O cameră aici? Serios?

Recepționerul apucă un mouse și își îndreptă privirea spre monitor. Făcând asta, își linse buza de sus, iar Milan își aduse aminte pe loc.

— Scuipici! zise Milan involuntar și regretă imediat ce cuvântul îi ieși din gură.

Martin Spokowski, fiul roșcat și deșirat al comerciantului de legume, care, elev fiind, se concentra mereu atât de tare în timpul testelor încât saliva din colțurile gurii îi curgea pe hârtie.

— Nu mi-a mai zis nimeni așa de mult timp, replică Spokowski fără a-și lua privirea de la monitor.

Și sper că nici nu te-a mai pus nimeni să mănânci „Döner kebab”. Un ritual îndrăgit printre bătăușii școlii, al căror lider fusese multă vreme chiar Milan. Se lua o frunză mare de tei din curtea școlii, se adunau cu ea cât mai mult noroi, pământ și frunziș și se apăsa apoi „Döner-ul” pe fața victimei până când aceasta era nevoită să tragă aer în piept. Ceva vreme, felul acesta de mâncare stătuse pe primele locuri în „meniul” lui Scuipici.

Spokowski oftă, își ridică privirea din ecran, iar Milan nu putu să-și dea seama din vocea lui dacă spune adevărul sau punea în practică o răzbunare întârziată când spuse cu regret:

— Din păcate, nu mai avem camere libere.

— Și de aia a trebuit să te chiorăști atâta timp în cutia asta? Fii serios!

Milan simțea cum se enervează, însă nu lăsă furia ce izbucnise în el să crească întrucât îi veni o idee. Cam forțată și puțin probabilă, dar poate că

Zoe se înșelase când spusese că se află într-un motel. Poate că o adormiseră sau îi legaseră ochii, iar fata confundase foșnetul mării cu vuietul de pe autostradă.

— Nu cumva s-a cazat o familie aici în noaptea asta? Tată, mamă, copil? Poate cât erai tu în tură?

Spokowski păru amuzat.

— Nu permitem accesul copiilor aici. În niciun caz. Acesta e un hotel pentru adulți.

Ce simpatic.

Recepționistul se trase ușor de lobul urechi, în vreme ce părea că duce o luptă cu sine.

— Fii atent, Milan. De dragul vremurilor bune de demult…

În care mi-am bătut adesea joc de tine.

— Ți-aș putea da apartamentul prezidențial. Doar că e…

— Scump?

Tipul scutură din cap.

— Nu, dimpotrivă. Ți-aș factura doar jumătate de preț. În apartament e un pic de să zicem, dezordine.

— Nu s-a făcut curat?

— Nu. Problema e că nu a fost renovat de la zero.

Milan își încruntă nedumerit sprâncenele.

— Un oaspete s-a mutat azi dimineață din 211 în 213, explică Spokowski coborând vocea. A devastat complet apartamentul 211 în ultimele săptămâni. Armături smulse, pete de arsuri, televizor stricat. Programul normal.

— Cum adică, oaspetele s-a mutat? Sper că l-ați dat afară cu totul!

Spokowski ridică din umeri.

— Am face asta cu drag, dar plătește bine. În principiu, locuiește aici.

— Locuiește aici? repetă Milan după el în timp ce în urechi îi răsuna vocea doamnei Karsov, al cărei soț cumpărase casa la un preț mult prea mare.

O nebunie. Vânzătorul locuiește acum într-un apartament prezidențial din cel mai bun hotel de pe insulă.

Milan se apleca în față și șopti pentru că știa că astfel de informații nu se dezvăluie în hotelurile de lux. Dar și cea mai mică reacție din ochii lui Scuipici i-ar fi ajuns când rosti întrebarea:

— Cumva oaspetele acesta permanent se numește Frank-Eberhardt Ende?

45.

Andra

— Am dat-o-n bară, zise Andra, schimbând telefonul mobil de la o ureche rece la alta.

Își parcase Mini-ul pe strada Parkstraße și parcursese pe jos ultimii cincizeci de metri până la clinica Sana. Construcția modernă tip cutie era singurul spital de pe insula al naibii de mare din cauza căreia, chiar și la ora aceea, Andra pierduse aproape o oră întreagă pe drumul de la Lohme la Bergen.

— Se află în salonul 12.05, spuse Lampert, a cărui voce era singurul lucru ce îi oferea alinare în acel moment.

Totul mersese prost. De când se porniseră la drum, nimic nu funcționase conform planului. Mai întâi, Milan văzuse poza de profil din SMS-ul lui Lampert și se întrebase, cu siguranță, cu ce ocazie o contactează. Firește că nu avusese timp să o chestioneze în legătură cu asta de vreme ce, la scurt timp după aceea, se chinuiau să urmeze indicațiile unui dement și să ascundă un cadavru în pădurea Brandenburg. După care avusese loc tulburătoarea întâlnire cu bătrâna Karsov. Într-un final, când erau în pivnița casei părintești a lui Milan, Andra își ieșise cu totul din minți după ce dăduse peste acel articol vechi de paisprezece ani.

Incendiere premeditată?
După un pont anonim:
experții în incendii investighează
din nou cauza declanșatoare.

La naiba, cum ar fi putut să-i citească așa ceva lui Milan? Pe de altă parte, nici nu ar fi trebuit să-și piardă cumpătul, dar asta se înscria foarte bine

în seria de greșeli și catastrofe prin care fusese nevoită să treacă astăzi.

— Cum ai aflat așa de repede unde e internat? îl întrebă pe Lampert.

— Günther a sunat, pretinzând că e avocatul familiei Karsov. Le-a făcut celor de la clinică un întreg tămbălău și i-a avertizat să nu divulge presei nicio informație legată de tentativa de suicid. După cum știi, poate fi destul de convingător.

Da, așa e.

— 12.05 e la primul etaj, Medicină Internă. Un salon pentru o singură persoană, în clădirea principală, așa cum se și cuvine pentru fostul șef al spitalului. Există o ieșire de urgență pe partea dinspre pădure, e deschisă pentru fumători.

Ajunsă acum suficient de aproape încât acoperișul sprijinit pe stâlpii de la intrarea principală era deja în câmpul ei vizual, Andra se întoarse.

— N-o să întreb de unde știe Günther asta.

— De la mine, zise Hulk. Am un restaurant pe insulă.

Unde nu ai?

— Una dintre femeile mele de serviciu lucrează și la clinică. A zis că dacă ai nevoie de halat, găsești unul în camera de după ieșirea de urgență, prima ușă pe dreapta.

— Merge și fără să mă deghizez.

— Sigur? Dacă mai aștepți trei ore, o să ajungă Günther la tine.

— Mă descurc și singură.

Încheie convorbirea și urcă pe scări la etaj. După frigul de afară, aerul încălzit era o binefacere. Totuși, cercelul din nas și cel din ureche ardeau ca niște ace înroșite în foc pe sub pielea care îi ieșea ușor la suprafață.

Nu îi luă mult timp până să găsească holul și salonul indicate de Hulk. La ora aceea, culoarele erau libere. Nimeni nu o văzu când deschise ușa și dispăru în salonul cu un singur pat.

— Domnule profesor?

Stătea culcat pe spate, cu ochii deschiși, ațintiți în tavanul camerei. Avea ambele brațe întinse deasupra așternuturilor apretate, astfel încât bandajele compresive de pe artere erau vizibile.

Pielea îi era palidă, lipsită de sânge, în ciuda perfuziilor pe care cu siguranță le primise.

— Dumneavoastră?

Respirația îi mirosea a proteză dentară și acid gastric. Părea obosit, dar nicidecum mirat să o vadă.

— De ce ați făcut asta? trecu Andra direct la subiect.

Își luă ceva timp înainte să răspundă resemnat.

— Pentru că nu mai găseam niciun motiv să nu o fac.

— Am fost la soția dumneavoastră.

— Da?

În privire nu i se citea nici urmă de curiozitate sau surpriză. Doar fatalism.

— Cred că m-a recunoscut. Mă examina într-un mod foarte bizar.

Andra privi în jur. Nu se afla niciun obiect personal în acel salon de spital stereotipic. Nici nu avea cum. Soția lui Karsov nu fusese în stare să dea echipajului de pe salvare nici măcar o geantă pentru soțul ei.

— Ar fi trebuit să-i spun, murmură Karsov. Ar fi trebuit să nu o țin la distanță de toate. Doar pentru asta sunt căsniciile, nu-i așa? Ca să împarți totul.

Andra ridică din umeri.

— În curând o să aveți ocazia să discutați cu ea despre tot. Inclusiv despre asta.

Îi arătă articolul pe care îl luase din pivnița lui.

— De ce l-ați păstrat?

Karsov își mușcă buza de jos pe când Andra făcu ceea ce refuzase să facă pentru Milan. Citi cu voce tare:

— „După un pont anonim, experții în incendii din Stralsund investighează din nou cauza

declanșatoare a incendiului izbucnit la o casă din Lohme, din cauza căruia o femeie și-a pierdut viața în urmă cu două săptămâni. Un martor ar fi oferit informații care indică o incendiere premeditată și, astfel, o posibilă omucidere”.

Andra întoarse vechea pagină de ziar, astfel încât Karsov să poată vedea poza aleasă de redacție pentru articolul în cauză. În poză apărea Kurt Berg, tatăl lui Milan, ieșind din spitalul insulei. Probabil din motive privind legislația presei din Germania, capul bărbatului era pixelat, dar postura și forma corpului erau evidente dacă știai la cine te uiți.

— Dumneavoastră sunteți aici la intrare, în spatele lui?

Îi arătă bărbatul în halat alb care se întorcea cu spatele la cameră.

Karsov confirmă dând ușor din cap.

— Deci dumneavoastră ați fost martorul anonim?

Bătrânul scutură din cap.

— Nu. Nu eu am fost.

Și totuși, sentimentele de vinovăție îl chinuie atât de tare încât vrea să-și ia viața după paisprezece ani.

Karsov o prinse de mână. Degetele îi erau reci ca zăpada, strânsoarea, slabă ca a unui copil mic.

— De ce v-ați întors aici?

E o poveste lungă. Și de fapt nu are de-a face cu dumneavoastră în mod direct, profesore.

— Caut o fată, zise ea și scoase la iveală o altă fotografie.

De această dată îi arătă poza pe care ea și Milan o găsiseră în vila părăsită din Berlin.

— Ea e? Ea e micuța care v-a declanșat sentimentele astea de vinovăție?

Karsov își puse bărbia în pieptul osos și rămase tăcut fixând fotografia fetei cu o privire rigidă. În cele din urmă, o lacrimă îi țâșni din colțul ochiului și îi curse pe obraz.

Pentru Andra, răspunsul acesta fu suficient.

— A venit la cabinetul dumneavoastră. Cine a adus-o? Mama sau tatăl ei?

Bătrânul scutură din cap.

— Mama ei a venit la mine.

— Unde o găsesc?

— Acolo unde locuiesc cu toții. Bunica, mama, tatăl vitreg.

Spuse în șoaptă, aproape imperceptibil, numele locului, apoi repetă din nou:

— Are nevoie de ajutor, dar pe un ton mult mai lipsit de forță și de curaj decât înainte.

Andra luă în mână carafa de apă de pe noptieră și turnă o înghițitură într-un pahar de hârtie.

— Haideți, profesore. Trebuie să beți ceva. Ați pierdut mult sânge.

Bătrânul confirmă dând din cap și deschise gura în timp ce Andra îi așeză paharul ca să bea. Era mult prea slab și obosit ca să observe că, înainte să ia prima înghițitură, Andra îi pusese pe limbă o pastilă măruntă.

— Beți cu grijă, zise ea. Apoi o să dormiți profund și liniștit, iar mâine lumea o să arate mult mai bine.

46.

Milan

Nasul se rupse cu zgomotul unui lemn trosnind în focul șemineului. Falangele piciorului se frânseră fără zgomot sau poate că sunetul fusese doar acoperit de țipetele și lamentările bărbatului.

Milan nici măcar nu-și folosise toată forța când trânti ușa în nasul oaspetelui din apartamentul 213, frângându-i totodată și degetele de la picioare.

— *Room service*, zisese el când, după ce ciocănise timp de câteva minute, ușa se deschise în cele din urmă cu lanțul pus.

Un chip boțit, nebărbierit se ivi în deschizătura ușii, urâcios și furios ca grimasa lui Jack Nicholson în celebra scenă cu toporul din *The Shining*.

— E ora șapte dimineața. N-am comandat nimic, labagii tâmpiți.

— Dar dumneavoastră sunteți Frank-Eberhardt Ende, nu-i așa?

— Da. Și domnul Ende o să-ți ciomăgească fundul chiar acum, răspunse bărbatul în vârstă de aproximativ șaizeci de ani.

Milan se folosise de pauza de după „Da” ca să facă doi pași în spate și să-și ia avânt pentru a pune în aplicare planul pe care îl concepuse după doar două ore de somn în camera lui:

1. Bătut la ușă. 2. Trântit ușa. 3. Stors informații.

Primele două puncte fuseseră rezolvate acum că F.-E. sângera și era întins pe covor în fața lui. Cu o mână apăsată pe nas și cealaltă pe piciorul zdrobit, niciuna din mâini nefiind în stare să oprească lichidul din a păta cu roșu firele lungi, crem ale obiectului decorativ de pe podea.

— Șe vlei de la mine, jigodie? urlă Ende stâlcit și aproape de nedeslușit.

Puținele fire de păr gri, pe care de obicei și le pieptăna probabil în lateral acoperindu-și țeasta, îi erau acum ridicate în sus asemenea unei pânze de vapor. Cămașa de pijamale de un argintiu strălucitor se deschise ca urmare a căderii. Milan văzu astfel o burtă rotundă, acoperită de păr și niște sâni de bărbat cu o circumferință de care ar fi fost mândră orice adolescentă de șaisprezece ani. În partea de jos era gol, micul penis fiindu-i acoperit aproape complet de păr pubian.

— Lașă-mă în pașe, zbieră Ende, dar nu se împotrivi aproape deloc în momentul în care Milan îl apucă de guler și îl trase din hol în interiorul apartamentului.

Structura era aceeași ca în apartamentul lui, doar că aici fereastra dădea spre plajă, iar mobila nu fusese încă vandalizată. Canapeaua de culoare deschisă nu avea încă nicio pată de arsură, masa de sticlă, nicio fisură. Televizorul plat, curbat asemenea unui ecran de cinematograf era încă atârnat de perete, iar minibarul se afla încă în mobila de perete confecționată din lemn plutitor, și nu trântit de podea în mijlocul încăperii. Doar patul tip Boxspring cu înălțimea de un metru, plasat într-un dormitor separat era atât de răvășit de parcă Ende s-ar fi luptat cu un elefant printre exagerat de multele perne.

— Șe vlei de la mine?

Dormitorul ducea spre baia apartamentului. Aici, Milan își imobiliză victima cu ajutorul curelei de la halatul de baie al hotelului ce stătea agățat de ușă, încătușând-o de barele de la uscătorul de prosoape.

Apoi porni apa de la duș și de la cadă.

— Pentru ca țipetele tale să nu-i trezească pe ceilalți oaspeți, îi explică el lui Ende în timp ce acesta îl fixa cu o privire contorsionată de furie.

Pe măsură ce durerea i se diminua, părea că își recuperează forțele. Ende smuci legătura, dar tot ce reuși fu să o facă și mai strânsă. Totuși, lipsa de

frică din ochii lui îi confirma lui Milan că luase decizia corectă. Babalâcul o fi fost neantrenat, fleșcăit și lipsit de putere, dar avea curajul unui nebun ce abia era în stare să formuleze idei raționale.

Doar violență pură.

Milan întâlnise adesea pe străzi astfel de tipi care se lăsau convinși doar cu pumnul. Acum îl surprindea mai degrabă faptul că lui însuși îi vine atât de ușor să aplice astfel de metode de bătăuș pe o persoană complet străină.

— Unde e?

Își trase un scaun de baie și se așeză cât mai aproape de Ende, fără a intra însă în raza de acțiune a picioarelor lui goale în caz că bărbatului i-ar fi venit ideea – evidentă de altfel – să lovească în stânga și-n dreapta.

— Cine?

— Unde e fiul tău? completă el.

— Ți-ai pierdut mințile? Știi cu cine te pui?

— Unde. E?

Nu avea de gând să-l mai întrebe și a treia oară, dar nici nu mai fu nevoie. Ende își dădu ochii peste cap și tuși rapid, dar atât de puternic încât corpul i se bălăngăni de mâinile fixate deasupra asemenea unui sac de box lovit de sportivi.

— De unde să știu eu pe unde umblă Jakob. Ești dus cu pluta?

Prin răspunsul său, Ende confirmase două bănuieli ale lui Milan: că burtosul hidos chiar avea un fiu al cărui nume fusese scris de Zoe în cod pe peretele toaletei pentru persoane cu dizabilități ca mesaj pentru Milan. Și că Jakob era hotărât să meargă până în pânzele albe și să nu lase în urmă niciun martor. De altfel, nu i-ar fi dezvăluit adevăratul lui prenume.

— Unde?

— Probabil că pierde timpul cu muierea lui, ce știu eu?

Ende ridică nasul, iar Milan așteptă până când acesta își înghiți sângele și flegmele, apoi spuse:
— Da. Chiar asta face. Și îi mai și sechestrează copilul.
— Mă rog, nu sunt eu avocat. Dar e într-adevăr sechestrare dacă e vorba de propria odraslă?
Ende afișă un rânjet pe cât de viclean îi permise fața lui schimonosită.
— Unde îl găsesc pe degeneratul de fii-tu când e pe Rügen?
— La Solveig.
— Soția lui?
— Mai degrabă bunică-sa, râse Ende.
— Și ea locuiește aici, pe insulă?
— Nu, în Manila, fix după colț, labagiule.
Tatăl lui Jakob scuipă în fața lui, după care Milan părăsi baia.
— Ce ai de gând? întrebă Ende când Milan se întoarse înapoi din dormitor și îi ținu sub nasul spart telefonul pe care îl găsise pe noptieră lângă un teanc de reviste porno.
— Sună-l.
— Ce spui?
Milan îl apucă pe Ende de ultimele fire de păr și îi trase capul pe spate.
— N-auzi bine? Îl suni acum pe fii-tu!
— Sau ce?
Drept răspuns, Milan își puse degetul mare pe nasul spart și îi împinse mai la o parte septul zdrelit. Așteptă până când urletele își pierdură din intensitate, fiind acoperite de susurul apei care curgea încontinuu. Apoi făcu un gest ca și când ar fi vrut să-l calce pe picior pe Ende, dar acesta țipă deja:
— OK, OK. Îl sun. La dracu', omule. Și ce vrei să-i spun?
— Că vrei să te întâlnești cu el aici. Să vină la tine. Imediat.
Iritat, Ende închise ochii preț de o clipă.

— Frate, noi abia mai vorbim unul cu altul. Nu avem tocmai cea mai bună relație. De ce ar veni să mă vadă?

Milan cugetă. Tatăl lui Jakob nu era chiar în formă. Respirația îi mirosea a sânge și alcool, așadar, de voie, de nevoie, trebuia să îl ajute el din punct de vedere strategic.

— Ce meserie are Jakob?

— E evaluator de moșteniri.

Din cauza pronunției nazale, bodogănite, Milan înțelese greșit.

— Administrator?

— Ce bine-ar fi. Am zis evaluator. Jakob se ocupă cu eliberarea locuințelor, vinde vechiturile morților și alte chestii. Din când în când mai execută o mutare.

Milan cugetă.

— Spune-i că hotelul are o megacomandă pentru el.

Ende râse și îi scuipă la picioare un boț de flegmă cu sânge.

— O să închidă pe loc. Să nu mai spun că în primul rând n-o să-mi răspundă la telefon așa de devreme într-o zi de sâmbătă. Jakob e mai speriat de muncă decât un pacient de comă. Poți să-l mobilizezi numai dacă îi promiți un câștig la loto sau curve gratis.

— Atunci promite-i asta.

— Ce?

— Curve. Spune-i că un prieten de-al tău a închiriat un etaj întreg în hotel și organizează o orgie. Zi-i să se grăbească.

— De ce? Ce vrei de la el?

— Tu doar fă ce îți spun.

— O orgie? N-o să mă creadă nici în ruptul capului.

— Atunci fii convingător, că de nu…

Mâna lui Milan se mișcă rapid în față și se opri chiar înainte de nasul său. De frică, Ende se dădu

în spate cu o mișcare atât de puternică încât se izbi cu capul de uscătorul de prosoape.

— Labagiule. Bine atunci. Așa fac.

Milan îi puse în față mobilul iPhone, dar, din cauza nasului spart și a sângelui, nu îl putu debloca prin recunoaștere facială.

Milan ținu apăsat butonul lateral din dreapta până când se activă Siri, acel software cu plăcuta voce feminină care îl scosese deja de atâtea ori din încurcătură. De exemplu, de fiecare dată când se rătăcise și o întrebase ce drum să urmeze. Sau când îi cerea să formeze pentru el un număr pe care oricum îl avea în agendă doar datorită ei.

— Spune-i să-l sune pe Jakob, îi porunci lui Ende, iar acesta se supuse într-adevăr, însă fără a avea sorți de izbândă la primele trei încercări.

Abia după ce tatăl lui Jakob scoase pe nas un șuvoi de sânge, vocea îi deveni mai inteligibilă, iar Siri îi prelucră cererea.

Legătura cu Jakob se stabili imediat.

Se auzi un clic pe fir și, deși nu dăduse volumul telefonului la maxim, Milan recunoscu vocea răpitorului când acesta preluă apelul pe un ton ridicat și ostil cu întrebarea „Ce vrei?"

— Hei, salut, băiețas, zise tatăl cu o veselie forțată. N-o să-ți vină să crezi ce se întâmplă aici.

Îi făcu cu ochiul lui Milan.

— Tipul despre care mi-ai zis. Milan Berg. Chiar a venit la mine.

47.

— Deci, cum te simți așa, pe post de marionetă?

Milan ieși din baie, traversă dormitorul și ajunse în sufrageria apartamentului. Mâna i se încleștă pe telefon atât de strâns încât auzi carcasa trosnind.

— Te omor. Întâi îl omor pe taică-tu, după aia pe tine, după…

— Șt, șt, șt. Mă doare-n cot de taică-miu. Retardatul nu consideră că e cazul să-mi dea și mie măcar un cent din banii lui. Trăiește ca un sultan cu tot haremul lui în hotel și pe mine mă lasă să mor de foame cu mâna întinsă. Din partea mea, poți să-i scoți ochii, nu-mi pasă.

Milan se apropie de fereastră, feri la o parte perdeaua și privi spre mare.

Undeva, la o sută de mile marine depărtare, se afla Suedia, Ystad, dacă își amintea bine. Principalul loc al acțiunii din numeroasele întâmplări polițiste marca Wallender, pe care nu doar că le văzuse la televizor, ci le și citise cu mare plăcere. Din direcția aceea, valuri întunecate veneau spre faleza pe care noua clădire a hotelului trona asemenea unui far. În condiții normale, privit de aici de sus, tabloul pictat de trecerea de la zorii zilei la răsăritul soarelui deasupra Mării Baltice îți tăia răsuflarea, însă Milan nu-și putea aduce aminte când avusese parte ultima oară în viața sa de condiții normale.

— Ce vrei? întrebă el printre dinți.

— Frate, n-am crezut că ești așa uituc, Milan. 162.366 de euro și 42 de cenți. Și, de vreme ce am impresia că, cu cât îți las mai mult timp la dispoziție, cu atât mai multe prostii faci, o să îți scurtez ultimatumul.

— Ce înseamnă asta?

Milan fixă cu privirea semnalul luminos roșu al unui cuter de pescuit ce profita de ora timpurie a

dimineții, doar cu scopul de a avea un punct de referință în timp ce răpitorul îi secera picioarele.

— Ne întâlnim deja astăzi, la ora 17.30, deci la scurt timp după ce apune soarele.

Porc tâmpit…

— OK. Cum vrei tu. Zi-mi unde și o să vin. Dar cu mâinile goale.

Milan încercă să pară ironic, dar nu prea îi ieși.

— Atunci o să te uiți la noi cum o omorâm pe micuță.

Semnalul luminos roșu începu să danseze înaintea ochilor lui Milan pe ritmul bătăilor arterei sale carotide.

— Noi? șuieră el. Bastardule, tu și nevastă-ta vă chinuiți propriul copil.

Râsul lui Jakob îl plesni ca o palmă.

— Nu vreau să te supăr prea tare, dar să știi că faci o treabă jalnică în calitate de comisar.

Jakob își coborî vocea.

— Azi după-amiază, ora 17.30, o să îți transmit mai târziu adresa exactă.

E nebun, complet sărit de pe fix. Nu are niciun sens să pun o întrebare rațională, crezu Milan, însă mai făcu totuși o ultimă încercare:

— Dar cum ar trebui să fac rost de mălai până atunci?

— Nu-ți bate capul cu asta. Tu doar vino. De restul mă ocup eu însumi.

Un trosnet scurt de pe fir îi declanșă un zornăit în urechi. Preț de o clipă, auzi totul înăbușit, apoi impresia de surzenie dispăru, după care Milan începu să perceapă din nou toate sunetele mai tare și mai clar. Zbârnâitul minibarului, fâsâitul încălzirii, robinetele pornite din baie.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el.

— Exact ce auzi. Fii punctual. Chiar dacă acum nu mă crezi, o să se rezolve.

Mândru de sine, Jakob râse pe înfundate ca un bufon care repetă poanta unei glume proaste, astfel încât să fie înțeleasă de toată lumea.

— O să ai banii, Milan. Ai încredere în mine.

48.

Jakob

Jakob încheie apelul către Milan și se întinse pe patul de motel alături de Lynn, închizând ochii. Zoe era legată cu coliere de plastic de caloriferul din baie, iar Lynn dormea. Din fericire, nu auzise conversația de adineauri.

Nu avea chef să fie criticat din nou pentru manevrele lui de atac. Afurisita putea prea bine să-și bage comentariile ei precoce acolo unde nu ajunge soarele. Jakob era de părere că el muncise suficient de mult, în timp ce ea se lăsa plimbată cu el pe post de șofer și se comporta ca o divă doar pentru că fusese cea care concepuse planul.

Dar, să fim sinceri, ce este un plan fără muncitorii care îl pun în practică? Turnul Eiffel, piramidele, *nici măcar un căcat de bloc din prefabricate* n-ar fi fost construite vreodată dacă în lume ar fi existat doar arhitecți și niciun meseriaș.

La naiba.

El și Lynn nu puteau să trăiască nici unul cu altul, nici unul fără altul.

Relația dintre ei era ca cea dintre heroină și un bolnav pe moarte. Mori indiferent dacă o iei sau nu. Doar că dacă iei drăcia, îți este ceva mai bine măcar pentru o oră.

Deși.

Mai exista un drog pe care îl putea folosi pe post de substitut și care era mai puțin periculos.

Dacă Lynn n-ar fi în peisaj, ar avea-o oricum pe Solveig.

„Bunica”, așa cum o numea tatăl lui întruna. Pe bună dreptate. Nu era ea chiar cea mai tânără femeie. Dar cum era zicala aceea frumoasă: găina bătrână face ciorba bună. *Și femeile coapte stârnesc apetitul.*

O, da. Ar fi putut scrie un cântec despre asta. Pe mai multe voci, acompaniat de un cor cu un crescendo orgiastic.

Comparativ cu Solveig, Lynn nu avea așa de multă experiență, dar era și normal.

Amintindu-și de prima lor întâlnire, Jakob simți nevoia să rânjească și nu observă cum amintirea se transformă ușor într-un vis.

Deodată, nu se mai afla în camera aceea de motel mizerabilă, cu salteaua pătată și covorul colorat de la care căpătai ciuperci de picior chiar și prin încălțăminte dacă stăteai prea mult în același loc.

Avea din nou șaptesprezece ani și era de doar trei zile în cătunul acela de la Marea Baltică, dar deja îl ura. De fapt, ura întreaga insulă, care era atât de mare, încât puteai să mergi ore în șir cu scuterul fără să vezi nenorocita aia de apă.

Pe bune, frate, la fel de bine ai putea să spui că India e o insulă. Și măcar acolo e mai cald decât aici, pe Rügen. Temperaturi de aproximativ paisprezece grade seara, la naiba, totuși era vară!

Lui Jakob îi îngheța fundul pe scuterul lui marca Vespa.

Nu că în Berlin ar fi fost foarte diferit, dar măcar acolo îl aștepta la final un bordel sau măcar un bar de striptease. Aici, în Sassnitz, îl aștepta doar bețivanul de taică-su într-o clădire din anii șaizeci, mobilată sărăcăcios.

Cu toate că „fuga” – mutarea haotică nu putea fi numită altfel – nu fusese necesară absolut deloc. Nimeni din Berlin nu mirosise toată treaba cu Lunte. „Stop cardiac” consemnase bobocul de pe salvare drept cauză a decesului, de parcă nu tuturor oamenilor li se oprește inima la un moment dat. În plus, de vreme ce mama suferise deja de mult de o apnee de somn serioasă, nu se ceruse nicio autopsie. Asigurarea fusese plătită, nimeni nu avea să mai afle vreodată că tatăl și fiul grăbiseră evoluția bolii cu ajutorul unei perne.

De fapt, doar fiul manevrase perna. Tatăl stătuse pur și simplu lângă pat, cu un zâmbet sadic pe fața slăninoasă și o bere în mână, limitându-se la indicații și comentarii în timp ce Jakob fusese nevoit să preia treaba murdară.

Mâine mă car din nou, se gândi el și viră cu scuterul. Chiar dacă tata avea să-i roadă urechile și să se văicărească, spunându-i că nu poate să-l lase singur, dar ce naiba? Avea șaptesprezece ani și alcoolicul putea să-l mai scutească. Ca bătrânul să nu-i închidă imediat robinetul cu bani, îi promisese acestuia să încerce viața pe insulă și venise cu el până aici. Acum, totul era de căcat, exact cum își imaginase. Cu maimuțe de insulă originare din Germania de Est și turiști pensionari care nu-și permiteau vacanțe în Mauritius sau Maldive și se mințeau singuri că preferă să facă baie în Marea Baltică rece ca gheața, infestată cu meduze, și nu în Oceanul Indian.

Nu, hotărârea lui era definitivă.

Încă o noapte, apoi avea să-și mute cortul de aici. Lucrând ca paznic pentru Eddy, avea să câștige mai mult decât intenționa tatăl lui să-i dea din asigurarea de viață, care și-așa nu era mare scofală. O sută de mii. Cât de departe poți ajunge cu banii ăștia?

Fix până la Rügen. Și apoi gata, capăt de linie.

Apropo de capăt de linie.

În dreptul magazinului de discounturi, viră de pe strada principală Hauptstraße pe drumul ce ducea spre strada Seestraße și o văzu imediat stând în fața ușii de intrare a casei. La două uși distanță de destinația lui. Vecina îi sărise în ochi încă de dimineață, când ieșise să ducă gunoiul. Frate, ce i se mai clătina fundul ăla apetisant, dar acum, în vestimentația de jogging strânsă pe corp, părea și mai bună de futut.

Și asta la vârsta ei! În orice caz, avea cel puțin treizeci de ani, nu, mai degrabă patruzeci dacă se

uita mai bine la lumina felinarului stradal. Și totuși era sexy.

Suplă, cu picioare lungi, fund apetisant și țâțe ca niște mingi medicinale.

Jakob avu impresia că femeia stă oarecum indecisă în fața ușii de care și trăsese adineauri, așadar hotărî să-și încerce norocul și opri în dreptul proprietății ei.

— Vă pot ajuta?

Poate cu scula mea?

Femeia se întoarse și îl privi. Mai întâi cu scepticism, apoi cu politețe prefăcută, după ce îl recunoscuse.

— Hei, tu ești noul nostru vecin, nu-i așa?

— Jakob Ende, da. Locuim la două case distanță.

Inspiră și expiră adânc, ceea ce îi făcu pieptul gigantic de sub bluza lycra cu mâneci lungi să se înalțe și apoi să se coboare ca o pernă pneumatică.

— Păi, Jakob Ende, se pare că m-am încuiat pe dinafară. Ușa încuiată, cheia înăuntru. Aiurea.

— Unde e soțul dumneavoastră?

Își propti scuterul Vespa și își scoase casca.

— E în tura de noapte, lucrează în Rostock. În centrul de distribuire a corespondenței. Nu se întoarce înainte de miezul nopții.

Sună ca și cum ar fi ghinionul tău și norocul meu.

— La dracu'. Și ce faceți acum? Adică, spargeți un geam sau ceva?

Femeia scutură din cap.

— Alerg. Fiica mea are o cheie de rezervă, dar acum e la prietenul ei în Lohme.

Lohme? Jakob tocmai trecuse pe acolo.

— Sunt mai mult de șase kilometri până în Lohme!

— Și asta dacă o iau pe scurtătură, prin parcul național. Știu. Dar cheia de la mașina mea e și ea înăuntru. Arătă spre ușa închisă.

— Înțeleg.

Femeia, care nici măcar nu își spusese numele, se apropie de el. O peliculă fină de transpirație, formată probabil în urma reprizei de alergare pe plajă, îi strălucea pe frunte ca un strat de polen în lumina stradală.

— Nu are telefon mobil. Am încercat deja să sun pe fix la numărul prietenului ei, dar nu răspunde nimeni.

— Când merge prost, merge prost, așa-i?

Jakob își afișă rânjetul cu care, conform spuselor fostei sale prietene, putea să cucerească orice femeie chiar dacă înainte îi scăpa bietei o palmă.

— Aș putea să vă aduc *eu* cheia, se oferi el.

Făcu un semn spre scuter.

— Serios? Femeia îi oferi un zâmbet, pe care Jakob îl conservă în minte pentru fanteziile lui masturbatoare.

— Normal, nu e nicio problemă. Unde anume o găsesc pe fiica dumneavoastră?

— Ar fi mai ușor dacă am merge împreună.

— Dar nu am cască de pasager.

— *No risk, no fun*, zise ea și rânji și mai larg în timp ce se urcă în spatele lui și îl cuprinse cu brațele ei suple.

Mirosea a sudoare de jogging și gumă de mestecat și a un parfum de citrice, iar el iubea acest amestec și modul în care femeia se lipea de el în timpul mersului.

— Apropo, eu sunt Solveig, îi șopti ea pe gât în vreme ce el accelera și, odată cu creșterea vitezei, se bucura și de o erecție aproape dureroasă.

Și, înainte ca Jakob să intre paisprezece ani mai târziu într-o fază de somn lipsită de vise, într-o cameră de motel jerpelită de pe marginea autostrăzii, o auzi încă o dată pe Solveig râzând și spunând: „Să sperăm că fiica mea Yvonne nu e prea ocupată cu acest Milan”.

49.

Milan

Milan părăsi hotelul fără să plătească. Nici măcar la jumătate de preț nu și-ar fi permis niciodată apartamentul. În plus, era sigur că Scuipici n-o să asmută poliția pe el doar pentru că fugise fără să achite nota de plată pentru puținele ore de somn petrecute în patul folosit al unei camere devastate. Mai mari erau șansele ca Frank-Eberhardt Ende să cheme gaborii imediat ce avea să fie găsit și dezlegat de calorifer de către femeia de serviciu.

Trebuia să se folosească bine de banii și timpul care îi mai rămâneau până atunci, astfel încât să poată ajunge cât mai repede posibil la locul de camping, al cărui nume reușise să-l stoarcă până la urmă de la tatăl lui Jakob. *Camp-Bodden-Blick*, domiciliul oficial al bunicii la care se pare că locuia și Jakob Ende, dacă nu cumva avea de răpit copii împreună cu soția sau iubita lui ca apoi să șantajeze oamenii în speranța unei răscumpărări. Locul se afla pe un mic dâmb și, după cum indica și numele, era separat de golful Greifswalder Bodden doar prin șoseaua națională L292.

La distanță de doar câteva sute de metri de el, șoseaua națională se întindea de-a lungul Mării Baltice, pe al cărei mal doi proprietari de câini își împărtășeau solitari soarta de indivizi matinali. Nici măcar labradorilor părea să nu le facă deloc plăcere să se scufunde în nisipul umed, udați de burniță. Rămas încă fără geacă, Milan n-ar fi vrut să schimbe căldura confortabilă din taxi pe vremea de afară, care aducea bucurie doar producătorilor de sprayuri nazale și tablete de gât.

— Am ajuns.

Masivul șofer de taxi, extrem de relaxat, opri radioul din care răsunaseră în continuu șlagăre și

arătă cu mâna spre taximetru. La finalul cursei de o oră, cei aproape cincizeci de kilometri parcurși îl costau fix 80 de euro.

— Puteți aștepta aici? întrebă Milan cu mâna pe portofel.

— Cât durează?

Păi na, de cât timp e nevoie ca să storci adevărul de la cineva care cu siguranță nu are niciun interes să-mi dezvăluie mie secretele sale?

Adineauri, în hotel, durase jumătate de oră, dar acolo fusese întrerupt de conversația cu Jakob.

— Douăzeci de minute poate, replică Milan și își frecă pumnul cu urme de lovituri.

Șoferul de taxi își strâmbă gura cu regret.

— Îmi pare rău, amice. Până atunci trebuie să preiau deja următoarea comandă din Binz. Dar aici e trecut numărul de la centrală.

Îi înmână o chitanță ca urmare a plății.

— Mulțumesc, zise Milan și mototoli hârtia cu hieroglife, inutilă pentru el, ca după ce coborî din mașină să o arunce în tomberonul de lângă intrarea în locul de camping.

Nu era nicio barieră, doar o cabină pentru portar neocupată, la fel de întunecată ca norii grei lăsați deasupra Mării Baltice.

Probabil că locul acela era idilic vara dacă făceai abstracție de gălăgia de pe stradă și îți concentrai atenția asupra priveliștii plajei întinse. Și probabil că atunci era și plin aici. În momentul de față însă, șase rulote erau parcate pe diagonală în refugiile special amenajate, mărginite de copaci goi, ciolănoși.

Și doar din una singură, cea mai mică și mai jegoasă rulotă din toate, ieșea fum pe horn, ceea ce îi ușură căutarea lui Milan. Întrucât cărarea de nisip neasfaltată fusese expusă alternativ în ultimele zile zăpezii și ploii, Milan trebuia să aibă grijă să nu rămână blocat în noroi cu adidașii lui. În drumul lui, nu văzu nicăieri un vehicul care să fi adus remorcile aici, așadar trase concluzia că

majoritatea locuințelor mobile fuseseră lăsate să ierneze aici pe cont propriu.

Rulota gălbuie, de culoarea unghiilor de la picioare, pe care o alesese pentru vizita lui surpriză se încadra la categoria „Ce nu i-ai dărui nici măcar celui mai mare duşman al tău”.

Face de ruşine chiar şi un cimitir de maşini, ar fi spus tatăl lui la vederea pereţilor strâmbi, înclinaţi de vânt şi a cartonului gudronat găurit cu care fusese pansată cutia în cele mai incredibile locuri. Fusese bătut în cuie până şi pe deasupra a ceea ce trebuia să fie o fereastră.

Şi acum?

Milan încă se gândea dacă să ciocănească sau să dea buzna înăuntru, când, deodată, uşa laterală se deschise în exterior.

Se opri în loc, cu un picior pe treapta de intrare în rulotă, sfâşiat pe dinăuntru, neştiind pe care din cele două impulsuri contradictorii ar trebui să-l urmeze.

Să se retragă sau să atace. Să ţipe sau să îmbrăţişeze.

— Hai înăuntru, zise femeia pe care nu o căutase şi care în principiu, după calculele lui, nu mai avea ce căuta pe insulă.

Şi, întrucât voia să descâlcească măcar această enigmă, o urmă pe Andra, intrând în rulota lui Solveig Ende.

50.

— Îți explic totul mai târziu, îi șopti ea, lăsându-l să intre. Îți jur. Mai întâi, hai să vorbim cu ea în liniște, deocamdată asta e mai important.

Nu era nevoie ca Andra să rostească ultima propoziție. Văzând-o pe femeia din cauza căreia venise aici, aici în dărăpănătura aceea de rulotă puțind a decădere umană, avea un singur gând în minte. Și îl exprimă imediat în cuvinte:

— Unde e Jakob?

Unde e bărbatul care pângărește un prenume biblic pentru a-și pune în scenă jocurile de răpire psihopate?

Solveig stătea sub o fereastră, pe o canapea de culoarea pielii care înconjura, în semicerc, o masă pliabilă unsuroasă. Avea o siluetă suplă, sportivă, care însă nu putea distrage atenția de la faptul că nicotina, alcoolul și disperarea privind inutilitatea propriei vieți îi lăsaseră crestături adânci pe chipul îngust. Cute pe care nici măcar Botoxul nu le mai putea netezi. La fel ca figura profesorului, și a ei îi părea vag cunoscută. Arăta ca rezultatul însuflețit al unei aplicații de *aging* ce îmbătrânește portretele cu câțiva ani. Doar că Milan nu mai recunoștea versiunea originală de sub trăsăturile faciale măcinate de griji.

— Jakob?

Vocea îi suna de parcă se chinuia să vorbească pe un ton cât mai jos, ceea ce, din experiența lui Milan, era un semn de depresie serioasă. Nu avea nicio dovadă medicală pentru asta, dar i se părea că observase la el însuși cum schimbările de stare se conectează la coardele vocale.

— Am avut încredere în el, nenorocitul. Dar porcul mincinos mi-a luat pur și simplu mașina cu tot cu Volvo. Rabla asta în care stau îi aparține. Acum trebuie să rabd în mizeria asta și să sper că idiotul pe care de fapt nu mai vreau să-l văd

niciodată o să se întoarcă totuși la mine. Dar ascultați-mă bine. Dacă draga mea Mecki are chiar și o singură zgârietură, îl pun pe Jakob să curețe WC-ul din camping cu limba.

— Mecki?

— Rulota mea. Nu vă porecliți niciodată mașinile?

— Păi el nici măcar nu are permis, spuse Andra în încercarea de a destinde atmosfera tensionată. Până la urmă, ei doi încercau să afle unde se află nepotul aparent sadic al femeii.

— Sunteți homo?

*Ce treabă are una cu alta? s*e pregătea Milan să o apostrofeze pe zgripțuroaica homofobă, dar se opri când văzu fotografia de pe frigider. Era veche de doar paisprezece ani, însă Solveig părea să fie cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără pe polaroid, iar acum Milan o recunoscu în cele din urmă.

— *Dumneavoastră* sunteți mama lui Yvonne?

O văzuse de doar două-trei ori când o luase pe Yvonne de acasă și de fiecare dată i se adresase cu „Doamna Schlüter". Prenumele ei nu îl interesase niciodată.

Nu se poate.

Căutând-o pe soția celui care o răpise pe Zoe, dăduse peste mama primei lui mari iubiri.

În capul lui Milan era aceeași atmosferă ca într-un stup de albine care tocmai fusese lovit din afară.

Dar… atunci Solveig nu are cum să fie bunica lui Jakob.

Și, dacă se uita mai bine, nici nu arăta de parcă ar fi fost. Era într-adevăr bătrână și sleită de puteri, dar putea fi cel mult mama lui. Nu fără motiv râsese atât de slinos bătrânul Ende în hotel. „Mai degrabă bunică-sa". Nu se referise la gradul de rudenie. Făcuse o glumă despre relația fiului său cu o femeie mai în vârstă. Despre relația lui cu mama lui Yvonne!

Adevărul îl izbi mai pe nepregătite decât imaginea de adineauri a Andrei în cadrul ușii. Deși semnele prevestitoare ale acestei constatări fuseseră mai mult decât evidente.

Cartea.

Codul.

Ajută-mă, tata.

De unde să știe Zoe limba secretă, *dacă nu de la…?*

— Nu-și mai spune de mult timp Yvonne, replică mama ei, dar Milan nu o mai asculta. Desprinse fotografia de pe frigider, rupând-o puțin într-o parte, dar lui Solveig părea să nu-i pese deloc.

Nu se poate.

— Nu mă mai recunoașteți. Am fost cu fiica dumneavoastră.

— Când?

— În urmă cu mult timp. Paisprezece ani.

— Milan? Milan Berg.

Capul bătrânei se mișcă cu o smucitură. Furia pe care o îndreptase inițial împotriva lui Jakob, se întoarse acum cu toată forța spre el.

— Dispari! șuieră ea și se apucă de masă, dezlipindu-se de canapeaua de colț și aplecându-se în față.

— Dispari din casa mea.

— Asta numești cu casă?

Milan se înclină spre ea și o împiedică astfel să se ridice.

— Poate pentru gândaci și purici. Deși…

Făcu o mișcare ca și când ar analiza încăperea.

— … atunci e locul perfect pentru tine.

— Milan, te rog.

Andra îi puse cu grijă mâna pe umăr și, deși era nervos și pe ea, femeia reuși să îl calmeze cu acest gest familiar.

— Yvonne are o fiică? rosti Milan următoarea întrebare firească.

Tata.

— Tu mă întrebi? Tocmai tu?

Solveig arăta acum de parcă în curând aveau să îi apară spume la gură.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Andra cu o voce liniștită.

Cu degetul arătător, Solveig făcea găuri în aerul îmbâcsit dintre ea și Milan.

— El a violat-o. Fetița mea.

Milan se clătină pe picioare. Nu atât impactul acuzației monstruoase cât durerea din cuvintele lui Solveig îl făcu să se zdruncine.

— El mi-a luat totul. După aceea, fata mea nu a mai fost niciodată la fel.

— Minți! îi strigă el, după care Solveig începu să răcnească și mai tare.

— Ai pângărit-o, mizerabil nenorocit. În aceeași noapte în care ai omorât-o pe maică-ta.

51.

Milan voia să-i sară la beregată. Voia să-i apese pe artera carotidă și să îi blocheze aportul de oxigen. Așa încât creierul ei îmbibat în alcool să nu mai fie în stare să producă astfel de minciuni și fleanca dependentă de nicotină să nu mai poată scuipa acele calomnii. Și, dacă Andra nu l-ar fi prins de braț și nu l-ar fi tras puternic în spate îndepărtându-l de Solveig, probabil că bătrâna i-ar fi călcat pe urme lui Frank-Eberhardt Ende, având parte de o soartă nu mai puțin dureroasă decât a acestuia.

— Calmează-te, Milan, o auzi pe Andra spunând, ceea ce nu îl împiedică însă din a arunca blesteme în direcția mamei lui Yvonne.

— Ți-ai băut mințile complet? Ce porcării spui?

Pe de altă parte, la ce s-ar fi putut aștepta de la o mincinoasă și o trădătoare?

Pe vremuri circulau zvonuri cum că femeia îi punea coarne bărbatului ei când acesta făcea ture de noapte în Rostock. Și că era ahtiată după tinerei. Ingo, un băiat din clasele mai mari, se lăudase chiar că și-ar fi pierdut virginitatea cu ea. O afirmație pe care astăzi, având în vedere declinul fizic al lui Solveig, n-ar mai repeta-o sigur în gura mare.

— Da, normal. De parcă m-ar mira că negi totul, îi strigă ea înapoi. Ai avut pur și simplu noroc atunci că nu s-au găsit dovezi împotriva ta. Dar să nu crezi cumva că trecutul n-o să te ajungă din urmă.

Obrazul lui Milan se înfierbântă din nou, ca și când bătrâna l-ar fi pălmuit. Involuntar, își duse mâna la locul care îl ardea.

ÎMI PARE RĂU. NU AM VRUT.

— Unde e? se interesă Andra și își dădu jos rucsacul.

În acel timp, Milan reuși să se scuture de amintirea acelui coșmar care îl bântuise pe vremuri cu regularitate.

Solveig arătă spre pieptul lui.

— Sper că undeva unde e în siguranță față de el.

— Eu…

Andra îl întrerupse.

— Ascultați-mă, Solveig… doamnă Ende. Avem motive să credem că nepoata dumneavoastră e în mare pericol.

— Bastarda lui Milan?

Scuipă efectiv pe canapea.

— Nu mă interesează. Târfulița e o scursură. Bolnavă, exact ca taică-su.

Milan își încleștă acum ambii pumni, gata să-i pună la treabă. Era vorba despre o fată care, cumva, ajunsese în familia asta nebună de psihopați. Răpită, purtată pe drumuri cu de-a sila și mutilată. Și acum urma să fie ucisă.

Întrebare era: pentru ce anume?

Întrebarea îl făcu să se oprească o clipă. Toată discuția de aici era o pierdere de timp. Solveig era dezorientată. Rănită. O epavă emoțională. A discuta cu ea era asemenea tentativei de a dezbate chestiuni de filosofie cu un somnambul.

— Ce pot să fac? întrebă el epuizat, întrucât nu știa ce altceva să mai facă.

Chiar dacă ar fi recunoscut minciuna și i-ar fi căzut la picioare să-i ceară iertare pentru o faptă pe care nu o săvârșise defel, nu ar fi reușit să schimbe nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce pot să fac eu ca să ne ajuți?

O SĂ ÎNDREPT LUCRURILE.

Spre surprinderea lui, Solveig părea să reflecteze la întrebare. Apoi își trase nasul cu un sunet exagerat de zgomotos și îi dădu într-adevăr un răspuns.

— Crezi că mă poți cumpăra?

— Nu, se apără el.

— O, ba da. Asta crezi. Toți bărbații cred asta. Na, bine.

Se apleacă în față peste masă, așternându-și pur și simplu sânii pe blat.

— Atunci o să-ți spun care e prețul meu. 162.366 de euro și 42 de cenți.

52.

— De unde ai auzit de suma asta? Ce știi de planul lui Jakob?

Milan își încleștă din nou pumnul cu care adineauri îi spărsese fața lui Ende.

— Unde e psihopatul?

Femeia scăpă un grohăit disprețuitor.

— Acest psihopat, cum îl numești tu, poate că e un idiot notoriu, dar are mai mult creier în testicule decât ai tu în cap. Și a avut grijă de bastarda ta mai bine decât ai fi putut tu vreodată să o faci.

Psihopat.

Creier.

Bastardă.

Milan voia să riposteze cumva, însă gândurile lui întâmpinară un blocaj. Un nod în cap care se desfăcea foarte lent, rezultând în fărâme de informații individuale.

Jakob nu e într-o relație cu Yvonne, ci cu mama ei Solveig și răpește un copil (Zoe), care aparent nu e al lui, ci al unui alt bărbat. Născut ca urmare a unui viol. Conceput de criminalul mamei mele.

De mine.

Toate astea nu aveau niciun sens, dar totuși se înscriau foarte armonic în șirul evenimentelor ce formaseră acel cor al demenței la care trăsese cu urechea în ultimele ore.

— Ce înseamnă toate astea? o întrebă el pe Andra, care îl privea cu un amestec bizar de compasiune și neîncredere, deși, în urmă cu câteva minute, el avusese mult mai multe motive să o trateze cu suspiciune.

Ce se petrece aici? Cum sunt legate toate astea? Dintr-odată, Milan se simți prea sleit de puteri pentru a sta în picioare, dar nici nu voia să stea la aceeași masă cu Solveig, iar în jur nu era nicio altă variantă de a lua loc.

— O ultimă încercare. De ce suma asta?

— E despăgubirea care îmi revine pentru suferințele mele.

— Despăgubire pentru ce mai exact?

162.366 de euro și 42 de cenți.

— Care e planul vostru nenorocit?

Bătrâna zâmbi. Pentru prima oară de când Milan pășise în rulotă. Era un zâmbet malefic, sincer, care îi cuprindea și ochii.

— Ți-e frică. Bine, foarte bine. Sper să te caci pe tine, Milan Berg. Ai toate motivele să o faci. Crezi că Jakob e cel de care trebuie să-ți fie frică? Ce groaznic te înșeli! Jakob e doar ratatul căruia trebuie să-i mulțumesc pentru viața mea în iadul ăsta. Lui și ție, Milan.

— Nu mă face pe mine responsabil pentru viața ta, mizerie abjectă și autocompătimitoare ce ești.

— O, ba da. Chiar asta fac. Pentru că din cauza ta a început totul. Mi-ai violat copila. I-ai zdrobit sufletul. Ai omorât-o pe biata mea Yvonne și ai făcut din ea un alt om, un om distrus. Și, pentru că bastarda pe care i-ai plasat-o cu forța nu avea un tată, Jakob a trebuit să preia rolul. Și asta l-a adus mai aproape de fiica mea.

Vocea i se stinse, iar ultimele ei cuvinte rămaseră atârnate, ca tutunul rece în aerul prăfuit.

Prea aproape, cugetă Milan, având impresia că înțelege încet, încet în ce himeră se rătăcise Solveig.

Nu voia să accepte adevărul: că prin relația cu Jakob se încurcase cu bărbatul nepotrivit, care mai întâi o ispitise pentru ca mai apoi să o înlocuiască cu propria ei fiică. Și cine știe dacă se oprise la Yvonne? Psihopații care maltratează copii nu se dau cu siguranță înapoi nici de la a-i abuza.

Închise ochii și accesă din nou imaginea pe care o păstrase în memoria lui fotografică ilustrând ziua precedentă. (*Doamne, chiar trecuse atât de puțin timp de când mașina cu fata plângând oprise pe podul Gotzkowsky?*)

Atunci o văzuse doar pe Zoe, iar mai târziu, în fața vilei, îl văzuse și pe Jakob. Dar cine era femeia cu care Jakob o răpise pe fată?

Îi veni în minte un gând pe cât de îngrozitor pe atât de absurd.

Yvonne.

Nu.

Ce-i drept, nu o văzuse deloc bine pe răpitoare. Decât de la spate. Deja era pe jumătate intrată în casă.

Fir-ar să fie, Yvonne o fi fost ciudată, dar nu era o psihopată care să permită cuiva să-i taie degetul propriului ei copil. Chiar dacă era progenitura unui mizerabil ca Jakob.

Atunci cine stătuse pe scaunul din dreapta șoferului? Cu ce femeie se plimba Jakob?

— Dacă nu erai tu, fiica mea n-ar fi luat-o pe căi greșite.

Vocea lui Solveig îl smulse din cugetările lui.

— După naștere, era o epavă. Își schimba zilnic numele, încerca să-și ia viața. A trebuit să renunț la jobul meu ca să am grijă de copilul pe care tu l-ai abandonat.

Milan dădu aprobator din cap. Lăsă falsele acuzații și minciunile să ricoșeze de trupul lui, astfel încât să nu-i întrerupă torentul de cuvinte. Și-așa nu avea cum să o convingă pe Solveig că declinul ei social nu îi putea fi pus în cârcă lui, ci era, în primul rând, rezultatul propriilor ei decizii fatale. Simplul fapt că femeia continua să comunice cu el îi confirma lui Milan faptul că aceasta avea nevoie, mai întâi de toate, de o ocazie de a-și vărsa amarul. Trebuia să vorbească cu cineva, chiar dacă acel cineva era presupusul violator al fiicei ei. Se pare că și Andra înțelesese asta și își încercă încă o dată norocul cu argumentul care îi convinge pe majoritatea oamenilor să facă lucruri împotriva voinței lor. *Banii.*

— Nu avem suficient pentru o nouă rulotă. Dar ar trebui să vă ajungă pentru o renovare.

Dacă Solveig încerca să-și ascundă lăcomia din ochi, era o actriță foarte slabă.

— Cât de mult? întrebă ea ca lansată din tun. Mai lipsea doar să-și lingă buzele.

Andra își deschise rucsacul, iar privirea lui Milan căzu pe un teanc de bancnote proaspete.

De unde dracu'?

Nu apucă să-i pună întrebarea justificată privind originea banilor. Îi fu suficientă o privire scurtă prin care Andra, reacționând la evidenta lui consternare, îi transmise un „mai târziu".

Andra îi întinse două bancnote lui Solveig.

— După cum am zis, Jakob e un idiot. Ce vreți să știți?

— Unde e acum?

— N-am idee.

— Dar știți ce are de gând?

— Are un plan cum să ajungă la banii profesorului. În urmă cu opt săptămâni, l-a ajutat să se mute și a observat atunci că are o grămadă de mălai, zise Solveig și apucă bancnotele.

— Profesorul Karsov? întrebă Andra și dădu drumul banilor abia după ce Solveig confirmă dând din cap.

— Exact. Tatăl lui Jakob i-a făcut rost de job. Mă rog.

Împături bancnotele și își îndepărtă gulerul puloverului de gât ca să bage banii în sutien.

— La urma urmei, era casa lui.

Solveig îl privi batjocoritor pe Milan.

— Trebuie să fie ciudat pentru tine că tocmai Frank a cumpărat coliba în care i-ai dat foc lui maică-ta.

Milan nu mai putu să se abțină.

— Dacă nu încetezi imediat cu minciunile tale, torn benzină pe bancnote și le dau foc imediat ce ți le îndes în fleanca aia mincinoasă. Ai înțeles?

Solveig dădu aprobator din cap spre Andra.

— Vedeți la ce mă refer? Ce om normal spune așa ceva?

— Ce femeie normală câștigă bani jucându-se cu viața nepoatei ei?

În loc să dea un răspuns, Solveig întinse pur și simplu mâna. O nouă bancnotă de o sută de euro își schimbă proprietara. Trecând din rucsac în sutien.

— În orice caz, probabil că profesorul se simțea singur sau avea chef de vorbă, continuă ea. Era suspicios, dar Jakob al meu știe să se facă util atunci când vrea. L-a ajutat să rezolve tot felul de chestii, l-a dus cu mașina la cumpărături, la farmacie și la bancă. Ramolit cum era, bătrânul a uitat la un moment dat un extras de cont în automatul bancar.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Milan ironic, Jakob a aruncat, din greșeală, un ochi peste el.

— Păi normal. Voia și el ceva din cașcavalul profesorului. Propriul lui tată nu i-a dat nici măcar un cent după ce a vândut casa și s-a cazat într-un hotel de lux, unde i se usucă ouăle cu foehnul, în timp ce Jakob îi rezolvă lui treburile murdare. Nu poți să-i iei în nume de rău curiozitatea. Dar bătrânul nu mai avea nimic de dat.

Întinse din nou mâna, în așteptare. Cu noile bancnote de la Andra, Solveig era acum probabil cu vreo șase sute de euro mai bogată, asta dacă nu cumva Andra îi strecurase bani falși, ceea ce nu l-ar fi mirat prea tare pe Milan.

Încă de noaptea trecută, ajunsese la concluzia că prietena lui (*apropo, oare încă mai era prietena lui?*) era în stare de aproape orice.

— Contul curent al lui Karsov era pe minus, pe când în extrasul contului de depozit apăreau puțin sub două sute de euro pe plus.

— Și cât apărea înainte?

Solveig îi oferi Andrei un grohăit plin de admirație.

— Fată inteligentă. Nu bleagă ca tine, Milan. Asta e întrebarea potrivită.

— 162.366 de euro și 42 de cenți, zise Milan, mai mult pentru el însuși.

— Întocmai. Asta fusese ultima operațiune.

Și asta vrea Jakob să recupereze acum?

Dar de ce de la mine?

Pentru un copil cu care eu nu am nimic de-a face, chiar dacă vrăjitoarea asta își tot repetă acuzațiile.

Și chiar dacă acele calomnii ar fi fost adevărate, chiar dacă Milan ar fi fost tatăl lui Zoe, n-ar fi avut banii respectivi. Profesorul sătul de viață nu îi lăsase lui nimic.

Doar pastile, *cu care să puteți să citiți iarăși*.

Cum de ajunsese Jakob la ideea că Milan ar fi putut să facă rost de bani pentru el? Mai mult de atât: ce-l împinsese spre concluzia ridicolă că Milan ar avea suma aceea absurdă la el și că ar putea să i-o predea în mai puțin de zece ore?

N-am primit niciodată un transfer. Și pe ce motiv s-ar fi întâmplat asta? Nici măcar nu îl cunosc pe profesor.

Ba da, se corectă Milan. *El m-a operat. În urmă cu paisprezece ani.*

Presupun că v-a tratat greșit, iar vina l-a făcut să-și piardă mințile, spusese soția lui Karsov. Bun, dar care vină? Conform cuvintelor lui Solveig, *el* era de fapt monstrul. Un violator și un criminal.

Nu doar gândurile lui, ci ființa lui cu totul se învârtea în cerc. Când finaliză întoarcerea de 360 de grade, când caruselul gândurilor sale era pe cale să pornească într-o nouă tură, privirea lui Milan hoinări spre bancnotele din mâinile lui Solveig. Spre rucsacul Andrei. Spre teancul de bani de dinăuntru. În minte îi veni un gând pe care până atunci nu îndrăznise să îl formuleze. Pe principiul că nu vezi decât ceea ce vrei să vezi.

— Cât? o întrebă pe Andra și o trase departe de Solveig.

O apucă cu tot cu rucsac și o împinse, deloc delicat, prin ușă deschisă, pe treapta mică în jos până ajunseră în frigul parcării.

— Cât ai înăuntru? Și cu cine ești mână-n mână?

53.

Nu o împinsese prea tare, dar, pe terenul ud, Andra își pierdu echilibrul și căzu în noroi. Se ridică imediat înapoi și aruncă o mână de glod în pieptul lui Milan.

— Ce se întâmplă cu tine? strigă ea.

— Cu mine?

Milan făcu doi pași spre ea.

— Ce?

Neînfricată, Andra își ridică bărbia spre el.

— Vrei să mă lovești? La fel ca pe femeia de dinăuntru?

— Nu i-am atins niciun fir de păr.

— Dar *ai vrut*. Mai aveai puțin și îți pierdeai controlul. La fel ca în hotel.

Milan își dădu capul înapoi fără a-și mișca picioarele, așa cum fac boxerii când se feresc de un croșeu.

— De unde știi tu…

Andra se întoarse cu spatele la el. Încercă să o țină în loc prinzând-o de mânecă, dar fu cât pe ce să alunece și el, iar Andra reuși astfel să se smulgă din strânsoarea lui.

Îndepărtându-se de el, femeia îi dădu un răspuns.

— Te-am căutat și am sunat la hotelurile de pe insulă la care m-am gândit că te-ai putea duce. Tipul de la recepție de la Stubbenkrug era extrem de nervos.

Milan o ajunse din urmă și descoperi abia acum micul ei Mini parcat în spatele rulotei.

Andra nu avea nevoie să scoată la iveală vreo cheie pentru mașină. Era suficient să o poarte într-un buzunar al hainelor sau al rucsacului și ușa se deschidea.

— Dacă nu te-ai fi cărat pur și simplu, nu aș fi ajuns acolo niciodată. De ce m-ai lăsat singur? Și de unde dracu' ai toți banii ăștia? Câți sunt?

O bombarda cu întrebări în timp ce Andra urcă în mașină fără a-și scutura înainte noroiul de pe mâini, îmbrăcăminte sau măcar de pe bocancii de parașutist.

Milan nu o lăsă să închidă portiera și înșfăcă baretele rucsacului aflat în poala ei.

— O să vorbești cu mine acum, Andra! Am dreptul la răspunsuri!

— Tu? întrebă ea și râse fără nicio urmă de bucurie. Fix tu îndrăznești să vorbești despre un *drept* după ce mi-ai vândut gogoși doi ani de zile? Milan miopul, Milan uitucul, Milan alergicul. Dar unde dracu' era Milan analfabetul în tot timpul ăsta?

Un camion de marfă vâjâi de-a lungul șoselei naționale, iar Milan îi văzu luminile de frână aprinzându-se în momentul în care luă curba, deviind de la linia dreaptă care l-ar fi dus direct în marea zbuciumată. Cupola de nori de un gri murdar ce se urzise deasupra coastei mai avea doar pe ici pe colo câte un gol.

— Nu înțelegi.

— Așa cum nici tu nu înțelegi de ce trebuie să fac ceea ce fac acum. Milan, ai încredere în mine? Nu vreau să-ți fac niciun rău.

— Atunci arată-mi banii. Te mai întreb o dată: cât naiba ai în rucsac?

Îi smulse rucsacul din mână și, de vreme ce fermoarul era încă deschis și Andra nu renunță la el fără a opune rezistență, rucsacul se învârti de barete în jurul propriei axe, iar conținutul lui curse lângă Mini, în noroi.

Nu se poate.

Milan clipi de parcă ar fi avut un corp străin pe pupilă, însă ceea ce îi zgâria ochiul nu i se afla sub pleoape, ci în mâlul de la picioarele lui. Trei teancuri de bani groase, pe puțin zece mii de euro. În teancul desfăcut, vântul răsfoia bancnotele. Dar Milan nu se aplecă pentru că voia să împiedice banii din a fi împrăștiați în întreaga parcare, ci din

cauza unui obiect minuscul. O cutie de gume de mestecat albă, neetichetată, care de fapt nu era o cutie de gume de mestecat, ci tocmai acel recipient cu pastile pe care profesorul Karsov îl pusese pe masa din restaurant cu o zi înainte.

Un cadou.

— De ce ai scos asta din gunoi?

Milan învârti cutia în mână. Auzi conținutul clincăind și văzu sigiliul rupt.

Dacă luați aceste tablete, domnule Berg, e posibil să puteți să citiți iarăși.

— Ce-ai făcut?

Îngenunche în portiera deschisă, pironind cu privirea fața înlemnită a Andrei.

— M-ai otrăvit?

Pe drum încoace?

Cu ceaiul de ghimbir care avusese un gust atât de rău nu din cauză că stătuse prea mult la infuzat, ci din cu totul alt motiv.

Am băut tot ce era în termos. Și după aia am adormit.

— Nu e o otravă. Nu vreau să-ți fac niciun rău, Milan, o auzi pe Andra spunând din nou.

Propoziția ei sună a bătaie de joc în urechile lui Milan acum, că descoperise încă un obiect letal în rucsacul ei.

— Și de aceea ai nevoie de asta?

Milan se ridică și îndreptă arma argintie cu țeavă scurtă spre pieptul Andrei.

— Pentru că nu vrei să-mi faci niciun rău?

Andra porni motorul și băgă în viteză, apoi se întoarse din nou cu fața spre el. Privi mai întâi în țeava pistolului, apoi direct în ochii lui Milan.

— Urcă în mașină.

— De ce aș face asta?

— Pentru că o să te duc la adevăr. Te așteaptă.

54.

Milan era uimit. În toți anii, toate lunile și săptămânile pierdute în care se chinuise să nu lase pe nimeni să-i smulgă masca, avusese permanent un însoțitor. Invizibil pentru ceilalți, ca un țiuit în urechi. Ca un diapazon dezacordat care nu înceta să vibreze, imun împotriva oricărui truc pe care l-ar fi folosit Milan ca să-l aducă la tăcere.

Din când în când, tonul căpăta contururi, se transforma în șoapte malefice care îi explicau cât de nevrednic, incompetent și inutil era din cauza analfabetismului său. De cele mai multe ori însă, însoțitorului lui cu zumzăit afon era doar o amintire subliminală permanentă a celui mai mare defect al lui.

Retardat ortografic. Handicapat în ale literelor. Olog de ABC.

Milan trăise în permanență cu teama că se va apropia cândva prea tare de cineva, iar persoana aceea va putea auzi țiuitul din urechile lui. De aceea ținea oamenii la distanță. Nu prea avea prieteni. Din același motiv nu se încumetase să aibă încredere în Andra, ci chiar se temuse că ar putea să înceapă să vorbească prin somn și să se dea de gol.

Dar acum, stând cu arma în mână lângă ea, pe scaunul din dreapta șoferului, nu îl mai preocupa absolut deloc faptul că nu putea să vadă destinația de pe sistemul de navigare. Cu o zi înainte, i-ar fi fost încă rușine că nu poate să programeze dispozitivul. Astăzi, însoțitorul zumzăitor – și odată cu el motivul pentru veșnica lui strădanie a înșelăciunii – dispăruse complet. Oricât ar fi fost de groaznice ultimele ore, ele aveau și o parte bună: asemenea unui pacient cu dureri cronice căruia i se distrage atenția de la suferințele lui printr-un concert de muzică sau o carte palpitantă,

așa și Milan încetase să se mai gândească la analfabetismul său de când…

Chiar, de când oare?

Mergeau acum printr-o mică localitate și nici aici nu îi păsase că nu înțelesese ce scria pe indicatorul de la intrare. Îi erau suficiente semnele cu ilustrații de pe scuaruri, pictogramele și logourile magazinelor de pe marginea șoselei. Bancă, farmacie, salon de cosmetică, frizerie. În afara sezonului, multe erau închise sâmbăta, drept urmare doar puțini pietoni treceau pe acolo.

Toate erau închise, *în afară de*...

— Oprește, zise Milan și arătă spre un mic loc de parcare din fața a doua restaurante cu o terasă de bere la ușă.

Lipsit de baldachin sau umbrele, expus capriciilor vremii fără niciun fel de protecție. Cu siguranță nu mai stătuse nimeni aici afară încă din octombrie.

Andra opri în spațiul indicat de Milan, în mijlocul unei bălți mari, un loc ferit de raza vizuală a eventualilor pietoni care ar fi putut trece prin zonă.

— Ce faci? întrebă ea când Milan se apleacă spre spațiul pentru picioare ținând în continuare arma îndreptată spre ea.

— Îmi dezleg șireturile.

— De ce?

— Nu am la mine nici bandă adezivă, nici coliere de plastic.

Andra îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile, însă făcu ce îi spuse când el îi ceru să-și pună mâinile pe volan.

— Mă întorc imediat, adăugă el după ce o imobilizase.

Își apucă geaca de pe bancheta din spate, băgă arma în buzunarul interior și dădu să coboare. *Oprește-te!* Fusese cât pe ce să uite să-i ia Andrei cheia electronică. După ce o găsi în cele din urmă în buzunarul frontal al rucsacului, putea fi măcar

sigur că Andra nu avea să plece pur și simplu sau să claxoneze ca să atragă atenția cuiva în timp ce el încerca să cerceteze o suspiciune proprie. Un gând care se conturase încă din rulotă – și anume în momentul în care Solveig vorbise despre ajutorul dat de Jakob lui Karsov la mutare.

Nu dură nici măcar cinci minute, însă Milan se simțea de parcă ar fi trecut printr-o expediție extenuantă când urcă din nou în mașină, alături de Andra.

— Unde ai fost?

Privirea îi căzu pe o mică bucată de hârtie din mâna lui, de un albastru cu tente de gri, la fel ca nuanțele din părul ei. Privirea ei tristă o trădă. Nu era nevoie ca Milan să îi spună ce aflase. Știuse înaintea lui.

— Acum știi încotro mergem? întrebă ea.

Obosit, Milan mototoli hârtia și oftă.

— Mă tem că am o idee.

55.

Micuța casă era prevăzută cu un garaj care dădea impresia unui corp străin. Fusese adăugat ulterior. Trântit cu ură pe partea de est. Un paralelipiped dreptunghic practic, cu pereți din beton torcretat și acoperiș de aluminiu, lipsit de patina și sufletul casei primitoare cu acoperiș de stuf de care aparținea. Ușa lui electrică era deschisă și se închise în spatele Mini-ului imediat ce Andra și Milan intraseră în garaj.

Un senzor fotoelectric declanșă în tavan o lumină slabă, dar, în afară de un set de cauciucuri de iarnă stivuite în ambalaje de plastic și o bicicletă de damă agățată de perete, nu era mare lucru de văzut aici. Cu excepția bărbatului postat în ușa ce ducea în casă.

Chiar înainte ca ușa garajului să se coboare, chipul lui era acolo, în umbră.

Treningul de culoare închisă al bărbatului stătea lălâu pe trupul lui uscățiv, un model de serie identic cu alte milioane de produse purtate de clienții lanțurilor de magazine de modă ieftine; și totuși, Milan își dădu seama la prima vedere cine era bărbatul care îl aștepta.

Chiar dacă se așteptase să îl găsească aici, simți niște furnicături neplăcute în gât ca și când ar fi înghițit o insectă vie.

Un gândac cu gheare ascuțite care răspundea la numele „Trădare".

— Mâinile! porunci Milan, apoi o legă din nou pe Andra, de această dată strângând mai tare șireturile în jurul încheieturilor ei și al volanului.

— Știi de ce fac ce îmi ceri? întrebă ea.

Nările îi tremurau atât de puternic încât i se clătina cercelul din nas.

— Pentru că arma e la mine?

Andra își mușcă buza de jos și scutură din cap.

— Pentru că, pentru prima oară, îmi este frică de tine, Milan. Te-ai schimbat.

— E greu să înțelegi de ce?

— Nu sunt dușmanul tău, Milan.

Făcu un semn cu capul în direcția siluetei care îl aștepta.

— O să îți explice el.

Milan coborî din mașină.

Bărbatul se puse și el în mișcare. Se îndreptă de șale și își duse mâna prin părul rar.

— Ar trebui să ne grăbim.

După voce, bătrânul părea obosit și răcit, iar asta dădea impresia că ar fi și mai bătrân. Un pensionar care ar fi trebuit de fapt să stea întins în pat și să rezolve rebusuri, nu să îl urmărească pe fiul lui asemenea unui spion, parcurgând peste o sută de kilometri până la mare, pentru ca într-un final să-l pândească din întuneric.

— Doamna Karsov este la soțul ei, în spital. Habar nu am când se întoarce.

— Ce se întâmplă? întrebă Milan. Ce vrei de la mine, tata?

Tatăl lui îi ținu ușa deschisă.

— Știi pe unde e drumul. Adică, au schimbat multe. Până și garajul e o rușine. Dar structura e aceeași ca înainte. Cu excepția faptului că holul de aici era la noi o cămară pe vremuri.

— Chiar ieri am fost aici, spuse Milan. Mai bine zis, azi-dimineață.

Intrară împreună în bucătărie. Și aici mai rămăseseră cutii de carton nedespachetate. În chiuvetă erau doar o farfurie și două cești de cafea. Vechile obiecte de mobilier colorate și comodele adunate de la piețele de vechituri și aruncate la un loc nu supraviețuiseră incendiului, ci fuseseră înlocuite cu o mobilă de bucătărie încorporată în stilul celor din casele de la țară.

— Știu. Andra mi-a povestit deja.

Tatăl lui își plimbă degetele pe masa de bucătărie la care obișnuiau să ia micul dejun

înainte ca Milan să meargă la școală cu bicicleta. Era singurul obiect de mobilier care se salvase din trecut.

— Andra mi-a povestit totul.

Milan ezită să atingă lemnul mesei. Disconfortul lui creștea cu fiecare răsuflare și nu era cauzat de noul decor din jurul lui. Ci de persoanele care se mutaseră aici după ce ei plecaseră. Frank-Eberhardt Ende, care cumpărase casa din cine știe ce motiv. Tatăl acelei bestii psihopate care acum îl făcea să o ia razna. Energia lui negativă, ura lui și tot ce era rău în el pătaseră casa și îi dăduseră o aură neplăcută, ce amenința să îl sufoce pe Milan. Kurt se apropie de chiuvetă, deschise robinetul și umplu un pahar cu apă.

— Ce fel de joc jucați cu mine?

— Nu e un joc, băiete. Îți jur. Nu e nicio înscenare, niciun test sau ceva de genul ăsta. E o catastrofă.

Tatăl lui luă o înghițitură, apoi vocea părea să nu-i mai fie la fel de îngroșată, dar rămăsese totuși încordată.

— N-am vrut să mă mai întorc niciodată aici. Nu mai aveam nimic de-a face cu casa asta, cu insula asta blestemată.

— Și totuși, acum ești aici.

— Și totuși m-am urcat în tren cu noaptea în cap după ce am aflat ce s-a întâmplat.

— De ce?

Zumzăitul frigiderului se opri preț de o clipă, iar Milan observă abia atunci că matahala aceea făcuse gălăgie.

— Ce te-a împins să vii după mine, tata? Cadavrul din popas sau degetul tăiat al fetei care îi fusese băgat în gură?

Privirea lui Kurt părea să se îndrepte spre el însuși.

— Vina mea m-a împins să fac asta. E cel mai puternic sentiment pe care îl cunosc de paisprezece ani încoace.

Vina.

Iarăși acest cuvânt.

Milan urmări mișcarea agitată cu care tatăl său își duse paharul la gură și se întrebă ce s-a întâmplat cu bărbatul pe care obișnuia să-l compare cu un sparge-val. Kurtișor, un tip binevoitor, puternic și sigur pe el, care găsea timp pentru o glumă chiar și în cele mai sumbre situații de criză.

Poate că transformarea era atât de evidentă pentru că Milan o vedea din locul copilăriei sale. Deși culisele se schimbaseră, stăteau pe aceeași bucată de pământ care fusese cândva căminul lui. La masa la care Kurt râsese cu el, făcuse glume cu el și îl consolase. Blatul neted nu dezvăluia nicio urmă a declinului. Spre deosebire de tatăl lui.

— Ce-ai făcut?

— Băiete, dacă ți-aș fi putut spune pur și simplu, aș fi pus mâna pe telefon și-atât. M-am chinuit să ajung aici ca să îți arăt.

Kurt se întoarse cu spatele la el și merse spre ușă, apoi ieși în hol.

— Unde te duci?

Tatăl lui se opri în loc cu o mână pe mânerul balustradei.

— Sus. În vechea ta cameră. Acolo unde a început răul.

56.

Jakob

— Ce i-ai spus?

— Cui?

— Nu mă lua de prost. Doar nu l-a bătut degeaba pe tata până i-a dat adresa noastră. Ce i-ai dezvăluit despre noi?

Jakob izbi cu pumnul în peretele rulotei.

Solveig nici măcar nu tresări. Un iz dulceag se împletea cu mirosul de aer îmbâcsit pe care Jakob îl produsese de-a lungul anilor. Cu toate că îi interzisese lui Solveig să-și fumeze jointurile înăuntru, pufăitul ei constant umpluse până la urmă paharul și îl făcuse pe Jakob să se mute din draga ei Mecki. Nasol doar că nu putuse să-și permită ceva mai mult decât mizeria asta pe patru roți.

— Păi, ce crezi? spuse Solveig. Voia să știe unde ești.

— Și?

— Și rahat. Doar nu știam nimic. Sau crezi că ar mai fi plecat dacă i-aș fi spus o să te întorci aici?

Solveig vorbea calm, pe un ton foarte relaxat. Efectul jointului încă persista.

— Avea și o fată cu el.

— Știu.

— Simpatică tipa, dar un pic prea sigură pe ea pentru tine, Jakob.

Jakob pocni din nou peretele, iar de această dată oasele lui lăsară chiar o amprentă în învelișul laminat al rulotei.

— Treaba ta. Fă-ți rulota bucăți. Dar sper că nu mi-ai tratat-o pe Mecki la fel, că altfel îmi pun palmele la treabă. Și nu ca să aplaud.

Femeia întinse mâna spre el.

— Dă-mi cheile.

Prin fereastra de plastic plină de zgârieturi, Jakob privi afară la rulota lui Solveig. Urmele de noroi întunecate și crustele de sare aminteau de călătoria nocturnă din Berlin până aici.

— Mai am nevoie de ea. Ți-o aduc diseară înapoi.

— Cu tot cu partea mea.

Jakob se depărtă de fereastră.

— Ce parte?

Solveig se ridicase de pe locul ei din colțar și se înfoia acum în fața lui.

— Încă sunt soția ta, chiar dacă ai ajuns să-ți bagi degetele în altă parte acum. Dar am drepturi.

— Drepturi?

— Da. Nu avem niciun contract prenupțial, așa că mi se cuvine jumătate din tot ceea ce câștigi.

Jakob râse, cu adevărat amuzat.

— Cam cât de tâmpită ești? Chiar crezi că o să declar banii de recompensă la fisc? Ce vrei să le spui celor de la tribunalul de familie? Aș dori să primesc vesela de plastic, televizorul stricat și cei optzeci de mii de euro din urma răpirii?

Solveig cugetă puțin, după care spuse:

— Dacă nu îmi dai nimic, mă duc la poliție.

Frate, ce Doamne iartă-mă a fumat? E mai lipsită de discernământ decât de obicei.

Jakob oftă.

— A avut dreptate Lynn.

— Cu ce?

— Cu faptul că n-ar mai trebui să amânăm momentul.

Solveig își ridică bărbia și își puse ambele mâini în șold. Apoi spuse pe un ton instigator:

— Ce? Vrei să depui cerere de divorț?

— Exact, răspunse Jakob, apoi băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor, scoase de acolo briceagul cu arc și i-l înfipse în ochi.

57.

Milan

Camera lui din copilărie era goală. Nu erau nici măcar cutii de carton aici.

Totuși, aceasta fu prima încăpere din casă care îi stârni un adevărat șuvoi de amintiri.

Prin simplul fapt că încă se vedea magnolia de afară. Copacul din grădina vecinilor, pe care Milan îl privise ori de câte ori stătuse la fereastră, care înflorea atât de minunat primăvara și a cărui coroană goală era acum scuturată de vânt. De nenumărate ori își lăsase frâu liber gândurilor și se visase în lumi străine, pe tărâmuri îndepărtate și în brațele unor fete precum Yvonne, mereu cu magnolia înaintea ochilor. Ramurile ei i se imprimaseră în memorie cum se imprimă apa într-o foaie de hârtie.

— Aici s-a întâmplat? întrebă tatăl lui.

Rămăsese în ușă în timp ce Milan păși în camera pătrată cu tavan înclinat.

— Ce?

— Tu să-mi spui.

Milan scutură din cap.

— Tata, ce înseamnă asta? Ce legătură ai tu cu nebunia în care mă învârt de douăzeci și patru de ore?

— De paisprezece ani, îl corectă Kurt.

— Poftim?

— Cel puțin. Dacă nu chiar mai mult de-atât. Nebunia, așa cum o numești tu, a început în ziua în care mama ta a murit. Aici, în camera asta.

Milan clipi. Era abia amiază, dar se făcuse deja întuneric ca într-o seară târzie de vară. În dulia de pe tavan nu era niciun bec, ceea ce, probabil, îi prindea bine tatălui său. O lumină prea puternică, prea agresivă ar fi șters poate amintirile ce se formau în amurgul din ochiul minții lui Milan.

— Nu ai fost singur aici, continuă tatăl lui.
— Era și Yvonne cu mine, așa e, dar…
— Te rog, spune-mi ce ați făcut.
— Eram adolescenți la pubertate. Tu ce crezi?
— Ați făcut…?
Făcu un gest de resemnare cu mâna. Chiar și astăzi, după atâția ani, lui Milan îi era jenă să vorbească despre asta.
— Nu. N-am apucat. Doar știi asta.
— Și de ce a fugit din casă la bustul gol țipând?
Milan privi către magnolia care în ziua cu pricina era plină de flori lila.
ÎMI PARE RĂU.
— Nu sunt sigur. După noaptea aceea, după căzătură, nu am putut să-mi mai amintesc tot ce s-a întâmplat.
— Dar v-ați certat.
Tatăl lui făcu un pas în interiorul camerei.
— Da, din câte știu, da. A râs de mine. Mă simțeam jignit. Din vorbă în vorbă s-a supărat. A vrut să plece, după aia s-a dezbrăcat de hanorac pe scări.
— De ce?
NU AM VRUT.
Milan închise ochii, iar imaginile deveniră mai clare. Deodată avu impresia că simte și mirosul de gumă de mestecat al respirației lui Yvonne. Gura lui, încă sensibilă din cauza multor săruturi neexperimentate.
— Era al meu și nu îl mai voia.
— Și apoi?
— M-am dus după ea. Și…
— Și ce?
Milan deschise din nou ochii, însă mirosul persistă. Nu mirosul de gumă de mestecat al lui Yvonne. Ci mirosul de fum. În scurta lui incursiune în trecut, acesta înlocuise deja plăcutul parfum.
O SĂ ÎNDREPT LUCRURILE.
— Nu pot să-mi aduc aminte, zise el.

— Nu poți sau nu vrei să o faci?

Milan se enervă.

— Iar începi cu asta? Ca Solveig?

Uluit, Kurt ridică în sus colțul drept al gurii.

— Mama lui Yvonne? Ce ți-a zis?

Că i-am violat fiica și că i-am lăsat-o însărcinată.

Kurt mai făcu un pas spre el.

— Nu îndrăznești să o spui cu voce tare pentru că ți-e teamă că ar putea fi adevărat.

— Nu o spun pentru că nu vreau să repet minciunile altora. Știu ce am făcut și ce nu.

— A, da? răspunse Kurt. Tocmai ai pretins de mai multe ori că nu mai poți să îți amintești tot ce s-a întâmplat. Cum ai ajuns în pivniță?

Milan se întoarse cu spatele la el și privi din nou pe fereastră spre locul unde înainte stătuse o șandrama în care își țineau bicicletele. Fusese înlocuită între timp de un strat.

— Habar n-am. Probabil că m-am dus înapoi sus, am adormit și după aceea am fost trezit de fum. Apoi, când mă îndreptam spre ieșire, am încurcat ușile. Am căzut.

— Fumul nu trezește pe nimeni, îl auzi pe tatăl lui zicând în spatele lui. E o concepție greșită des întâlnită. De aceea și mor atât de mulți oameni în somn.

Așa cum a murit mama.

— Nu mă crezi? întrebă Milan.

Un stol de păsări negre zbură dinspre mare pe deasupra acoperișului și, în timp ce îl traversa, părea că se întunecă și mai tare afară.

Milan se întoarse spre tatăl lui și se încordă în încercarea de a-i citi chipul.

— Nu e vorba despre ce cred. Ci despre ceea ce ai făcut, Milan.

Vina.

Ce naiba voia să îi mărturisească tatăl lui?

— Îți destăinui totul. Imediat. Dacă îmi spui mai întâi ce s-a întâmplat cu Tinka.

— Cu pisica noastră? Vorbești serios?

— Te rog, fă-o, de dragul meu.

Milan scoase un geamăt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-a prins într-o combină agricolă și a fost ciopârțită.

Animalele începuseră deja să se ospăteze din ea în momentul în care fusese găsită. Ce naiba avea de a face asta cu situația de acum? *Dar oare exista vreun motiv anume pentru vreunul din lucrurile care se întâmplau aici?*

— Asta mi-ai povestit tu atunci. Desigur, abia după ce profesoara ta a găsit pisica în vestiarul școlar al lui Yvonne.

— Încă mai crezi că eu am pus-o acolo?

După atâția ani?

— Yvonne a găsit-o și nu a vrut să o lase întinsă pe marginea drumului. Știa ce înseamnă Tinka pentru noi. Voia să avem ocazia să o înmormântăm înainte să fie ridicată de mașina de gunoi.

— Ce fată aduce la școală un cadavru de pisică pe jumătate descompus și sfârtecat de păsări?

— Dar fiul tău ar face așa ceva, nu? Tata! Ți-am explicat și asta de nu știu câte ori: o știai pe Yvonne. Era ciudată. Funcționa altfel. Ar fi fost victima tipică pentru curtea școlii dacă celorlalți nu le-ar fi fost un pic teamă de ea. Unii credeau că era mai înceată, nu prea isteață, dar pur și simplu se ducea foarte des în lumea ei. Și în lumea aceea era OK să îndeși pisica într-o pungă de plastic și după aia în vestiar ca nu cumva să întârzii la testul de mate.

— Asta tot nu explică de ce profesoara a văzut că *tu* ai pus pisica înăuntru.

— Nu am pus-o înăuntru. Am vrut să o scot afară. După ce mi-a povestit Yvonne despre ea. Și atunci am fost prins. Doar ți-a confirmat și Yvonne totul atunci.

— Și îți aduci aminte de toate astea atât de in detaliu? Dar dacă mama ta ți-a citit cu voce tare sau dacă puteai să-ți descifrezi singur scrisorile de

dragoste – asta ți s-a șters din memorie! Nu ți se pare ciudat?

— Și uite-așa o luăm iar de la capăt: nu mă crezi.

Milan voia să părăsească încăperea. Să iasă naibii de acolo și să evadeze din putreda bulă a amintirilor. Însă tatăl lui îl prinse de braț cu o forță surprinzătoare. Primul contact fizic de la sosirea lui.

— Te-am crezut mult timp, Milan. Și mama ta la fel. Dar eram singurii pe atunci. La consiliul profesoral s-a discutat ideea de a te da afară din școală. Din cauza incidentului cu Tinka, nu ai avut voie să mergi în excursie cu clasa la Walsrode, mai știi? Pentru a doua oară!

— Vrei să dezgropi acum toate momentele penibile din copilăria mea? Când a fost prima excursie la tabăra de învățare din Schullandheim, am rămas acasă de bunăvoie.

— Pentru că nu ai putut să îți controlezi vezica noaptea. Ți-a fost rușine. Nu voiai să afle nimeni.

— Unde vrei să ajungi?

Tatăl lui încă îl ținea de braț, dar prinsoarea se mai slăbi. De parcă ar fi observat că Milan era din ce în ce mai sleit de puteri din secundă în secundă și se aștepta așadar ca acesta să opună din ce în ce mai puțină rezistență.

— Hanoracul era în șemineu, Milan. Îți aduci aminte?

Yvonne. Cearta. Pisica. Excursia cu clasa.

— Nu văd legătura, spuse el încet.

— Experții în incendii au făcut investigații riguroase. De la el au izbucnit văpăile care au incendiat sufrageria.

Kurt îl mai atingea acum doar cu grijă, aproape duios.

— Hanoracul tău, băiete. Aruncat pur și simplu în foc. Însă o mânecă a rămas în afară. Poți să-mi explici asta?

Urinat în pat.

Animale schingiuite.

Joaca cu focul.

Deci acolo voia să ajungă. Sfânta Treime a psihopatiei. Semnele clare de identificare a nebuniei în curs de dezvoltare.

— Crezi că sunt ca bunicul Willy?

Pervers. Degenerat. Rău?

Milan făcu un pas înapoi.

— Crezi că am omorât-o pe mama?

Kurt dădu aprobator din cap. Din ochi îi curgeau lacrimi.

— De aia ești aici? Ca să mă acuzi?

Milan simți nevoia să înghită, însă un laț invizibil i se strânse în jurul beregatei.

— Nu. M-am pornit la drum ca să îți mărturisesc ce am făcut eu. Înainte să afli de la un răpitor pervers.

— Ce?

Tatăl lui se întoarse spre ușă.

— Hai să mergem în pivniță. Acolo o să-ți fie mai ușor să mă omori imediat ce afli adevărul.

58.

Jakob

Doamne, ce grea era bătrâna.

Oare moartea era un fel de amplificator al greutății corporale?

Doar Solveig fusese slabă, nu-i așa?

La dracu'.

Era ca și cum trebuia să tragă un bazin pentru copii plin cu apă pe o pistă de tartan. Lynn nu îi era deloc de ajutor. Refuza să pună mâna la treabă, deși fusese ideea ei să o lichideze pe Solveig.

— Dar nu așa! urlase ea când văzuse cadavrul. Cum să fii atât de prost? De ce nu te-ai gândit să o ademenești mai întâi afară și după aia să-i faci felul? Acum să te văd cum o scoți afară din rulota ta de căcat!

Să o lase pur și simplu acolo nu era o opțiune.

Peste două zile avea să fie luni și atunci venea paznicul să colecteze chiria lunară. În plus, planul lui Lynn nu prevedea să-i pună în cârcă lui Milan tot căcatul de aici. Așadar, de voie, de nevoie, Solveig trebuia să fie găsită alături de Zoe.

— De ce n-o aducem pur și simplu pe Zoe lângă ea? apucă el să întrebe și surprinse privirea pe care i-o aruncă Lynn și care avu același efect ca și când Lynn l-ar fi scuipat.

— Te-ai tâmpit de tot? Trebuie să o luăm din loc. Cu cocioaba asta de carton n-avem nicio șansă. N-apucăm să facem nici măcar un metru și o să înceapă să se dezintegreze. Nu, Solveig trebuie să ajungă în rulota lui Zoe și nu invers.

Când avea dreptate, avea dreptate.

Totuși, Jakob se enervă din cauză că nu avea cum să riposteze. Acum era responsabil de treaba murdară din două puncte de vedere. Mai întâi, pentru că o omorâse pe Solveig și apoi pentru că

trebuia să ia cadavrul în cârcă și să-l care afară, cu coloana scârțâind.

Măcar o parcaseră pe Mecki atât de aproape încât nu putea să-l vadă nimeni de pe stradă sau de pe calea de acces. Pe de altă parte, vremea se făcea din ce în ce mai urâtă. Ploaia se transformă în ninsoare.

— Pune-o în portbagajul de la Volvo, îi zise Lynn de pe scaunul din dreapta șoferului prin geamul pe care îl lăsase în jos, fără a renunța însă la protecția vehiculului.

— La dracu', nu pot să o arunc pur și simplu în Mecki?

— Nu. Nu vreau ca Zoe să o ia razna complet. Încă avem nevoie de ea.

— OK.

Cum vrei tu, baby. Dar dacă-ți imaginezi că după toate căcaturile astea am de gând să fac jumi-juma cu tine, te înșeli amarnic.

După ce execută comenzile lui Lynn, se așeză în spatele volanului și avu nevoie de ceva timp ca să-și recapete răsuflarea.

— Și acum?

Jakob își dădu jos mănușile și își șterse sudoarea și urmele de ploaie și zăpadă de pe frunte.

— Încotro mergem?

— Spre Prora.

Jakob porni motorul. Cauciucurile patinară când încercă să dea înapoi, apoi prinseră aderență și împinseră încet rulota icnitoare în spate.

— Unde, mai exact?

Lynn îi spuse adresa.

— La naiba, dacă rămânem blocați acolo pe vremea asta mizerabilă, n-o să mai ieșim niciodată.

— Nici nu trebuie.

— Ce spui?

— O să înțelegi când o să ajungem acolo, îi răspunse Lynn de pe scaunul din dreapta șoferului și activă apoi opțiunea de hands-free de pe mobilul lui Jakob.

59.

Milan

A doua oară, pivnița lui Karsov îi păru și mai ireală. Ca și când, uitându-se în jur, ar arunca o privire în creierul răvășit al profesorului. Ba chiar mai rău, ca și când ar trage cu ochiul în cămăruța haotică a minții sale.

Încă nu putea să aducă toate cuvintele, semnele și literele într-o ordine logică. În continuare, articolele de pe pereți, paginile de ziar și notițele nu aveau niciun sens pentru el. Chiar dacă – și probabil chiar asta se întâmplase – Andra îl îndopase pe ascuns cu pastilele lui Karsov. Dar, și dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost tot o minune. Indiferent cu ce anume încercase Andra să îl otrăvească, nu era vorba în niciun caz de un remediu împotriva analfabetismului.

— Știi de pasiunea lui Karsov? îl întrebă tatăl său.

Milan o luase din nou înainte, coborând scările pivniței. Scârțâitul antepenultimei trepte fu singurul lucru care îi trezi măcar o urmă de amintire – imaginea unui pompier care îl lua pe sus și urca scările cu el.

Din nou, era singura persoana din acea încăpere, însă de această dată pășea fără jenă pe post-it-uri cu încălțările sale rămase fără șireturi, în timp ce Kurt se sprijini de tocul ușii deschise, cu chipul umbrit din nou de semiîntunericul format de lumina palidă din tavan.

Kurt.

Milan realiză că acum i se adresa tatălui său pe numele mic. Un soi de distanțare ce înainte i se păruse ciudată când auzise alți copii care nu le spuneau „mama” sau „tata” părinților.

Precursorul pronumelor de politețe. Evenimentele din ultimele ore le zdruncinaseră

relația și distruseseră probabil iremediabil apropierea și familiaritatea care îi uniseră cândva.

— Cercetarea cu savanții, răspunse Milan. Ne-a vorbit soția lui despre asta.

— Sunteți supradotat?

— Și? I-ai spus de memoria ta fotografică?

Milan scutură din cap, ceea ce îi dădu tatălui său ocazia să înceapă un discurs.

— Karsov avea o teorie. Multe persoane care au un talent izolat și-au dobândit abilitățile în urma unui accident, adesea din cauza unei traume cerebrale. O lovitură la cap, o tumoare într-o regiune specială, iar pacientul poate dintr-odată să învețe o limbă străină în doar o oră sau să deseneze până în cel mai mic detaliu străzi întregi mărginite de clădiri după ce a zburat o singură dată cu elicopterul pe deasupra lor. Problema: de cele mai multe ori, acești savanți pot să facă doar această chestiune singulară și eșuează în multe alte domenii. Unii dintre ei ajung chiar să facă pipi pe ei în timp ce numără frunzele dintr-un copac.

— Kurt. Vreau niște răspunsuri de la tine.

Karsov. Andra. Răpirea. Tu. Care e legătura dintre toate astea?

Kurt vorbi în continuare, ca și când nu auzise intervenția lui Milan.

— Mai întâi, se credea că abilitatea nou dobândită îi solicită atât de tare pe savanți încât le cauzează un handicap mintal și emoțional în alte domenii. Dar, bineînțeles, este vorba despre leziune în sine. Trauma însăși este cea care îi exclude din categoria oamenilor normali dintr-o societate. Talentul lor, supracompensarea, este doar un simptom al tulburării.

— Vorbești ca un profesor, zise Milan, care, la auzul cuvântului „traumă”, își dusese involuntar mâna la cap.

— Am discutat mult timp cu unul despre subiectul ăsta.

Tatăl lui arătă spre colajele de pe perete realizate de profesor. Tapetul de bilețele al unui obsedat.

— Karsov a făcut mai întâi cercetări în domeniul neurochirurgiei judiciare. Teza lui: tulburarea pronunțată a psihopaților nu poate fi vindecată prin terapie, însă poate fi reprimată prin medicamente. Dar viața viitoarei victime a crimei sau violului nu ar trebui să depindă de conștiinciozitatea cu care un bolnav mintal își ia pastilele.

Kurt își drese glasul. Aerul de aici era îmbâcsit și uscat, însă nu acesta era motivul pentru răgușeala care îl cuprinse. Milan bănuia că tatăl său tocmai intrase pe ultima sută de metri în cursa spre dezvăluirea adevărului. Și, cu cât se apropia mai mult de momentul mărturisirii, cu atât mai greu îi era să vorbească.

— Karsov căuta o modalitate prin care să elimine permanent răul cu ajutorul unei intervenții chirurgicale.

— Să-l taie și să-l scoată afară?

Kurt oftă.

— Nu funcționează așa, pentru că nu există un anumit centru al răului pe care să-l poți localiza în cap. Karsov a ales o altă cale. Inspirându-se din cercetările cu savanți, a indus traume artificiale în creierul pacientului. O tulburare care era mai gravă decât cea deja existentă. A denumit-o „Metoda plus minus”. Pentru că încerca să folosească un minus, adică o leziune, pentru a declanșa un plus.

Milan simți furnicături la baza firelor de păr ca și când pielea capului i-ar fi fost traversată de curent electric.

— Teoria lui suna în felul următor: creierul psihopatului nu va mai avea forța necesară pentru a concepe și pune în practică planuri violente dacă are de rezolvat în permanență un conflict existențial.

— Ce a făcut cu mine? întrebă Milan, vocea devenindu-i acum la fel de slăbită ca a tatălui său.

— Nu multe.

Kurt răsuflă greu și tăcu, însă Milan se sfii să umple golul de tăcere. Știa că tatăl lui avea să-și termine în curând povestea. Pur și simplu își lua avânt pentru propria confesiune.

— Karsov a venit la mine. După incendiu, fuseseși operat, dar au apărut complicații. Hemoragii. Era nevoie de o a doua operație. El mă cunoștea, știa că ești fiul intendentului. Și auzise zvonurile: că aproape ai zburat din școală din cauză că ai schingiuit animale. Că incendiul a izbucnit de la hanoracul tău. M-a întrebat dacă urinezi în pat. Dacă ești inteligent, dar ai dificultăți cu cititul și scrisul. Dacă am mai avut și alte cazuri de boli mintale în familie. Cam în aceeași perioadă începuse și mama lui Yvonne să răspândească zvonul cu violul.

Milan se clătina pe picioare asemenea unui boxer căruia i se face numărătoarea inversă. Fiecare propoziție, fiecare cuvânt îl lovea într-un alt loc sensibil.

Prima întrerupere din discursul lui Kurt i se păru ca o pauză între reprizele unei lupte. Cu mare dificultate, reuși să întrebe printre dinți, accentuând fiecare cuvânt:

— Ce. A. Făcut?

— Karsov mi-a spus că există o probabilitate de aproape sută la sută să devii criminal. Și că nu avem prea mult timp la dispoziție.

— Pentru ce?

— Ca să o inducem.

— Ce?

— Hemoragia cerebrală.

Fără a privi într-acolo, Milan înșfăcă un mănunchi de bilete de pe perete, le rupse și le mototoli, pur și simplu ca să aibă altceva de făcut decât să stea cu ochii holbați ca prostul și să asculte cumplita mărturisire a tatălui său.

— Hemoragie cerebrală?

— Karsov zicea că nu poate să prevadă ce efecte o să aibă trauma respectivă, dar că erau șanse mari să rămâi orb. Și dacă s-ar fi întâmplat asta, n-ai mai fi reprezentat un pericol.

Pericol? Pentru cine…?

— După prima operație au apărut, după cum am zis, hemoragii postoperatorii în creier. Probabil că, în timp, n-ar fi lăsat urme. Dar Karsov ți-a administrat medicamente suplimentare pentru diluarea sângelui. Hemoragia a devenit mai puternică și a apăsat pe țesutul cerebral, iar asta a dus la complicații. Când te-ai trezit din anestezie, o parte din amintirile tale dispăruseră. Nu sunt specialist, nu știu dacă am înțeles bine totul. Nu orbiseși. Și centrul vorbirii îți rămăsese intact în ciuda traumei, doar că nu mai era conectat la centrul tău vizual. De aceea nu mai poți să citești sau să scrii.

— Mi-ați indus un handicap?

Milan ar fi vrut să țipe, dar vocea îl trădă.

— Îmi pare rău.

— Îți pare *rău*? Na, bine. Atunci am lămurit totul, nu e nicio problemă. Ce mâncăm la prânz?

Tentativa lui de a afișa un zâmbet sarcastic eșuă. Milan însuși simți cum colțul gurii i se strâmbă într-o grimasă.

— Băiete, nu trece nicio zi în care să nu mă simt vinovat pentru ceea ce ți-am făcut. De aceea nici nu m-am atins niciodată de bani.

— Ce bani?

Milan nu știa dacă poate să mai îndure multe. Tânjea după o ultimă și eternă pauză între reprize, după momentul când aveau să ia sfârșit loviturile sub centură, dar intuia că tatăl lui încă nu terminase cu el.

— Pentru consimțământul meu de a participa la acest experiment interzis, profesorul voia să-mi ofere șaptezeci și cinci de mii de euro. Atât ar fi costat recondiționarea casei. Dar nu am vrut să mai

rămân pe Rügen. Și nici nu voiam să am bani mânjiți de sânge în cont.

— Și totuși acum curge sânge din toate cusăturile.

162.366 de euro și 42 de cenți.

— Karsov i-a pus deoparte pentru mine, îl lămuri Kurt.

— De ce?

— Și pe el îl chinuiau sentimentele de vinovăție pentru că mersese prea departe atunci.

Milan își redobândi vocea și îi strigă:

— Te întrebam: DE CE mi-ai ascuns toate astea atâția ani de zile?

— Băiete, tocmai tu ar trebui să înțelegi cum este să ajungi aproape să te sufoci din cauza unui adevăr amar. Neștiința e uneori cel mai mare cadou de pe fața pământului. Sper că o să înțelegi asta cândva!

Din trei pași, Milan ajunse lângă tatăl său, îl apucă de guler și îl trase în sus, astfel încât Kurt trebui să se sprijine în vârfurile degetelor.

— M-ați transformat într-un handicapat mintal! îi scuipă el în față.

— Te-am vindecat.

— Poftim? Ce spui acolo? Mai devreme voiai să-ți ceri iertare și acum…

Vindecat?

— Am spus că îmi pare rău. Și că mă simt vinovat. Dar nu am pretins niciodată că vreau să-mi cer iertare pentru ce am făcut.

Milan îl trase pe tatăl lui spre stânga și îl împinse în peretele de pe care se desprinseră câteva articole de ziar.

— Karsov o fi ajuns între timp la concluzia că te-a diagnosticat greșit la momentul respectiv. Crede că nu ai fost subiectul potrivit pentru testele lui.

— De ce? țipă Milan.

— Asta trebuie să o întrebi pe Andra. Ea i-a dat de urmă. Se pare că sentimentele de vinovăție l-au

adus pe Karsov în pragul nebuniei. Vrea să refacă totul așa cum a fost. De aceea a și cumpărat casa asta pentru noi. Mi-a transferat ce i-a mai rămas din averea lui. Ca să ne întoarcem aici.

Milan nu credea să fie posibil, dar se enervă și mai tare din cauză că tatăl lui îl înțelesese din nou greșit:

— Întrebarea mea e: de ce Karsov are mai multă încredere în mine decât propriul meu tată?

— Asta mă întrebi? Vorbești serios?

Deși Milan îl strângea din ce în ce mai tare lăsându-l încet, încet fără aer, Kurt reuși să mai găsească suficientă energie pentru un râs isteric.

— Gândește-te și tu puțin! Înainte să o cunoști pe Andra, îți câștigai existența cu furturi și înșelătorii.

În gură lui Kurt se aduna salivă.

— Vânezi infractori pe barba ta și ascunzi cadavre în pădure. Snopești în bătaie oameni, îi torturezi, ridici mâna asupra mea, propriul tău tată, timp în care prietena ta stă chircită în mașină, în garaj, cu mâinile legate de volan!

Milan se depărtă de el, profund îngrozit de efectul pe care îl aveau acele cuvinte.

O să te omor pentru asta, gândi el și îndreptă arma spre capul tatălui său.

Kurt dădu aprobator din cap, ca și când tocmai asta așteptase, și își frecă gâtul.

— Nu-mi spune tu mie că nu te simți bine când faci asta, băiete. Acum, în momentul de față. Îți place, nu-i așa?

— Nu!

— Andra mi-a spus la telefon că te-ai schimbat. Și știi de când s-a întâmplat asta? De când nu mai trebuie să te lupți în fiecare secundă din fiecare zi cu moara de vânt alimentată de analfabetismul tău. Gândurile tale sunt libere acum. Și, sub presiune, iese la iveală adevăratul tău eu. Adică, ce altă dovadă îți mai trebuie pentru teoria lui Karsov?

Nici nu vreau să mă gândesc ce-ai fi ajuns fără tulburarea ta.

Milan simți o usturime în ochi. Nu avea de la ce altceva să vină decât de la niște lacrimi, care, însă, nu aveau un efect liniștitor ci, dimpotrivă, îi amplificau furia și mai tare.

— Normal. Aș fi ajuns să fiu un om normal, fericit, Kurt.

— Aiurea. Adună unu cu unu, băiete. Tatăl meu, bunicul tău Willy, a fost un psihopat ca la carte. Din fericire, eu am câștigat la loteria genelor și paharul otrăvit a trecut pe lângă mine. Dar, după ce răul a sărit o generație, ți-a fost predat ție ca o ștafetă.

Minus și cu minus fac plus.

— Eu nu sunt rău, zise Milan luptând împotriva impulsului de a apăsa pe trăgaci.

— Și de aceea ai îndreptat o armă încărcată spre mine acum. Fii sincer cu tine. Vrei să mă omori, așa e? Poate că ăsta a fost motivul pentru care am tăcut atâția ani. Pentru că îmi era teamă că o să mor imediat ce o să afli. Dar, când Karsov a încercat să mă viziteze ieri, mi-am dat seama că nu mai pot ascunde adevărul prea mult timp. Te-am sunat ca să te invit la mine. Voiam să dau cărțile pe față încă din Berlin. Însă ai venit la mine cu povestea aia despre răpire. Mă rog, acum am făcut-o și, într-un fel, e bine că totul se termină aici, pe Rügen, unde a și început. Hai, băiete. Arată-ți adevărata față. Apasă pe trăgaci.

Kurt se aplecă ușor în față, prezentându-i partea de sus a craniului.

Degetul arătător al lui Milan zvâcnea, la fel și pleoapa de la ochiul lui stâng, la fel și sângele de sub cicatricea sa de sub pielea capului, la fel și telefonul din buzunarul pantalonilor săi.

Zăngănea și vibra, timp în care Milan primi cel puțin zece mesaje cu tot cu semnale sonore care se suprapuneau ca într-o bâlbâială.

Nu se mișcase în ultimele secunde, dar probabil că telefonul lui găsise o portiță minusculă prin care să se conecteze la rețea din pivnița aceea izolată. O urmă de semnal care îl informa acum că avea jumătate de duzină de apeluri pierdute.

— Rămâi unde ești, spuse Milan, își împinse tatăl la o parte și o luă la fugă pe scări în sus ca să afle ce voia criminalul de la el.

60.

Jakob

— Na, în sfârșit! Unde te-ai ascuns, idiotule?

Mergând pe șoseaua națională L 29, lăsaseră în urmă stațiunea Binz și se îndreptau acum spre Prora. Deși aici vântul era frânat de mai multe rânduri de case poziționate între stradă și plajă, Jakob trebuia să țină volanul Volvo-ului cu ambele mâini, atât de puternice erau rafalele de vânt ce loveau capul tractor și rulota.

— Nu am avut semnal, zise Milan.

— Neglijența ta ar fi putut să o ucidă pe ostatică.

— Încă e în viață?

— Ai banii? întrebă Jakob, iar Lynn, care asculta și ea datorită opțiunii de hands-free, îi oferi o privire laudativă pentru asta, aranjându-și în același timp unghiile cu o pilă moale.

Fără discuții. Fără dialoguri. TU dai tonul.

— Știu acum în ce cont se află, spuse Milan.

— Bine.

Foarte bine. Un mare progres.

— Avem un laptop, îi explică Jakob.

Trecură de un indicator cu informații privind muzeul militar NVA.

— Adu cu tine cardul și PIN-ul și totul va fi bine.

Respirația lui aburi partea de jos a parbrizului, ventilația setată la turație maximă neputând să o dezaburească înapoi.

— Cum vreți să transferați așa o sumă fără să treziți suspiciuni?

— Singura ta grijă ar trebui să fie să nu ajungi prea târziu. Nu mai avem timp de pierdut. Ne întâlnim cel târziu la ora șaisprezece la plaja de camping.

— Care din ele? întrebă Milan deși știa răspunsul.

Lynn apăsă pe simbolul de închidere a apelului de pe ecranul tactil din consola de mijloc a mașinii și dădu aprobator din cap cu satisfacție.

— Foarte bine.

— Mulțumesc, zise Jakob, sincer încântat de cuvintele de laudă pe care, de altfel, rar avea ocazia să le primească.

Fu nevoit să ia piciorul de pe accelerație întrucât întâlni în față un autocar, care, în manevra lui de depășire, le ocupă banda o vreme.

— Dar are dreptate, spuse el în timp ce virau la dreapta cu puțin înainte de Neu Mukran, destinația urmând să intre în curând în raza lor vizuală.

— Cu ce? întrebă Lynn.

Din cauza denivelărilor de pe strada Heideweg, care îi ducea spre plajă, Volvo-ul se clătina ca o barcă cu vâsle pe timp de furtună. Zona de camping din față era și mai dezolantă decât cea de la care tocmai plecaseră. În anotimpul acela, era complet pustiită.

— Vreau să spun, chiar dacă tatăl lui Milan nu are limită de transfer, la ce ne folosește PIN-ul? Ne trebuie cel puțin o listă cu coduri TAN sau un dispozitiv de ăla ciudat. Și avem măcar semnal aici, în fundul lumii, în mijlocul uraganului?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, baby.

— Bine, dar în ce cont ar trebui să curgă cașcavalul?

Jakob privi în dreapta spre Lynn ceva mai mult decât îi permitea de fapt drumul acela strâmb.

— Să nu aud nimic de Bitcoins sau vreun număr de cont din Caraibe. Nu te cred în stare de așa ceva.

— Cred că sunt mai multe lucruri de care nu mă crezi în stare.

Lynn îl examină zâmbind. Dacă ar fi deschis fereastra și ar fi lăsat lapovița înăuntru, l-ar fi

înfiorat la fel de tare pe Jakob.

— Cum ar fi? întrebă el, după care privi din nou în față, înfrânându-și impulsul de a se scutura.

Tocmai trecuseră de o baracă mare, neagră, folosită în timpul sezonului pe post de lavabou, cu dușuri deschise și toalete.

— Păi, de exemplu, nu te-ai gândit niciodată că pe mine nu m-a interesat nicio clipă nenorocitul ăla de mălai.

— Ci?

— Ci familia, spuse Lynn apucând volanul.

În cealaltă mână îi apăru deodată cuțitul care până nu demult stătuse în ochiul lui Solveig.

— Mi-a făcut plăcere, scumpule, râse Lynn și îi înfipse lui Jakob cuțitul în burtă.

61.

Andra

— Unde suntem? întrebă Andra frecându-și încheieturile de la mâini.

Șireturile îi pătrunseseră în piele asemenea unui inel într-un deget umflat. De când Milan o dezlegase și îi poruncise să meargă din garaj în pivniță, amenințând-o permanent cu arma, trecuseră doar câteva minute în care sângele începuse, încet, încet, să circule din nou. Cu efectele secundare specifice de furnicături și mâncărime.

— Aici era spălătoria înainte, spuse Kurt arătându-i pe podea niște zone pătrate de culori diferite unde stătuseră mai demult mașina de spălat și uscătorul.

În momentul de față, în mica încăpere se mai aflau doar o chiuvetă, lipsită totuși de robinet, și o conductă scurtă, la fel de inutilă, ce cobora din tavan fără un scop evident.

— Înainte era conectată la camera centralei, aflată tot în pivniță, dar, dintr-un motiv oarecare, au zidit calea de acces dintre ele.

— La dracu', da!

Andra lovi cu pumnul în peretele interior, convingându-se de duritatea acestuia, după care îl întrebă pe tatăl lui Milan dacă mai există vreo ieșire din închisoarea lor.

— Vreți să spuneți, în afară de cea pe care a zăvorât-o fiul meu?

Se pare că, înainte de a se muta din casă, Frank-Eberhardt Ende lăsase cheile pe dinafară în fiecare ușă, iar familia Karsov nu se atinsese de ele. Așadar, Milan avusese de unde să aleagă și o împinsese pe Andra în spălătoria din pivniță, unde se afla și tatăl lui.

Bătrân, fusese primul ei gând când îl văzuse pe Kurtișor ghemuit pe podea. Vizibil îmbătrânit față de ultima oară când se văzuseră ei în camera lui din căminul din Nikolassee. Și mult mai bătrân decât în toate fotografiile făcute de Günther în timp ce îl supraveghea pe tatăl lui Milan.

Încă de pe atunci, Kurt Berg era palid și oarecum ramolit. Astăzi însă, părea că propriul lui corp îi rămăsese mai mare cu un număr. Gâtul nebărbierit îi atârna ridat de bărbie ca un șervețel boțit. Și lui Kurt îi era teamă că Andra poate să-l miroasă. Unii oameni reacționează la stres precum câinii și produc o transpirație cu miros dulce-acrișor. Era clar că el se numără printre aceștia.

— Trebuie să așteptăm pur și simplu până se întoarce doamna Karsov acasă, opină el.

— Când o să se întâmple asta?

— Greu de spus. Dacă avem noroc, într-o jumătate de oră. Dacă avem ghinion, abia mâine dimineață sau chiar mai târziu. Când am ajuns eu aici, era pe punct de plecare și mi-a permis să intru în casă. A zis că oricum nu o suportă și nu știe dacă o să reușească să mai petreacă vreo noapte în ea.

— Asta înseamnă că, în cel mai rău caz, o să murim de foame aici?

— În cel mai rău caz, nu o să fim primii care mor în viitorul apropiat.

Grozav.

Andra se pipăi, căutându-și telefonul. O mișcare făcută din reflex, de vreme ce știa doar că Milan i-l luase înainte să plece.

— Asta e de la canalizare?

Arătă spre o conducă mai groasă, vopsită cu gri, care dispărea în peretele exterior.

Kurt dădu aprobator din cap.

— Da. Asta ar fi o ieșire, de exemplu. Dar, după cum puteți vedea, conducta nu e nici măcar suficient de groasă cât să se poată ascunde o pisică înăuntru. Și nu avem nicio unealtă în afară de

legătura mea de chei. Așa că, în caz că aveți de gând…

Andra înlemni.

— O secundă, ce-ați spus mai devreme?

— Am legătura de chei în buzunar…

— Nu, nu asta.

Să se ascundă!

Kurt era atât de confuz încât nu îi răspunse, dar nici nu mai era nevoie să facă asta.

— Aici era spălătoria înainte?

— Da.

Privirea ei se îndreptă spre tavan, apoi spre peretele opus ieșirii. Din cauza numeroaselor pete de murdărie de pe ziduri, Andra nu observase până atunci că într-un loc de pe peretele despărțitor dinspre camera centralei, era o crăpătură verticală fină în tencuială. Inițial, se gândise că urma respectivă era doar una din multele pânze de păianjen ce decorau încăperea.

— Spălătoria cu tubul de evacuare a rufelor murdare în care Milan a rămas blocat când era copil?

— V-a povestit despre asta? confirmă Kurt dând din cap.

OK, nu e tocmai o șansă uriașă. Dar e singura pe care o avem.

Andra se puse în genunchi și își desfăcu șireturile de la bocancii de parașutist.

— Ce aveți de gând? întrebă Kurt bulversat.

— Dumneavoastră ce credeți? replică ea și își scoase puloverul pe cap.

Apoi își desfăcu cureaua de la pantaloni.

— Mă dezbrac. Îmi pare rău. O să mă vedeți dezbrăcată în curând, dar îmbrăcați n-o să scăpăm în niciun caz de aici.

62.

Milan

— Este ora 16.43.

Milan înainta cu greu prin viscolul ce se întețea din ce în ce mai tare, în vreme ce Siri anunța ora oficială.

La naiba.

Dacă nu ar fi fost atât de bleg în toată agitația aia, ar fi putut să ia mașina Andrei. La urma urmei, îi luase deja mobilul. Însă cheia de la automobil i-o lăsase ei. Și pentru că, intenționat, rupsese cheia pe dinafară în ușa de la pivniță, nu mai avusese cum să se întoarcă după ea. De aceea, acum trebuia să se lupte de pe bicicletă cu furtuna de zăpadă. Și tot de aceea simțea căștile în pavilioanele urechilor ca pe niște cuburi de gheață care deveneau tot mai reci din secundă în secundă.

Între timp, începuse să ningă puternic. Fulgi mari, de genul celor care îi făceau pe copii să scoată inevitabil limba afară îi încețoșau vederea din ce în ce mai tare pe măsură ce încerca să înainteze mai repede.

— Nu mai aveți alte programări astăzi.

Păi normal.

Programatorilor de la Apple, Google și Co. le plăcea probabil să creadă că, prin Siri, Alexa și cum se mai numeau toate celelalte, creaseră niște forme de inteligență artificială, care știau mai multe lucruri despre utilizatorii lor decât știau utilizatorii înșiși. În cazul lui Milan însă, pare că se înșelaseră amarnic.

De fapt avea o întâlnire astăzi. Foarte probabil chiar ultima din viața sa.

În plus, vocea feminină din urechea lui, activată cu ajutorul unui software, nu știa nici că Milan părăsise zona de fus orar corespunzător Europei Centrale în momentul în care luase bătrâna

bicicletă de damă din garaj și se aruncase în șa. De acum înainte, calendarul lui se orienta după fusul orar Zulu.

Acest timp universal coordonat era utilizat de armate în războaie, astfel încât să nu apară neînțelegeri privind datele temporale. Indiferent dacă te aflai în SUA, Irak, Rusia sau Afganistan, ora Zulu era identică pe întreaga planetă. La fel și în Rügen, unde Milan avansa pe câmpul de bătălie spre un inamic ale cărui intenții le înțelegea din ce în ce mai puțin pe măsură ce interacționa mai mult cu acesta.

Plaja de camping.

Nici asta nu avea cum să fie o coincidență. Jakob alesese în mod conștient locul pentru predarea banilor.

Aici, între Neu Mukran și Prora, ajunsese să se apropie mai mult de Yvonne. Aici făcuse baie cu ea în apa rece, care uneori căpăta o culoare turcoaz, aici o sărutase pentru prima oară sub dușul de pe plajă. Îi cumpărase de la chioșcul lui Freddy de pe plajă o Cola, pe care o rafinase apoi cu un strop de rom șterpelit din barul din sufragerie al tatălui lui. Și aici se cuibăriseră într-un fotoliu-coș de nuiele; o chestie veche, pe jumătate putredă asupra căreia nu mai emitea nimeni pretenții de posesie, mai ales primăvara, când serile erau atât de răcoroase ca cele de toamnă din alte regiuni. Pentru ei doi fusese perfect să se strecoare sub pături cu fața spre mare și să răsfoiască împreună cartea pe care Milan o șterpelise din biblioteca școlii.

K4P11C96C97L1-4P12C12L5-6, îi veni iarăși în minte. Codul pentru „Te iubesc”.

Îl descifrase oare singur pe atunci? După tot ceea ce îi spusese tatăl lui, era foarte posibil ca profesorul Karsov să fi avut dreptate. Și să fi existat într-adevăr o vreme în care el putea să citească. Înainte de incendiu. Înainte de cădere.

Înainte să mă facă handicapat.

Însă oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-și aducă aminte. Deși creierul părea să-i lucreze mai intens decât toți mușchii din corp, de care avea acum nevoie ca să parcurgă drumul în mai puțin de jumătate de oră. Odinioară, pe vreme bună, n-ar fi fost nicio problemă. Între Lohme și Neu Mukran nu erau nici măcar șaisprezece kilometri. Totuși, nu parcursese niciodată acea distanță în timpul unui viscol și nu purtase niciodată cu el bagajul de care era împovărat acum: certitudinea că fusese trădat de oamenii în care avusese cea mai mare încredere.

De Andra.

De tatăl lui.

Și – cel mai grav – poate chiar de sine însuși.

Renunțase prea repede? N-ar fi trebuit să se întoarcă aici mult mai devreme ca să lămurească lucrurile?

De ce m-am resemnat cu soarta mea?

În toți acei ani, crezuse că el însuși era vinovat pentru analfabetismul său. Prea prost, prea leneș, prea altfel decât toți cei „normali”, pe care efectiv n-aveai cum să-i convingi că A e B. Milan încă nu reușise să-și pună gândurile în ordine când viră de pe șoseaua națională pe drumul care înainte reprezentase ultima sută de metri spre ținta finală a tuturor marilor sale speranțe.

De a se întâlni aici la plajă cu prietenii lui. De a se distra. De a săruta o fată.

Astăzi, după paisprezece ani de zile, drumul denivelat se transformase într-o fundătură. Și el se îndrepta neînfrânat spre finalul letal, chiar dacă doar în gând.

De fapt, coborâse de pe bicicletă și o lăsase să cadă lângă el, fără a-i da importanță.

Ora Zulu, gândi el.

Ce s-a întâmplat aici?

Arăta ca o scenă de război. Nu ajunsese la plaja de camping, ci pe un câmp de bătălie. Volvo-ul se rostogolise și rămase întins pe o parte, ca un tanc

răsturnat. Cu ușa șoferului smulsă și capacul portbagajului deschis, se odihnea acum pe un dâmb asemănător cu o dună de nisip. Farurile îi erau încă intacte și proiectau lumină spre ceea ce înainte se aflase în spatele vehiculului tractor și acum se găsea în fața lui: rulota. Stătea pe plajă, de-a lungul liniei mării. Un pic înclinată, dar încă se sprijinea de toate cele patru roți.

O ambuscadă, se gândi Milan în timp ce privirea îi căzu pe ceea ce transforma definitiv plaja într-un câmp de bătălie: răniții. Pe nisipul ud, la circa zece metri distanță de valuri.

Totuși, părea deja prea târziu pentru orice fel de ajutor. Cu cât Milan se apropia mai mult de corpul femeii, cu atât mai lipsit de viață părea acesta. Nicio persoană care încă respira nu putea să stea astfel. Așa răsucită, cu capul aproape întins pe spate, cu picioarele într-o poziție ce trăda faptul că șoldurile îi erau rupte în mai multe locuri. Și nicio persoană care încă era în viață nu și-ar fi lăsat singurul ochi vizibil atât de larg deschis când rafalele de zăpadă și nisip acționau ca hârtia de șmirghel asupra pupilei.

Milan se aplecă deasupra cadavrului și astfel i se confirmă bănuiala. O cunoștea pe femeie. Tocmai o întâlnise înainte de prânz. Și, chiar dacă nu o plăcea, iar ea îl tratase cu dispreț și îl insultase, îl durea totuși să o vadă aici în felul ăsta. Solveig!

Vezi, tata? Simt ceva. Nu sunt rău. Nu din fire.

Auzi ușa rulotei zornăind. Probabil că vântul o închisese.

Deși…

Nu fusese închisă adineauri?

Și nu cumva deslușise o umbră în momentul în care îngenunchease deasupra lui Solveig? Crezuse atunci că ceea ce posomorâse și mai mult semiîntunericul de pe plajă fusese doar un troian mutat de vânt.

Probabil că se înșelase.

— Jakob?

Milan se întoarse.

Nu, gândi el. *Nu Jakob.*

Nu a lui fusese umbra care dispăruse în rulotă și închisese ușa cu acel zornăit.

Nu *avea cum* să fi fost el. Pentru că Jakob stătea în picioare în fața lui.

Cu hainele ude leoarcă, pătrunse nu de ninsoare și ploaie, ci de un lichid mult mai întunecat și mai vâscos. Un lichid care-i lăsase urme de-a curmezișul frunții și obrajilor, dar și pe mâna în care ținea un pistol.

Din care țâșni un glonț.

63.

Lynn

— Mama, te rog, ajută-mă.

Zoe implora în șoaptă. Atât de încet încât era imposibil de înțeles pe fundalul foșnetului valurilor biciuite de furtună ce trecea prin pereții subțiri ai rulotei. Însă Lynn, care tocmai închisese ușa în urma ei, îi putea citi vorbele pe buze.

— Ce-ai pățit, smiorcăilă? Chiar aștepți ajutor de la mama ta?

Ce oribil.

N-aveau cum să fie făcute din același sânge, după cum zicea lumea. Nu, era de neimaginat.

Lynn nu voia ca cineva cu același sânge ca al ei să se comporte așa cum se comporta Zoe. Să se împotrivească propriului ei destin bocind în hohote. Provenea dintr-o familie de luptători. Nu de ratați, care se înjoseau în pragul morții certe și se puneau în genunchi, așa ca Zoe, tremurând din tot corpul. Cu mâinile împreunate în semn de rugăciune, de parcă Lynn ar fi venit acolo pe post de mântuitor, și nu de călău.

— Ridică-te! îi porunci lui Zoe.

În acel moment, bubui o împușcătură în camping. Zoe, care tocmai încercase să se îndrepte, tresări mult mai puternic decât Lynn, care se așteptase la așa ceva.

Jakob era rezistent. Așadar, nu pierduse suficient din sângele ce picura de pe mâna lui Lynn pe podea.

Bine și așa.

Când scosese cuțitul din burta lui Jakob, sângele țâșnise ca dintr-o fântână, pe parbriz. De fapt, Lynn crezuse că bărbatul avea să moară pur și simplu și să ridice astfel piciorul de pe accelerație. Însă Jakob reacționase de-a dreptul absurd în lupta pentru supraviețuire și accelerase ca un dement.

Pierduseră așadar controlul asupra mașinii și se răsturnaseră. Din fericire, remorca se desprinsese deja de ei și rulase mai departe, oprindu-se la doar puțini metri distanță de valurile ce se spărgeau de mal.

Dacă ar fi fost într-un film, ar fi explodat totul, și nu doar nenorocitele de airbaguri care îi îngreunaseră coborârea pe ușa din dreapta șoferului. Gândindu-se la asta, Lynn zâmbea cu satisfacție, întrucât până la urmă totul ieșise foarte bine. Și asta pentru că petele albastre și zgârieturile îi stăteau bine. Și pentru că Volvo-ul nu era avariat complet, ci îi luminase calea cu farurile rămase intacte. *Calea spre Zoe.*

Și pentru că sângele lipicios al lui Jakob ajunsese pe ea într-o cantitate atât de mare, încât părea că făcuse baie în el.

Totul decurgea conform planului.

— Te rog, te rog, nu fă asta, o imploră Zoe îngrozită văzând că Lynn adusese cu ea capsatorul electric.

Cuțitul din buzunarul de la spate al pantalonilor rămăsese ascuns vederii lui Zoe.

— Jakob te-a aranjat la stânga sau la dreapta? vru Lynn să afle de la Zoe. Am uitat să-l întreb și, din păcate, nu mai am cum să fac asta pentru că e mort.

— E mort?

— Da, spuse Lynn observând zdrențele de la plasture atârnând de degetul mare de la mâna stângă a lui Zoe. De fapt, până la urmă nu contează dacă e stânga sau dreapta.

Lynn strânse din dinți și își înfipse o capsă sub unghia de la degetul mare al mâinii stângi, așa cum făcuse și Jakob în cazul lui Zoe.

Mai întâi simți o arsură rapidă ca și când și-ar fi introdus un spin fierbinte sub piele, apoi, după ce supraviețuise șocului inițial, corpul îi fu cuprins de un val de durere căruia nu putu să îi reziste fără un țipăt zgomotos.

La naiba, poate reușesc să nu-mi pierd conștiința.

— De ce faci asta? țipă Zoe, aflată încă în genunchi pe podea.

— Ca să nu pară că Jakob te-a torturat doar pe tine, mărturisi ea fățiș.

Dinții îi clănțăneau în timp ce vorbea. Durerea se dezlănțuia în ea ca o febră.

Dar pentru familie trebuie să faci sacrificii, nu-i așa?

Își privi degetul mare și se miră că nu era așa de voluminos precum îl simțea. Cel puțin la fel de mare ca o minge medicinală. Sau nu, mai bine, ca o bilă de bowling.

Mă rog.

Își ținu puțin respirația, apoi încercă să respire împotriva durerii fără a ști exact ce înseamnă asta de fapt, după care decise că – o durea, n-o durea – nu mai avea timp de pierdut și îngenunche lângă Zoe.

— Și acum, să trecem la tine, spuse Lynn aruncând capsatorul deoparte și scoțând cuțitul din buzunarul pantalonilor.

64.

Jakob

Îi înțelegea. Pe toți cei pe care îi considerase până atunci idioți sau mincinoși.

Acum știa la ce se refereau ei când povesteau că erau supărați din cauză că fuseseră „aduși înapoi”. Muribunzii autentici, reanimații care deja văzuseră lumina și se întâlniseră cu rudele și prietenii lor morți aliniați frumos la marginea ultimului drum.

Când durerea din stomacul lui explodă într-o lumină puternică în fața ochilor închiși, când nu mai simțea nimic în afară de o liniște totală, împăciuitoare, Jakob avusese o experiență aproape de moarte care îi proiectase în minte cele mai frumoase amintiri din adolescență.

Dar acum se întorsese în prezent.

Aici, unde trebuia să suporte din nou urâțenia rece și udă a vieții. Cu furtuna biciuindu-i fața, cu mâna încă amorțită din cauza reculului pistolului, lui Jakob îi trecu prin minte că poate vântul fusese cel care îl făcuse să-și aducă aminte, în ceea ce erau probabil ultimele secunde din viața sa, tocmai de acea plimbare cu scuterul. De Solveig ținându-l strâns, mângâindu-i coapsele în mers, cu mâna foarte aproape de locul în care erecția îi umfla pantalonii. Erau împreună în drum spre Lohme. Spre fiica ei, Yvonne. Care se distra atât de bine cu Milan încât băiatul nu răspunsese la telefon, așadar Solveig nu avusese cum să-i spună fiicei sale că se încuiase pe dinafară.

Ce noroc!

Jakob privi în lateral. Spre Volvo-ul răsturnat și airbagul deschis, mânjit de sânge. Probabil că mirosul de praf de pușcă degajat în urma exploziei îi trezise amintirea mirosului de fum. Și de aceea filmul experienței aproape de moarte fusese

derulat înainte către secunda în care Yvonne alerga spre ei pe stradă.

— Oprește, scumpule, îl rugase Solveig, părând excitată chiar și în momentul în care aflaseră că ceva nu era în regulă cu fiica ei.

Yvonne nu era dezbrăcată, clar nu, dar nu avea nicio bluză pe ea. Doar sutien, ceea ce nu era chiar rău având în vedere țâțele ei ferme, dar totuși, era mult prea frig pentru așa o ținută. În plus, fata plângea. În timp ce Solveig se ocupa de fiica ei cu flecăreli din categoria „Ce-ai pățit, micuța mea?" („S-a întâmplat ceva? / Te-a rănit?"), Jakob luase drumul scurt spre casa al cărei număr îl aflase de la Solveig.

Căminul lui Kurt și al Juttei Berg.

În sufragerie pâlpâia o lumină ciudată, iar ușa era doar lipită. Mirosea a lemn ars când Jakob intră în hol, dar încă nu era fum deloc, cel puțin nu în experiența lui aproape de moarte. Milan stătea în ușă. Cu fața plină de coșuri și părul mult mai lung decât astăzi. Părea că voia să meargă după Yvonne, desculț și cu blugii pe jumătate descheiați.

— Tu cine ești? îl întrebă el pe Jakob. Cară-te de-aici! zise el văzând că Jakob nu reacționează.

O insultă pe care nu putea să o treacă cu vederea, prin urmare îi trânti un pumn în moacă lui Milan.

Și apoi se întâmplă ceva grozav: Milan căzu pe spate. Fără să se sprijine de nimic, fără nicio manevră de apărare, se prăbuși direct prin ușa deschisă a pivniței casei acesteia mărunte. Și se auziră trosnete și pocnete și scrâșnete atât de minunate, urmate de o bubuitură înăbușită în clipa în care trupul lui Milan se opri la baza treptelor din pivniță.

Dar, din păcate, această secvență minunată nu se repetă la infinit în mintea lui. Și nici nu îl conduse spre o altă amintire.

Sau spre moarte.

Aparent, moartea încă nu voia să-l primească pe Jakob. Din păcate, vântul îl aduse din nou la realitate ca și când l-ar fi pocnit cu o lavetă udă peste față. Astfel se treziră la viață și acele dureri atât de insuportabile încât Jakob nu-și putea imagina că ar fi în stare să le mai suporte nici măcar o secundă. Și mai greu de imaginat era o viață în captivitate.

Lynn, *târfa aia ahtiată de bani*, voia tot mălaiul pentru ea. OK. Dar pentru asta, ar fi trebuit să facă o treabă mai bună. Să-l înjunghie de două-trei ori. Nu doar să-l zgârie ca o novice. La dracu'.

Dacă ar fi rămas în mașină, l-ar fi găsit și probabil că l-ar fi pus pe picioare suficient încât să-l facă apt pentru pușcărie.

În niciun caz.

Gândul acesta îi dădu putere să o imite pe Lynn și să se cațăre afară din mașină.

Imaginea lui Milan aplecându-se deasupra cadavrului lui Solveig repuse în scenă apoi minunea învierii lui Lazăr. Cel puțin preț de o clipă și în sensul că Jakob reuși să se ridice de jos și să se îndrepte cu totul, să scoată pistolul din teaca de pe curea și să-l împuște pe Milan în piept fără ca acesta să apuce să se îndrepte.

Analfabetul căzu brusc pe spate. De parcă nu un glonț, ci un pumn invizibil îl pocnise, îl ridicase în sus și îl aruncase pe pământ.

— De ce? întrebă Milan cu chipul contorsionat de agonie în timp ce Jakob se apleca deasupra lui.

Nu își înțelegea soarta. Măcar atâta satisfacție îi mai rămânea lui Jakob.

— Pentru că nu permit ca Lynn să mă trateze așa, răspunse Jakob și puse arma direct pe fruntea lui Milan.

— Dacă eu nu primesc nimic, atunci nici ea nu primește nimic.

Fu atent la fulger înainte să apese, iar asta se dovedi a fi o greșeală. Nu era posibil.

Jakob privi mai întâi în sus, apoi în spate. Făcu un pas într-o parte, după care își dădu seama că nu fusese vorba de o descărcare electrică.

Nu se putu abține să nu zâmbească.

Iar începea. Experiența aproape de moarte fusese întreruptă doar de o scurtă pauză. De fapt, durerile ce îi porneau din stomac se dezlănțuiau neînfrânate mai departe. Dar vedea din nou lumina.

Doar că de această dată nu mergea spre ea. De această dată venea ea spre el.

Repede. Necruțătoare. Urlând. Și de această dată nu mai era cale de întoarcere. Pentru că de această dată fu cu adevărat letală.

65.

Andra

Îl izbi pe Jakob frontal. Bărbatul rămăsese înlemnit. De parcă ar fi căpătat dintr-odată picioare de plumb.

Și manșete de plumb la brațe. Pentru că nici nu ridică mâna ca să îndrepte arma spre ea. Sau măcar să tragă în cauciucuri. De aceea, înainte de lovitura care îi spulberă parbrizul, Andra se gândea dacă nu cumva ar trebui să tragă de volan, să-l ocolească sau să frâneze. Însă văzuse deja cum Jakob îi pusese arma pe frunte lui Milan.

El e. Criminalul. Vrea să îl omoare.

Indiferent de ce anume îl oprise pe nebunul cu fața mânjită de sânge din a face asta imediat, Andra primise astfel o ocazie unică. O minusculă fereastră și o singură oportunitate înainte de finalul cert.

Dacă nu s-ar fi folosit de ea, ar fi fost ca și când ar fi acceptat condamnarea la moarte.

Dacă nu pentru mine, atunci în orice caz pentru Milan.

Mai ales de vreme ce Jakob îi făcuse chiar o favoare și se dăduse la o parte cu un pas, motiv pentru care Andra putuse să-l calce cu mașina doar pe criminal, nu și pe prietenul ei.

Genunchii lui Jakob fură zdrobiți, bustul i se îndoi din șolduri cum se întâmplă la păpuși, apoi capul i se izbi de parbriz. În timp ce în interiorul Mini-ului toate obiectele nefixate în vreun fel zburau în față – geanta ei, o sticlă de apă goală, cartea nenorocită cu care Milan descifrase codurile –, Jakob alunecă sub roțile din față. Mașina se opri cu un scrâșnet zgomotos.

— Milan?

Andra își desfăcu centura, deschise portiera în forță și îi strigă numele iar și iar, împotriva

vântului ce bătea din ce în ce mai puternic. În drum spre el, se împiedică de niște picioare. Picioare care nu aveau cum să-i aparțină lui Jakob, pentru că bărbatul era acum sub mașina ei.

Doamne Dumnezeule, oare câți oameni am călcat mai devreme?

Picioarele erau îmbrăcate într-o pereche de pantaloni de jogging care i se părea vag cunoscută, iar Andra își dădu seama într-un final că erau ale lui Solveig. Și ea era moartă. Nu-și permitea să piardă timpul cu Solveig. Nu în momentul acesta. Când poate că…

— MILAN?

Se aruncă în nisip în fața lui. Desculță pentru că, presată de timp, se îmbrăcase doar cu ceea ce era cu adevărat necesar.

— La dracu', nu-mi face asta.

Văzu rana de la împușcătură în pieptul lui Milan. Nu, mai degrabă în umăr, și anume în dreapta, ceea ce era un semn bun. La fel și pulsul pe care i-l simțea Andra. La fel și buzele care se mișcau.

— Cum…? De unde…? întrebă Milan.

Pleoapele îi tremurau.

Cum am reușit să ies din pivniță? De unde am știut unde să te găsesc?

— Mai târziu.

Acum nu era momentul potrivit ca să-i explice cum și-a amintit de povestea lui cu tubul de evacuare a rufelor murdare în care Milan se ascunsese la vârsta de unsprezece ani și își dislocase umărul. Conducta fusese ascunsă în spatele unui perete subțire de rigips. Kurt o eliberase dând la o parte tencuiala cu mâinile goale. Pentru a urca prin tubul care lega cele două etaje, Andra se dezbrăcase până la lenjeria intimă, astfel încât să nu rămână blocată, la fel ca Milan pe vremuri.

— De unde…? întrebă Milan din nou.

— Am văzut urmele de bicicletă în zăpada din fața garajului, îi răspunse ea până la urmă observând că era pe cale să-i piardă atenția.

Trebuia să aibă grijă ca Milan să nu adoarmă.

— M-am gândit așadar că punctul vostru de întâlnire trebuie să fie în apropiere. Eram sigură că ucigașul o să te ademenească într-un loc cu o semnificație specială pentru tine. Așa cum fiecare loc în care am fost în ultimele ore a fost unul special.

Kurt îi dăduse trei locații care fuseseră importante pentru Milan în copilărie. Și îi spusese că pe una dintre ele o frecventase, cât de des putea, cu bicicleta.

— Aici obișnuiai să te întâlnești cu Yvonne? întrebă Andra cu o voce suavă.

Milan dădu aprobator din cap și dădu să se ridice.

— Nu. Te rog. Rămâi culcat. Am chemat deja poliția. Trebuie să ajungă în orice clipă cu o ambulanță…

Andra nu își mai continuă ideea. La fel ca Milan, auzise și ea țipătul. Mai întâi ascuțit, apoi se frânsese. Pătruns de frică de moarte. Țipătul unei tinere fete care s-ar fi auzit mult mai tare și sfâșietor dacă nu ar fi fost estompat de pereții unei rulote aflate la distanță de aproximativ zece metri.

66.

Milan

Andra țipă la vederea tabloului macabru din rulotă.

La naiba, am ajuns prea târziu, gândi Milan în timp ce Andra, îngrozită, se dădu în spate spre ușa rulotei prin care el tocmai se târâse înăuntru.

Nu rezistă.

Și Milan ar fi vrut mai degrabă să o urmeze. *Afară de aici.* Din rulotă. Afară din iad.

Sânge.

Mai mult decât într-un abator probabil. Milan vedea trupuri, cuțite, păr și sânge. Mult prea mult sânge. De parcă ar fi fost turnat cu găleata peste siluetele înlemnite, aflate acum una peste alta. Unite în lupta cu moartea.

— Zoe? întrebă el.

Timid. Nu voia ca ea să îl audă. Pentru că, dacă ar fi strigat și ea nu i-ar fi răspuns, atunci ar fi știut că nu mai există chiar nicio speranță. Nici pentru salvare, nici pentru lămuriri. Călătoria prin nebunie și-ar fi găsit finalul într-un coșmar inexplicabil.

Dar, chiar dacă doar șoptise, una dintre siluete zvâcni. Cea care era deasupra. Se mișcă. Ridică în sus capul, se rostogoli de pe celălalt trup, care era clar un cadavru. Un cuțit era înfipt până la mâner în jumătatea stângă a pieptului siluetei lipsite de viață.

Involuntar, Milan își duse mâna la propria rană. Urma unui glonț care îi străbătuse corpul și ieșise pe partea cealaltă. O rană ce trebuia tratată urgent, dar momentan trebuiau rezolvate lucruri mai importante. Momentan, avea în față un om care încă se mișca. Respira. Clipea. Și se uita la el.

— Zoe?

Ea era. Fără nicio urmă de îndoială. În ciuda cantității uriașe de sânge. În ciuda lacrimilor și a salivei din jurul gurii, în ciuda tuturor chinurilor care îi contorsionau fața.

Milan ar fi recunoscut-o dintr-o mie, la prima vedere. Arăta exact ca în poza pe care o găsise el lângă telefonul din vila părăsită.

Zoe, vara la lac.

Bineînțeles că era mai în vârstă; probabil că doar azi îmbătrânise deja cu mulți ani în doar câteva ore.

După aspectul exterior, părea să aibă vreo treisprezece ani.

Pe interior însă, fusese obligată să suporte suferințele mai multor vieți.

Dar sub învelișul chinuit se afla în continuare aceeași fată blondă inconfundabilă, cu privirea melancolică și cu acea expresie în ochi care îi semnala lui Milan o conexiune sufletească între ei doi.

Această legătură comună, țesută din atrocități psihice.

Milan o simțise din momentul în care o văzuse pe fată pentru prima oară. Ieri. Pe bancheta Volvo-ului de pe podul Gotzkowsky. Fără a ști ce scria pe biletul pe care fata îl lipse de geam, Milan citise pe fața ei că avea probleme. Dar nu bănuise nicio secundă că ele vor căpăta o asemenea amploare și vor implica atât de multă cruzime și brutalitate.

— Sunt aici. Sunt aici! spuse el, îngenunche apoi lângă ea, îi ridică bustul de pe podea și o strânse în brațe.

Durerea din umărul lui fu atenuată în mod plăcut de bătăile perceptibile ale inimii ce galopa sub sternul fetei.

— Totul va fi bine de-acum.

Ar fi vrut să evite astfel de clișee verbale, dar ce altceva ar fi putut să spună într-o astfel de situație? Ce alte cuvinte ar fi putut să aline durerea în acest

moment și să amorțească jalea? Nu existau asemenea cuvinte.

— Dumnezeule, ce v-a făcut nemernicul?

— Jakob, scânci fata.

Milan confirmă dând din cap.

Porcul acela le omorâse pe toate.

Femeia din toaleta pentru persoane cu handicap din popas. Solveig. Și la final…

— Asta e mama ta? întrebă el privind spre cadavru.

Fata dădu aprobator din cap. Și înghiți. Și dădu iar din cap. Și îi urlă în umăr, descărcându-și toată durerea acolo.

— Eu am… am…

— Șșș.

Milan încercă să o liniștească. La fel de bine ar fi putut să o invite la dans.

— Ce e? Ce vrei să îmi spui?

Milan voia să slăbească strânsoarea ca să vadă dacă Zoe era și ea rănită sau doar fusese mânjită cu sângele mamei ei. Sau cu al lui.

— Eu a trebuit… cu cuțitul…

Fata era cât pe ce să hiperventileze încercând să vorbească. Respira ca după un sprint. Sau ca după un maraton în care concurase împotriva unui psihopat.

— Ce ai făcut cu cuțitul? Ce vrei să îmi spui, Zoe?

Fata scutură din cap.

Apoi rosti propoziția care schimbă totul, doar că Milan nu înțelese în momentul respectiv. Nu reușea defel să înțeleagă:

— Nu mă numesc Zoe, spuse ea.

67.

Milan clipi. Stomacul i se strânse, iar fruntea i se umplu de sudoare. Puse aceste reacții ale corpului său pe seama rănii de la împușcătură, pe care nu avea cum să o mai ignore mult timp.

— Numele meu este Lynn.

— Dar…

Cum e posibil așa ceva?

Preț de o clipă, Milan avu impresia că se află în fața unei noi enigme de nedescâlcit, însă de această dată găsi el însuși soluția.

Fotografia! El și Andra presupuseseră că pe verso era scris numele copilului. Dar de ce să notezi ceva ce oricum se poate vedea? De aceea era atât de copilăresc scrisul. Fata notase pe spatele pozei numele fotografei: adică al mamei ei, Zoe. Milan se desprinse de fată și alunecă pe genunchi într-o parte. Se apropie astfel de trupul femeii de pe podea.

Apucă mâna cadavrului. Îi dădu la o parte părul înmuiat în sânge, care îi acoperea chipul ca o perdea. Ridică vălul morții și o recunoscu.

Nu! gândi el, incapabil să strige cu voce tare. Atât de copleșit era de propria sa tristețe.

Nu o mai văzuse de paisprezece ani de zile, iar anii o schimbaseră. Totuși, în ciuda ochilor larg deschiși în fața morții – uluiți, întrebători, încremeniți, asemenea gurii deschise într-un urlet –, Milan o recunoscu: Yvonne. Prima lui mare iubire. Fata pe care avusese ocazia să o sărute, să o mângâie, să o atingă. Yvonne, care își respingea propriul nume și își alesese unul nou. *Zoe.* Numele eroinei din carte. Acea carte care le oferise un model pentru codul romantic folosit de ei doi în adolescență și pe care ea îl folosise după ani de zile ca strigăt după ajutor.

— Yvonne, spuse el, și o strânse pe fată în brațe din nou. O cunoșteam pe mama ta sub un alt nume.

— Știu, suspină Lynn. Mi-a povestit totul despre tine.

— O, draga mea! Lynn, îmi pare atât de rău, zise Milan, copleșit complet de propriile sentimente.

Tânjea să închidă ochii și să se predea stării de leșin care bătea din ce în ce mai tare la ușa conștiinței lui. Însă acum, când i se adresase fetei pentru prima oară pe numele ei adevărat, Lynn izbucni. Mai întâi bolborosi ceva, apoi se bâlbâi, iar într-un final rosti cu o furie neîmblânzită:

— Jakob ne-a torturat. I-a tăiat degetul mamei mele și mie mi-a capsat degetul mare. Uite.

Fata își ridică mâna sângerândă.

— Jakob e rău, rău și atât.

— Știu.

— Azi a înjunghiat-o pe bunica mea Solveig. Și pe mama.

Lynn voia să se desprindă din brațele lui Milan, dar el nu îi dădu drumul.

— Mai devreme, mi-a spus să stau în față, cu el, plânse ea. Atunci am descoperit cuțitul în mașină. I l-am băgat în stomac, de aceea ne-am răsturnat. Când m-am dus să o caut pe mama, am găsit-o aici, pe jos. E moartă?

Lynn se opinti cu coatele în pieptul lui. Durerea din dreptul rănii era prea mare. Milan trebui să o împingă pe fată la o parte.

— E moartă mama? întrebă ea din nou, frângându-i inima lui Milan. O, Doamne. Eu am făcut asta? Am omorât-o din cauză că am făcut accident?

— Nu, spuse Milan.

După care cugetă un timp. Următoarele cuvinte erau extraordinar de importante. Trebuiau să fie credibile și convingătoare, astfel încât trauma, care urma să se instaleze în mod inevitabil, să nu devină de nedepășit.

Fata avea nevoie de speranță. Și de certitudinea că cineva în lume o crede. Că nu are nicio vină.

— Nu, Lynn, zise el în timp ce auzea sirenele apropiindu-se.

O cavalerie de echipaje de intervenție care venea prea târziu. Bătălia se dăduse deja.

— Ai făcut totul bine.

Girofaruri roșu-albastre pâlpâiau de afară luminând intermitent campingul și pătrunzând prin ferestrele jegoase ale rulotei. Se lumină și mai mult când ușa din spatele lor fu deschisă în forță.

— Mama ta a fost ucisă de Jakob, reuși Milan să îi spună înainte să simtă o mână pe umăr. Din păcate, era deja moartă când ai găsit-o aici, în rulotă. Tu nu ai nicio vină, mai izbuti el să adauge.

Apoi Milan își pierdu conștiința.

68.

Lynn, 3 ore mai târziu

Polițista buclată care intră în camera de consultații aduse cu ea un nor de parfum de tutun proaspăt fumat, amestecat cu aer proaspăt.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, Lynn, spuse ea după ce se prezentase cu două prenume, din care ultimul probabil că era de fapt numele ei de familie. Annegret Frauke. Anchetatoare în cadrul comisiei de crimă.

Până atunci, Lynn fusese tratată ca un bibelou de toți cei cu care interacționase. De la brancardierul drăguț, care o însoțise de la ambulanță până la secția de primire urgențe din clinică, până la doctorița supraponderală, cu voce răgușită, care se îngrijise de degetul ei mare și pusese pe cineva să îi spele apoi sângele de pe corp. Și iată că și Annegret-bucle-tutun părea să se străduiască să înceapă interogatoriul într-un mod cât mai delicat posibil.

— Nu va dura mult, după aceea vei putea dormi, în sfârșit.

Aparent, polițista însăși își dădu seama că fumul de la țigara inhalată de curând i se infiltrase în geaca de piele și în păr. Deschise o fereastră rabatabilă prin care Lynn nu privise încă spre exterior. Și-așa era întuneric afară, iar ea era mult prea preocupată cu propriile gânduri. Gânduri pozitive care o umpleau pe Lynn de bucurie.

— Îmi dai voie?

Doamna comisar își trase un scaun aproape de pat, dar observă apoi că fusese o idee proastă. Lynn era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte și stătea așezată pe masa de consultații, bălăbănindu-și picioarele, astfel încât, dacă Annegret s-ar fi așezat pe scaun, ar fi avut în vizor genunchii fetei în loc să o privească pe aceasta în ochi. Prin

urmare, polițista își așeză doar geaca pe spătar și rămase în picioare. Cu o figură empatică, începu să-i adreseze întrebări formulate cu atenție, dar până la urmă absolut ridicole.

— Cum te simți?

— Hm, să mă gândesc puțin. Din punct de vedere oficial, le-am pierdut pe mama mea Zoe și bunica mea Solveig, care au fost măcelărite de bunicul meu psihopat pe nume Jakob. Cum ar trebui să răspund, după părerea ta?

— Putem să sunăm pe cineva?

— Păi normal. E o țară liberă, sună pe cine vrei tu.

— Ai rude pe care am putea să le anunțăm ce s-a întâmplat?

— O, da! Dar dacă vă dezvălui numele ăsta, aș putea la fel de bine să recunosc că eu am fost cea care a omorât-o pe mama mea. Și nu Jakob.

Bineînțeles că Lynn păstrase pentru ea însăși aceste răspunsuri la toate întrebările polițistei, cu o singură excepție:

— Știi unde îl putem găsi pe tatăl tău?

Atunci nu se mai putu abține. Tristă, șopti:

— Bănuiesc că acolo unde ați dus toate cadavrele.

Doamna comisar făcu ochii mari în timp ce trase, printr-un gest automat, de o buclă de deasupra urechii sale stângi.

Ar putea să arate chiar drăguț, gândi Lynn, dacă nu și-ar deteriora în halul ăsta pielea și dinții cu fumatul. Munca și stresul nu aveau cum să cauzeze atât de rapid tenul acela posomorât. Lynn punea pariu pe orice că Annegret nu mai avusese niciodată un caz atât de solicitant psihic precum acesta în toată cariera ei de polițistă pe insulă.

— Vrei să spui că…?

— Jakob Ende este tatăl meu. Exact. Mama mea…

Lynn trebui să se oprească în mijlocul propoziției ca să nu se dea de gol cu un chicotit.

Polițista consideră că tremurul din buza inferioară și vocea fetei anunțau că fata avea să izbucnească în plâns, așadar o prinse de mână pentru a o liniști.

— Mama mea mi-a povestit… continuă Lynn. Jakob a violat-o mai demult. Rezultatul se află în fața dumneavoastră.

Lynn își trase nasul și afișă un zâmbet strâmb. Prin fereastra rabatată pătrundea în încăpere un vânt rece, ceea ce îi prindea bine lui Lynn, care tremura puțin de frig. Reacția se potrivea cu relatările ei.

— Violul lui Jakob și ce a urmat după aceea, adică faptul că a trebuit să locuiască în continuare sub același acoperiș cu el, au distrus-o complet. La un moment dat, mama și-a pierdut mințile de tot. Sau, cel puțin, asta mi-a spus bunica Solveig. Din senin, a cerut să nu i se mai spună Yvonne, ci Zoe. Dumnezeu știe din ce motiv. Cred că asta se numește fugă de realitate, completă ea cu o istețime precoce.

Polițista expiră adânc și umplu aerul cu un nou iz de tutun. Apoi se scuză și părăsi încăperea. Lynn începu să chicotească imediat ce ușa se închise după femeie, apoi se mușcă de podul palmelor, astfel încât să nu izbucnească în hohote de râs.

Incredibil cât de bine decursese planul ei. Din clipa în care era în Berlin, pe bancheta din spate a Volvo-ului, și lipise biletul de geamul lateral până în cea în care Milan îi spusese că ea nu are nicio vină. OK, la un moment dat exagerase cu joculețul ei și aproape stricase totul. În motelul de pe autostradă, când îl sunase pe Milan din baie și jucase rolul de biată fată răpită. Îl enervase la culme pe Jakob, *dar până la urmă, cine îl pusese pe idiot să tragă cu urechea pe ascuns?* După cum bine s-a spus: gelozia este o patimă care caută cu tot dinadinsul motive de suferință. Vinovat era el însuși, *prostănacul*.

Lynn putea să afirme cu mândrie că, în mare, totul ieșise cum intenționase ea.

Ușa se deschise, iar doamna comisar-bucle-tutun se întoarse în cameră. De această dată, împreună cu Dr. Paulsen, doctorița care se ocupase de ea mai devreme, o tipă cu înfățișare de mamă, cu aripioare generoase și o bărbie dublă, ridată. Amândouă afișau acel zâmbet rușinat, specific persoanelor de referință îngrijorate care încearcă să-și convingă protejatul sau protejata să facă ceva neplăcut pentru ei, dar spre propriul lor bine.

— Ai fi de acord să facem un test de paternitate? întrebă doamna comisar.

— De ce nu? spuse Lynn chinuindu-se din nou să-și înfrâneze un rânjet.

Vată în gură. Frotiul fu recoltat rapid și fără nicio durere. *Păcat.*

Și în această privință, Lynn era diferită de ceilalți, pentru că nu o deranja să mestece hârtie, vată sau chiar lână. Ba chiar mai mult, îi plăcea când trebuia să scoată limba afară la ORL și i se provoca o senzație de vomă cu spatula de lemn. Ar fi preferat ca Dr. Paulsen să-i scotocească prin faringe în căutarea unei probe de salivă.

— Va dura o săptămână până vom primi rezultatul testului, spuse doctorița și aranjă bețișorul de vată într-un suport. Lynn ridică din umeri.

— Ce o să se întâmple acum cu mine? întrebă ea doar pentru că bănuia că ăsta era genul de întrebare la care te aștepți de la un copil orfan.

Ambele femei, atât doctorița cât și polițista, o priviră cu tristețe, iar Lynn trebui să se lupte din nou cu impulsul de a le râde în hohote în față. I-ar fi plăcut la nebunie să le vadă reacțiile. Acea nedumerire îngrozită care se aprinsese pentru o clipă și în ochii lui Jakob când fata îi înfipse cuțitul în burtă.

— Ah, micuța mea, oftă Dr. Paulsen și îi trecu mâna prin păr. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce a trebuit să treci.

Ai perfectă dreptate.

— Și mă tem că încă nu a trecut cu totul, adăugă polițista.

Asta sper și eu.

— Probabil că deocamdată se vor ocupa de tine cei de la Protecția copilului. Deja i-am contactat.

Lynn dădu aprobator din cap. La exterior părea dărâmată complet, pe interior sărea în sus de bucurie.

Chiar și acum, totul decurgea conform planului. Abia aștepta să execute și faza finală a acestuia. *Și pentru asta chiar nu mai era nevoie de multe*, gândi ea în timp ce Dr. Paulsen îi ciufulea din nou părul.

Chiar nu.

Doar un singur om mai trebuia să moară.

69.

Milan, 32 de ore mai târziu

Dar prin ce se ține lăuntric universul?

În vis, Milan era întins pe jos la baza scărilor din pivniță, cu capul zdrobit, și avea din nou paisprezece ani. O siluetă se aplecă deasupra lui ținând în mână o carte care arăta exact ca aceea pe care o sustrăsese el din biblioteca școlii.

Însă, așa cum se întâmpla adesea în visele lui, Milan fu cuprins de spaimă la vederea volumului gri. Pentru că aici și acum, în starea aceasta de inconștiență, putea să facă ceea ce creierul lui nu reușea în viața reală. Putea să citească.

Cadoul, scria pe copertă. „Un roman de aventuri".

Își aminti de ultima propoziție de pe coperta din spate a cărții, pe care tatăl lui i-o citase, probabil fără să-și dea seama, în ultima lor discuție: „Uneori, neștiința e cel mai mare cadou de pe fața pământului". Despre asta era vorba în carte. De aceea creaseră copiii acea limbă secretă. Pentru ca toți ceilalți să rămână în neștiință și doar ei doi să împărtășească secretele care îi legau. Povestea avea un final trist. Deoarece ultimul secret pe care Zoe îl afla de la cel mai bun prieten al ei era că acesta avea o boală letală și că urma să plece de lângă ea. Și, deodată nu mai era vorba de neștiința celorlalți. La final, fata și-ar fi dorit pentru ea însăși cadoul neștiinței.

— *Milan?*

Femeia (silueta era clar a unei femei) deschise cartea și i-o puse în fața ochilor. „Faust, Partea întâi a tragediei", citi Milan cu voce tare. Făcând asta, își auzi propria voce, care era înaltă și ascuțită ca un ciob de sticlă ce îi zgâria mințile.

Zoe nu avea niciun chef de ora de germană și de întrebări atât de banal de simple precum prin ce se

ține lăuntric universul. „Prin rău”, i-ar fi răspuns ea lui Goethe dacă i s-ar fi dat ocazia. „Și prin lupta noastră care ne unește împotriva lui”.

— Yvonne? întrebă Milan întrucât chipul femeii căpătase contururi cunoscute.

La fel ca el însuși, prietena lui era și ea adolescentă. Fata zâmbi, dar scutură din cap.

— Mă numesc Zoe, spuse ea, și închise cartea cu o bufnitură care declanșă un bubuit de tunete.

Asemenea unei avalanșe, sunetul se amplifică, deveni din ce în ce mai puternic, iar vibrațiile îi zdruncinară trupul lui Milan, îl zguduiră și îl scuturară până când capul și rana de la împușcătură ajunseră să urle cam la fel de tare ca Milan însuși – care fu trezit de propriile răcnete.

— Domnule Berg?

Leoarcă de transpirație, Milan deschise ochii. Deasupra lui plutea o figură necunoscută. Apoi, figura dispăru din câmpul lui vizual, iar Milan fu nevoit să închidă ochii pentru că privea fix spre un bec pe care capul vizitatorului său îl acoperise inițial.

— Unde sunt?

Simțea că e întins pe un pat și că purta, sub așternuturi, doar o cămașă de noapte. Până și cea mai mică mișcare îi inducea sentimentul că cineva îi smulge pansamentul de pe torace și îi toarnă acid pe rană.

— În clinica Sana. Ați fost operat. Totul a decurs bine.

— Sunteți medic? întrebă Milan sceptic, întrucât bărbatul bine-făcut cu părul grizonant, ușor ondulat purta un costum cu dungi fine scump, croit la comandă.

Butonii de la manșete, care erau cu siguranță din platină și nu din argint de duzină, îi străluceau ca după un lustru recent. Mirosea a un after-shave cu iz de lemn, iar ridurile de pe frunte erau singurele care îl ajutau să nu arate ca un snob lăcuit în ciuda unghiilor ce beneficiaseră recent de o manichiură.

La asta se adăugau și umbrele aproape depresive de sub ochi.

— Numele meu este Robert Stern. Sunt avocat de apărare penală.

— N-am cerut așa ceva.

Și, după cum arăta tipul, mai mult ca sigur că nici nu și-l permitea.

— Angajatorul dumneavoastră mi-a solicitat serviciile. Harald Lampert.

Hulk.

Milan închise ochii și reflectă.

Se gândi la amprentele lăsate pe cadavrul femeii pe care o abandonase în portbagajul mașinii ei, în pădurea Brandenburg. La martorii care eventual l-ar fi văzut în locuința lui Solveig înainte ca bătrâna să fie ucisă. La Andra, care probabil nu avea să fie cel mai bun martor al apărării după ce el însuși o legase, o amenințase și o încuiase în pivniță alături de tatăl lui. Se gândi la tot sângele de pe hainele lui. Și, bineînțeles, la Jakob, care trăsese în el.

— Cât de mult am intrat în rahat? îl întrebă Milan pe avocat.

— Nu atât de mult încât să nu vă pot scoate din el. Am avut până acum clienți unul și unul.

Așteaptă, se gândi Milan. Își apăsă bărbia în piept – singura mișcare cât de cât suportabilă – și se asigură că se află într-un salon individual. Privi prin fereastră, dar nu reuși să obțină noi informații. Geamul era negru ca ecranul unui televizor închis. În acest anotimp, putea fi la fel de bine dimineața devreme, după-amiaza târziu sau miezul nopții.

— Ascultați, încă nu înțeleg tot ce se întâmplă, spuse Milan.

— Poate ar fi mai bine să îmi dați mai întâi niște răspunsuri, după care vă prezint și eu versiunea mea.

— Ce anume vreți să știți?

Avocatul își apropie un scaun de pat și deschise o valiză de piele plină cu acte.

— Să începem cu cea mai importantă întrebare: cine este Jakob?

Cine e sadicul care m-a folosit pe post de minge în jocurile lui perverse?

— L-am văzut pentru prima oară pe bărbatul ăsta în momentul în care a apărut deodată în fața mea și a tras în mine.

Stern scoase un dosar de hârtie maro din geanta sa, aruncă o privire scurtă înăuntru, după care însă relată liber.

— La vârsta de șaptesprezece ani, după moartea mamei lui, Jakob Ende s-a mutat împreună cu tatăl lui de la Berlin la Rügen – cu puțin timp înainte ca dumneavoastră să faceți exact contrariul părăsind insula. După incendiu, tatăl lui Jakob, Frank-Eberhardt Ende, a cumpărat și a renovat casa dumneavoastră părintească, iar aici avem o primă legătură între dumneavoastră și el. Capitalul propriu pentru finanțare provenea din asigurarea de viață ce i-a revenit după moartea soției sale.

— Ce altă legătură mai există?

— În urmă cu doisprezece ani, Jakob Ende s-a căsătorit cu Solveig Schlüter, oferind un subiect de discuție foarte controversat celor de pe insulă. Pe de o parte, pentru că Solveig a divorțat de soțul ei, care era foarte îndrăgit în zonă, dar mai ales din cauza diferenței de vârstă. Toată viața lui, Jakob a lucrat ca zilier. A trăit de pe o zi pe alta. Alcoolul și drogurile au făcut ca familia să se prăbușească. Solveig a renunțat la postul cu jumătate de normă din supermarket și s-a ocupat, în calitate de casnică, de fiica ei gravidă Zoe, pe care de altfel o cunoașteți.

— Numele ei era Yvonne, șopti Milan, pe jumătate cufundat în gânduri.

— Conform certificatului de naștere, da. Dar nimeni nu îi mai zicea așa. Se pare că după nașterea fiicei ei Lynn, a insistat să i se spună Zoe. La vârsta de cincisprezece ani, a fost prinsă încercând să fure scutece. Asta a fost prima și de

fapt singura plângere înregistrată împotriva ei. În cadrul audierilor de atunci, a declarat că doar tatăl fiicei ei ar înțelege adevăratul motiv pentru care a ales să-și spună Zoe.

Zoe. Eroina cărții din bibliotecă. Termen din greaca veche cu sensul „simplul fapt al vieții, pe care îl au în comun toate ființele vii”.

Acum, Stern fu nevoit să arunce o privire în acte pentru a-și reîmprospăta memoria.

— Mai întâi, au locuit o vreme în Sassnitz, dar, după divorț, Solveig a trebuit să se mute. Declinul social i-a împins până la urmă spre o viață în camping. Jakob, Solveig, fiica ei Yvonne alias Zoe cu propria ei fiică Lynn. Condițiile dezolante în care trăiau nu erau niciun secret pentru cei de la Protecția copilului, dar se pare că lucrurile nu au degenerat niciodată atât de mult încât să fie nevoie ca statul să ia copiii de acolo.

Pe culoar scârțâiau roțile unei mașinării oarecare, purtate de la o secție la alta. Poate că era un respirator artificial, un EKG portabil sau pur și simplu un căruț folosit pentru transportarea mâncării.

— După cum se pare, odată cu trecerea timpului, Jakob a ajuns să o ia pe căi greșite, continuă Stern. Cunosc un anchetator din cadrul poliției care mi-a explicat, pe sub mână, ce se știe în momentul de față despre cazul ăsta.

— Și anume?

O nouă privire aruncată în acte.

— Jakob Ende le-a obligat pe Zoe și Lynn să participe la planul lui de a vă șantaja pe dumneavoastră, domnule Berg, în încercarea de a obține o sumă de bani absurd de mare. Pentru a vă convinge pe dumneavoastră să cooperați, trebuia să vă demonstreze că nu glumește. A început așadar să-și tortureze alternativ ostaticele. Lui Zoe i-a amputat un deget. Atât lui Lynn, cât și lui Zoe le-a înfipt o capsă sub unghia de la degetul mare.

Milan scrâșni nervos din dinți. În una din acele ocazii, fusese nevoit să asculte totul prin telefon.

— A ascuns degetul retezat într-un popas, astfel încât să îl găsiți dumneavoastră. Tot acolo s-a văzut nevoit să scape de o martoră. Planul de a vă aduce pe dumneavoastră în Rügen a funcționat, însă partea cu predarea banilor a eșuat pe ultima sută de metri. Pe când Jakob intenționa să se descotorosească de victimele sale, a început o luptă între Lynn și tatăl ei vitreg. Fata a reușit să-i provoace lui Jakob o rană serioasă, dar nu letală. Făptașul a pierdut controlul asupra vehiculului. Cu ultimele ei puteri, Lynn s-a chinuit să ajungă la mama ei aflată în rulotă, însă rănile acesteia erau mult prea grave. A murit în mâinile fiicei ei.

Milan își încleștă pumnul drept.

— Micuța trebuie să fi trecut printr-un iad, spuse el deopotrivă nervos și trist.

— Foarte probabil. Pe lângă multe întrebări privind detaliile, pe care vi le vor pune foarte curând anchetatorii, una e deosebit de stringentă.

— Care anume?

— Aveți vreo idee de ce Jakob Ende v-a ales tocmai pe dumneavoastră?

Da. Am o idee. Din păcate.

— Solveig credea că eu aș fi tatăl lui Lynn, zise Milan.

Stern afișa în continuare acel *poker face* specific avocaților, o figură lipsită de expresie.

— Nu doar Solveig. La cabinetul meu lucrează detectivi particulari, domnule Berg. Ne-am folosit de timpul în care dumneavoastră ați stat în spital pentru a ne informa. Unii dintre vecini încă își mai amintesc incendiul. De exemplu, fostul dumneavoastră coleg de școală Martin Spokowski.

Scuipici. O, da, gândi Milan sarcastic. *După șederea mea la Stubbenkrug, o să-mi fie cel mai bun martor de moralitate.*

— El zice că au circulat zvonuri. Yvonne, adică Zoe, ar fi susținut că dumneavoastră ați violat-o în

ziua incendiului.

Milan încercă să se sprijine în coate. Valul de durere care îl năpădi astfel nu îi îmbunătăți starea de spirit cu nimic.

— Nu cred. Există documente oficiale cu așa ceva? Adică, a mers Yvonne la poliție?

— Nu. Și nici nu a existat o anchetă. A existat însă o anchetă în cazul incendiului. Acolo s-au investigat niște ponturi anonime, conform cărora dumneavoastră ați fi fost responsabil pentru izbucnirea focului și așadar pentru moartea mamei dumneavoastră. Totuși, singura concluzie certă la care au condus investigațiile a fost că incendiul a fost provocat de un hanorac. În schimb, nu s-a putut demonstra defel cine l-a aruncat, eventual intenționat, în șemineu și, mai mult, a lăsat în mod conștient o mânecă să atârne în afara vetrei.

Nici nu e de mirare.

— A fost un accident, spuse Milan. Nu sunt în niciun fel vinovat de moartea mamei mele. Și cu siguranță nu sunt nici tatăl copilului.

— Foarte bine.

Stern băgă actele înapoi în geantă și se ridică.

— Ce anume din toate astea considerați că e *foarte bine*?

— Că această parte din declarația dumneavoastră coincide cu cea a profesorului Karsov.

— Karsov?

Confuz, Milan observă că Stern era pe cale să părăsească din nou camera de spital.

— Ce a spus nebunul? îi strigă în urmă.

Stern merse spre ușă, o deschise și făcu un semn din cap către cineva de pe hol.

— Intrați, vă rog, zise el și se întoarse înapoi spre Milan în cameră. Profesorul Karsov m-a rugat să-i permit să vă povestească personal.

70.

Bătrânul avea nevoie de sprijinul lui Stern pentru a putea sta în picioare. La cât era de plăpând, părea o minune că medicii îi dăduseră voie să-și părăsească patul de suferință.

Încă de dinainte ca profesorul să rostească vreun cuvânt, Milan conștientiză că slăbiciunea lui Karsov nu se datora doar tentativei de suicid. Ceva îl măcina pe dinăuntru. O tenie pe nume vină care se hrănea cu tot ceea ce înainte îi dăduse acestui om forță și putere de voință.

În mod corespunzător, prima lui propoziție, cu care se și prăbuși în scaunul pentru vizitatori aflat lângă pat, fu:

— Îmi pare rău.

Stern păstră distanța și se sprijini de ușa de la toaletă.

— Ce naiba căutați aici? întrebă Milan printre dinți.

— Am făcut o greșeală. Îmi pare rău. Incredibil de rău.

— M-ați făcut handicapat.

Realiză că nu mai era de mult așa de nervos precum transmitea vocea lui. Acum era doar epuizat și obosit.

— Da. Am fost orbit, îmbătat de propriile mele teorii.

Asta era problema oamenilor, gândi Milan. Nu știau de ce se născuseră în această lume, dar erau cu toții de acord că viața trebuia să aibă un sens. Și, ca să protejeze această viață care era, să sperăm, plină de sens, distrugeau viețile celorlalți. Nici măcar nu o făceau cu rea-voință, dar erau totuși foarte metodici. Pentru că drumul spre iad nu era pavat întotdeauna doar cu intenții bune, ci și cu faptele celor care le puneau în practică și cauzau astfel suferință cu bună-credință.

— Chiar am crezut că sunteți un candidat potrivit.

Animale chinuite.

Joaca cu focul.

Urinat în pat.

— Pe atunci am adunat unu și cu unu, iar rezultatul a fost trei.

Karsov respira, însă puloverul pe care îl îmbrăcase pe deasupra cămășii de noapte nu se mișca. Îi era prea mare cu mai multe numere. La fel ca viața în care nu își mai găsea locul.

— Știu că nu a fost etic. Și nimic nu-mi va scuza vreodată faptele. Faptul că am stimulat hemoragia e…

Se strădui să-și găsească cuvintele, iar apoi continuă.

— Am crezut cu adevărat că vă ajut, domnule Berg. Că tulburarea pe care o provocam avea să o compenseze pe cealaltă. Am vrut să împiedic ceva rău și am făcut și mai mult rău.

Se pare că minus și cu minus totuși nu fac plus.

— De ce v-ați schimbat părerea despre mine? întrebă Milan.

Spre deosebire de tatăl meu.

Mobilul lui Stern începu să țârâie, dar avocatul îl dădu imediat pe silențios și ignoră apelul.

Karsov continua să vorbească fără a-i da atenție:

— Zoe a venit la mine la începutul lui august. În cabinetul meu. Avea amețeli și își pierdea echilibrul, nimic dramatic. Acum mă gândesc că totul a fost un pretext de fapt.

— Pentru ce?

— În perioada aceea realizase că Jakob voia să se folosească de așa-zisul viol ca să facă rost de bani. Femeia mi-a zis că Jakob vrea să ceară pensie alimentară. Și că dacă asta nu funcționa, avea să găsească el altă variantă. Poate că asta a declanșat în ea impulsul de a spune în sfârșit adevărul. Am impresia că Zoe nu a reușit să vă uite în toți acești ani, domnule Berg.

Cum ar fi putut, gândi Milan cu amărăciune. Simpla prezență a fiicei ei Lynn îi amintea în fiecare zi de minciuna spusă.

— Vina o copleșise așa cum mă copleșește astăzi pe mine. Mi-a zis ceea ce bănuisem deja, dar alesesem să reprim de-a lungul anilor. A mărturisit că mințise pe atunci. Yvonne, așa cum se numea de fapt, născocise pur și simplu povestea cu violul.

Karsov își linse buzele uscate și crăpate.

— A fost de parcă mă lovise un trăsnet. La urma urmei, pe lângă toate celelalte indicii, afirmația că dumneavoastră ați fi lăsat-o însărcinată împotriva voinței ei a fost ceea ce m-a convins să iau măsuri. Yvonne îmi spusese asta personal. Și acum aflam că totul fusese inventat.

Milan simți nevoia să-și miște capul spre stânga și spre dreapta pentru a atenua tensiunea din gât. Odată ce făcu asta, durerea de sub bandaj izbucni din nou.

— De ce v-a mințit Yvonne mai demult? întrebă el.

Crezuse în tot acest timp că fata nu a mai vrut să aibă nimic de a face cu el după cearta din ultima seară petrecută împreună. Totuși, cearta nu fusese atât de urâtă încât Yvonne să înceapă să-l denigreze pe toată insula.

O lacrimă licări în ridurile din jurul ochiului lui Karsov.

— Nu m-a mințit doar pe mine. Ci și pe tatăl și pe mama ei. Pe toți. Iubirea ei pentru dumneavoastră s-a transformat în mânie. Era impulsivă și furioasă. Zicea că v-ați certat pentru că ați crezut că Yvonne a râs de dumneavoastră. Dar nu asta fusese intenția ei. Era supărată pe ea însăși pentru că stricase momentul romantic prin râsul ei ridicol și a fugit din casă plină de nervi.

— Și a aruncat totodată hanoracul în șemineu, spuse Milan.

Era o observație. Nu o întrebare.

Karsov confirmă dând din cap.

— Îi era teamă că o să se afle. Până la urmă, ea e vinovată de moartea mamei dumneavoastră.

— Și, înainte ca cineva să-i dovedească vinovăția, m-a incriminat pe mine?

Profesorul ridică din umeri.

— A fost presată să facă asta. Când i-a întârziat menstruația, mama ei Solveig a obligat-o să dea vina pe dumneavoastră pentru „rușine”, cum îi spunea ea. Sigur nu a fost din propria inițiativă a lui Yvonne. Fata v-a iubit. Iubirea s-a transformat în disperare. Pusă mai întâi pe seama ei, apoi pe seama dumneavoastră, pentru că v-ați mutat de aici.

Din Rügen la Berlin.

— Dacă privesc acum în urmă, ar fi trebuit să recunosc semnele. După plecarea dumneavoastră, probabil că a căutat alinare în brațele celui mai apropiat bărbat într-un gest de autoabandon. Yvonne a pornit mereu de la ideea că ea era vinovată. Nu doar de cearta cu dumneavoastră, ci mai ales de moartea mamei dumneavoastră. Pentru că, dacă nu v-ați fi certat, nu s-ar fi ajuns niciodată la asta.

Buza de jos a lui Karsov tremura. Nu încerca să își găsească din nou cuvintele, ci să își recapete cumpătul.

Același lucru îl făcea și Milan.

— Sarcina i-a agravat depresia, iar apoi Yvonne a cedat la presiunile mamei sale. Bănuiesc că a făcut asta și ca să se autopedepsească.

Milan clipi.

— Nu înțeleg cum vine asta.

— Și-a blocat astfel drumul de întoarcere spre dumneavoastră. Dar a păstrat totuși o cale de legătură cu ajutorul minciunii.

Milan privise mereu moartea mamei sale și ulterioara plecare de pe Rügen ca pe niște rupturi adânci din viața sa. Era conștient de faptul că lăsase în urmă ceva important atunci când se distanțase de Yvonne și de copilăria lui. Dar

niciodată nu se gândise că acel ceva fusese propria lui identitate.

Își încleștă pumnii, simți cum crâncena îndoială de sine își căuta o cale de evacuare și se opri, în supărarea sa, asupra lui Karsov.

— Care era ideea cu pastilele din Berlin? îl întrebă pe medic în timp ce acesta îl căuta cu privirea pe Stern.

Era clar că profesorul considera discuția încheiată.

— Ar trebui să le luați, spuse Karsov cu vocea oarecum mai hotărâtă. Acum, că era vorba de subiecte medicale, părea să se afle pe un teren mai sigur. Vorbesc serios. Studii din cadrul cercetării celulelor stem, orientate inițial spre tratarea paraplegicilor, au arătat că un amestec de proteine poate regenera țesuturi cerebrale distruse. Și eu am speranța că și în cazul dumneavoastră vor redeveni active zonele cerebrale afectate.

Dacă luați aceste tablete, domnule Berg, e posibil să puteți să citiți iarăși.

— Mă agăț de un fir de ață. Pe lângă despăgubirea materială pe care am vrut să o direcționez către dumneavoastră și tatăl dumneavoastră, am căutat totodată o altă cale de a îndrepta eroarea mea medicală.

Proteine?

Lui Milan îi venea să râdă. *Despăgubire.* Și ăsta era tot un truc născocit de oameni pentru a nu-și pierde mințile. Nu exista așa ceva. Niciodată nu existase. Nu era posibil ca un om să fie dezviolat, dezrănit sau dezucis.

— Vă rog, mă simt un pic slăbit, aș vrea să mă retrag acum, spuse Karsov și se ridică în picioare.

Milan reuși să-l facă să se scufunde din nou în scaun adresându-i întrebarea „Ce legătură are Andra cu toate astea?”

— Fata asta e un dar de la Dumnezeu, zise el și păru că și zâmbește puțin.

— Pentru că m-a îndopat pe ascuns cu pastilele dumneavoastră?

— Din câte am auzit, v-a salvat viața pe plajă, îl contrazise Karsov și adăugă încet: și mie într-un fel.

— Ce vreți să spuneți?

— Am încetat să îmi iau antidepresivele. Întrucât nici tatăl dumneavoastră, nici dumneavoastră nu ați vrut să îmi acceptați tentativele de a-mi răscumpăra greșeala, nu mai găseam niciun motiv să trăiesc în continuare.

Karsov își privi mâna ca și când abia atunci observase că îi crescuse din corp. Își trecu degetele prin păr cu o mișcare tremurată, se linse din nou pe buze și povesti mai departe.

— Prietena dumneavoastră m-a vizitat aici, când eram pe patul de spital. Voia să se mai asigure încă o dată că sunt cu adevărat convins de nevinovăția dumneavoastră. Și mi-a băgat un Citalopram în gură. A lăsat cutia cu medicamente deschisă și a scris un bilet ca medicii să știe că luam pastilele astea de ani de zile și că nu trebuia să întrerup tratamentul.

Își țuguie buzele ca și când ar fi vrut să fluiere, dar, din zvâcnirea din colțurile ochilor, Milan își dădu seama că bătrânul își încorda mușchii faciali astfel încât să țină în frâu lacrimile ce voiau să iasă afară.

— De unde vă cunoașteți unul pe celălalt? Atât de bine încât ea să știe ce medicamente luați?

Karsov făcu un semn degajat cu mâna.

— O, ne-am întâlnit. Am discutat. Știe să asculte. Cred că ar fi putut să aibă o carieră de succes ca psiholog. I-am mărturisit multe lucruri, pe care în mod normal nu le împărtășești străinilor, dar mi-a făcut bine să discut cu ea.

— Dar cum anume v-ați cunoscut?

Profesorul zâmbi ușor.

— Îmi pare rău. Dar nu vă pot spune asta. Nu am voie. I-am promis Andrei și nu vreau să trădez

din nou încrederea unui alt om. Contul meu de greșeli e deja arhiplin din punctul ăsta de vedere.

Se ridică în picioare. Deși avea încă un milion de întrebări de pus, Milan privi tăcut cum bătrânul sprijinit de Stern părăsi salonul.

— Și? Ce urmează acum? îl întrebă Milan pe avocat după ce acesta închise ușa în urma profesorului.

Stern se apropie de pat.

— Păi, Karsov va da de-acum o declarație și va trebui să treacă printr-un proces penal în care va fi judecat pentru vătămare corporală gravă și periculoasă.

— Voiam să știu ce urmează pentru mine.

— Vă mai acordăm o zi răgaz, apoi veți fi audiat. Mai mult de atât nu pot trage de timp, domnule Berg.

Stern așeză pe noptieră o carte de vizită cu scris argintiu în relief și îl informă pe Milan că putea fi contactat la birou la orice oră din zi și noapte.

— Ah, și încă ceva, spuse el, având deja mâna pe clanța ușii. Pentru elucidarea cazului, s-a recoltat o probă de ADN din cadavrul lui Jakob Ende. Ați fi de acord să le puneți și dumneavoastră la dispoziție autorităților o probă de salivă? Doar ca să putem fi absolut siguri cine este tatăl lui Lynn.

71.

Șase săptămâni mai târziu
22 decembrie

În această frumoasă dimineață de iarnă, soarele strălucea prin fereastra mare a clădirii vechi din cartierul Moabit și umplea cabinetul înalt cu o lumină caldă și clară. Majoritatea obiectelor de decor sclipeau astfel – fotoliile individuale roșii în care stăteau așezați el și Andra, sculptura feminină de culoarea bronzului aflată lângă ușă, copertele laminate ale numeroaselor cărți de specialitate de pe rafturi –, însă lumina avea un efect total opus asupra lui Henriette Rosenfels. Terapeuta de cuplu era albă ca varul. Timp de jumătate de oră ascultase cu o figură consternată relatările celor doi pacienți care formau probabil cel mai ciudat cuplu pe care îl tratase vreodată. La fel cum se întâmplase și la prima ședință, Dr. Rosenfels nu mai reușea să mențină o expresie profesională, neclintită.

— Dați-mi voie să rezum, spuse ea după ce Milan își încheie lungul monolog. Dumneavoastră sunteți analfabet și i-ați ascuns asta ani întregi prietenei dumneavoastră. La fel cum și ea v-a ascuns dumneavoastră – privirea i se mută acum spre Andra – faptul că e membră a unei organizații care se numește… mai spuneți o dată cum.

— „Îngerii vinii”, răspunse Andra. Încercăm să producem o compensație pentru vină.

Milan zâmbi. Probabil că și el avusese aceeași figură dezorientată ca terapeuta de cuplu atunci când Andra îi explicase totul.

În urmă cu cinci săptămâni și jumătate. Se întâlniseră într-o cafenea din Ludwigkirchplatz și se retrăseseră într-o nișă pentru a putea discuta în liniște, fără a fi deranjați. Se priviseră în tăcere mult timp, apoi, când cafeaua era deja rece și

spuma din *latte macchiato* se dizolvase, Andra îl apucă de mână.

— Ți-am explicat deja de ce nu o să mă mai urc niciodată în vreun taxi.

— I-ai suflat de sub nas taxiul unei tipe însărcinate, după care ea s-a urcat singură la volan. Din cauza contracțiilor, a făcut accident și a murit.

— Corect. Asta explică de ce mă simt vinovată pentru moartea ei. Ceea ce nu ți-am spus însă e a cui soție era femeia.

Doamne Dumnezeule.

Andra încercă să îl strângă și mai tare de mână, dar Milan înțelese deodată ce voia prietena lui să îi spună, iar asta îl făcu să se dea înapoi ca dintr-un reflex.

— Hulk?

— De aceea se duce Lampert în fiecare vineri la cimitir.

Toată lumea din cafenea părea să fi amuțit. El și Andra stăteau parcă sub un clopot invizibil, care oprea murmurele celorlalți oaspeți, scrâșnetul râșniței de cafea și clinchetele de veselă din a ajunge la ei.

— El m-a căutat pe atunci și m-a găsit. Dar nu ca să țipe la mine, ca să mă bată sau să mă amenințe că o să mă dea în judecată. Ci ca să-mi dea ocazia să îndrept lucrurile.

Andra îi spuse că Lampert câștiga o avere de pe urma bunurilor imobiliare și a restaurantelor.

— Vrea să își folosească banii ca să ajute oameni care au ajuns să aibă probleme fără a avea vreo vină. Și vrea să facă asta fără ca ei să-și dea seama. Lampert este ajutat de oameni care se fac vinovați de ceva. Nu neapărat din punct de vedere legal, ci moral. De aceea ne și numește „Îngerii vinii".

— Sunteți mai mulți? rosti Milan prima dintr-o serie nesfârșită de întrebări pe care ar fi vrut să i le adreseze.

— Cei mai mulți angajați ai restaurantelor lui au o poveste în spate. El ne-a angajat. Însă, activitatea mea de chelneriță, de exemplu, e doar un pretext pentru plata impozitelor. În realitate, Lampert mă plătește ca să îi evaluez pe candidați. Trebuie să fiu ochi și urechi în căutarea de suflete care merită să fie salvate de noi.

— Oameni ca mine?

Zgomotele din cafenea reveneau încet și, odată cu ele, venea și conștientizarea faptului că el însuși fusese doar o sarcină pe care Andra trebuise să o îndeplinească. Nu fusese un partener pentru ea, ci o victimă.

— Mă rog, ca să fiu sinceră, Hulk se gândea mai degrabă la cazuri de hărțuire sau abuz. Oameni care au de suferit din cauza violenței domestice. Bieți amărâți care nu se pot apăra singuri. Până la urmă, oameni care au ajuns la ananghie fără să aibă vreo vină și pe care viața îi aduce din când în când în restaurantele lui. În mod perfect legal, pe ușa din față. Nu cum te-a adus pe tine, cu o mască de schi pe cap.

Milan își căută paharul, îl luă în mână dar nu bău din el.

— Dacă suntem de părere că am găsit un candidat nevoiaș, sincer și decent, începem să sondăm terenul. Fără ca persoana să își dea seama, Günther îi cercetează trecutul.

Günther. Deci asta era de fapt meseria lui. Un detectiv particular care căuta nu răul, ci binele din oameni.

— Și, dacă ajungem la concluzia că omul nu poartă nicio vină pentru necazurile sale, îi întindem o mână de ajutor. Dar în așa fel încât el să nu observe nimic.

— Înseamnă că te-ai folosit de mine ca să-ți procesezi vina pentru moartea soției lui Hulk și a copilului lor nenăscut?

Deși se simțea din nou trădat de Andra, Milan nu putea să nege că relatările ei erau fascinante

într-o oarecare măsură. La urma urmei, motivele ei – asta dacă spunea adevărul – erau altruiste și bune.

— Nu. Cel puțin, nu ăsta era scopul meu inițial. Te-am plăcut. Chiar m-am întrebat de ce o persoană atât de creativă își irosește inteligența și devine infractor. Când am intervenit pe lângă Lampert să îți ofere un post, nu a fost de acord. Totuși, erai un hoț și, așadar, într-un fel, total opusul a ceea ce consideram noi în mod normal a fi un candidat potrivit.

— Îi numiți pe oamenii ca mine candidați? Ca într-un joc televizat?

— Ai prefera denumirea de „victimă"?

Nu, cugetă Milan și se întrebă când se ajunsese la o asemenea lume în care cuvântul „victimă" reprezenta o insultă, iar „făptașii" primeau seriale întregi pe Netflix.

— Lampert a dispus efectuarea unui control de rutină în cazul tău, așa cum face în cazul tuturor angajaților săi. De evaluarea ta ne-am ocupat eu și Günther împreună, iar cercetările ne-au condus de mai multe ori către insula Rügen. Către profesorul Karsov și totodată spre trecutul tău. M-am întâlnit cu el în repetate rânduri. Ultima oară, vara. Și da, prin cercetările noastre am realizat că și tu ești o victimă. Și te-am ajutat.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale Andrei. La scurt timp după aceea, Milan sărise de pe scaun și o lăsase singură în cafenea. Hoinărise două ore prin Charlottenburg fără un scop anume, ajungând în cele din urmă într-o sală de cinema goală. Era singurul client de acolo, iar pe ecran rula un film spaniol în original, cu subtitrări, însă pe Milan oricum nu îl interesa conținutul.

Avusese nevoie de două săptămâni până să o contacteze din nou pe Andra pentru a-i pune alte întrebări. Și de încă zece zile până să observe că sentimentele lui pentru ea erau mult prea puternice ca să poată pune capăt relației fără a mai încerca

măcar o dată. Când acceptase să reînceapă terapia de cuplu, Milan fusese conștient de faptul că aveau să o suprasolicite grozav pe Dr. Rosenfels. Dar, ca să fie sincer, probabil că unul dintre motivele pentru care fusese de acord cu o nouă ședință era tocmai dorința lui de a vedea cu proprii ochi reacția terapeutei. Făcând abstracție de petele roșii de pe gât și fluctuațiile din voce, femeia se comportase surprinzător de bine până atunci.

— Și clienților dumneavoastră, după cum i-ați numit, le întindeți așadar o mână de ajutor fără ca ei să își dea seama? o întrebă ea pe Andra.

— Exact.

— În cazul meu, Andra a făcut asta cu un job decent și partide de sex mai puțin decente, spuse Milan. Cele din urmă n-au trecut chiar neobservate.

— Idiotule. Sexul aproape că te-a șters de pe listă. Lampert are o regulă nescrisă: fără relații între înger și client.

Andra arătă cu degetul spre pieptul prietenului ei, aproximativ acolo unde fusese nimerit de glonțul lui Jakob. Rana se vindecase bine, dar încă îi mai provoca durere când Milan căra mai multe sacoșe deodată.

— Dacă chiar vrei să știi, pe tine te-am ajutat cu un job, iar pe tatăl tău, cu un loc în cămin.

— *Poftim?*

— Nu te mai uita la mine cu figura asta de pavian în timpul căcării. Chiar ai crezut că institutul de lux de pe câmpia Rehwiese oferă reduceri pentru foști angajați de spital? Totul e plătit de Lampert.

O liniște de plumb umplu cabinetul.

Obrajii lui Milan ardeau ca și când ar fi fost pălmuiți.

— Ei bine… Nici nu prea îndrăznesc să întreb, spuse Dr. Rosenfels, dar totuși o făcu: mai există și alte secrete pe care le ascundeți unul altuia?

— Nu, răspunse Andra și ridică ambele mâini într-un gest defensiv.

— Nu, zise și Milan, însă apoi își drese glasul jenat.

În afară de rezultatul testului ADN, pe care îl tot port cu mine de zile întregi.

72.

23 decembrie

„Local închis”, scria pe semnul de la intrare în restaurant și asta deși era o zi de sâmbătă, iar cei trei bărbați de la masa cu numărul 19 n-ar fi avut cum să compenseze pierderea pe care o suferea astăzi Hulk din cauză că închisese mai devreme. Mai ales de vreme ce doi dintre clienți erau proprii lui angajați.

Milan venise ultimul și voise să facă stânga împrejur imediat ce văzuse pe cine invitase Lampert ca partener de discuție.

— Așază-te! îi strigă managerul indicându-i un loc pe banca pe care el însuși stătuse. Ia loc! Vă las singuri.

Debitul verbal nespecific lui Hulk nu lăsa loc de comentarii, așa că Milan făcu ce îi ordonase șeful lui. Chiar dacă nu avea niciun chef să poarte această discuție.

Rănile erau încă prea proaspete. Nu doar cea din umăr, ci mai ales cea din sufletul său.

— Nu știu ce mi se pare mai grav, spuse Milan în timp ce tatăl lui își ridică fruntea și îl privi în ochi. Că i-ai permis lui Karsov să-mi facă ce mi-a făcut. Sau că încă mai crezi că ai interpretat corect situația.

Kurt își frecă fața cu mâinile ca un băiețel care se spală apatic înainte de a merge la culcare. Părea mai obosit decât se simțea Milan.

— Dar nu mai cred asta. Băiete, oi fi poate un bufon. Dar nu sunt cretin.

— Așa ca mine?

Trase aer în piept fără a scoate niciun zgomot.

— Nu spune asta! Nu spune așa ceva!

Kurt privi în jur, dar, în cazul în care voia să comande ceva de băut, avea ghinion. Hulk se retrăsese în biroul lui. Milan știa că Günther fuma

o țigară afară, dar, chiar dacă ar fi fost în restaurant, ar fi preferat să lase cafeaua să-i curgă din aparat direct în gură decât să facă pe chelnerul.

— M-a sunat Andra, zise Kurt.

— Păi, aparent, ați avut dintotdeauna o relație foarte bună.

Buzele tatălui său zvâcniră. O lacrimă i se desprinse din colțul ochiului.

— Mi-a spus de testul de paternitate. Îmi pare rău.

— Îți pare rău să afli că nu sunt tatăl lui Lynn?

Nicio suprapunere. Testul era negativ. Spre deosebire de cel al lui Jakob. Lynn era fiica lui. Milan aflase rezultatul de la avocatul său, Robert Stern. Nenorocitul de Jakob își lăsase însărcinată propria fiică vitregă în urmă cu ani de zile. Probabil că o și violase.

— Îmi pare rău că m-am îndoit de tine în toți acești ani. Chiar am crezut că tu ai…

Un tremur puternic din pieptul tatălui său, urmat de un suspin zgomotos îl opriră în mijlocul propoziției.

— Hai, spune. Ai crezut că propriul tău fiu e un violator și un incendiator. Un om care schingiuiește animale. Și urinează în pat. Un psihopat căruia cel mai bine ar fi să îi scoți ochii ca să nu își mai vadă victimele. Și dacă asta nu funcționează, atunci, hei, hai să-l facem analfabet! Pot să spun că sunt norocos că am avut doar problema asta și a trebuit să mă lupt într-o lume a celor care citesc. Adică, ați fi putut să îmi induceți și o paraplegie.

Vocea lui Milan îi răsuna în urechi tot mai tare pe măsură ce liniștea instalată între ei doi se prelungea. În mod normal, tonomatul de la intrare ar fi umplut tăcerea cu hituri din anii șaizeci și șaptezeci, dar Hulk îl închisese până și pe acela.

— Nu am venit ca să ne certăm.

— Atunci de ce?

— Ca să îți dau un cadou. Mâine e Crăciunul, băiete.

Același loc. Chiar și aceeași masă.

Și iar era cu un bărbat în vârstă care voia să îi dea ceva ce el nu ceruse.

— Un iPad? întrebă Milan.

Tatăl său îl pusese mai întâi pe bancă, lângă el, iar acum îl mută pe masă.

— Poți să păstrezi și iPad-ul. Dar el e de fapt doar ambalajul. Am filmat eu însumi pe atunci. Ții minte, cu camera pe care am primit-o cadou de la Jutta de ziua mea. Voiam să vă iau prin surprindere. Să fac o glumă. Camera ascunsă sau ceva de genul ăsta.

Kurtișor farsorul, căruia îi plăcea să depășească uneori limita bunului-simț pentru a face o glumă. Milan își aminti de perioada în care tatăl lui nu ieșea niciodată din casă fără aparat. Zicea mereu că are de adunat material pentru serile de film „amuzante” pe care le organiza. Filmări penibile cu mama în timp ce se spăla pe cap sau un filmuleț în care trăgea așternuturile de pe Milan dimineața.

Menționând că trebuie să meargă la toaletă, Kurt se strecură de după masă și se îndepărtă. Milan îl urmări cu privirea, apoi atinse ecranul tactil. În mijlocul ecranului apăru o săgeată.

Play.

Milan reuși să reziste tentației. Aproximativ zece secunde, apoi apăsă pe simbolul de redare.

Filmul începu cu o tremurătură, o pată luminoasă se plimbă pe ecran ca o flacără care devorează o fotografie. În secunda următoare deveni clar unde stătuse camera și ce anume filmase, iar lui Milan i se făcu rău. Genunchii îi tremurau sub masă, la fel și mâinile care nu mai puteau ține tableta și o lăsară așadar întinsă pe masă.

Așa deci.

Filmul fusese făcut în urmă cu mai mult de paisprezece ani. Yvonne arăta ca în ultima zi din

tânăra lor relație. Purta din nou bluza cu buline. Aceeași pe care avea să o dea jos după câte zile pentru a îmbrăca hanoracul lui. Milan stătea lângă ea, cu un braț în jurul ei, în vechiul fotoliu-coș de nuiele de pe plaja de camping.

Probabil că tatăl lui sperase să îi surprindă giugiulindu-se. Pesemne că fusese foarte dezamăgit să vadă doar o carte deschisă în poala lui Yvonne. Și nici nu înregistrase săruturi sau zgomote specifice. Pe fundalul foșnetului valurilor și țipetelor unui pescăruș, se auzea doar vocea adolescentină a lui Milan.

„… Și știind asta, se simți fericită și liberă”, spunea el în înregistrare. Ezitant, stângaci și cu o intonație nepotrivită, așa cum ar fi pronunțat cineva care are dificultăți cu cititul și scrisul. *Incredibil.* Milan făcea ceea ce astăzi, paisprezece ani mai târziu, îi trimitea fiori de gheață pe șira spinării. Această constatare îi umplu ochii cu lacrimi și scoase din adâncurile lui un geamăt chinuit.

Cum e posibil să nu-mi mai amintesc nimic din toate astea? În videoclip nu purta o conversație cu Yvonne. Nu își exprima propriile gânduri, iar camera nu surprinsese o frântură dintr-o discuție. Ci o frântură dintr-o propoziție pe care Milan *o citise cu voce tare*.

Karsov avea dreptate, cugetă Milan.

Chiar a existat o vreme în care eram în stare să citesc.

— Tata?

Privi în sus, însă tatăl lui nu se întorsese încă. În schimb, Günther se desprinse de tejgheaua de la bar. Odată cu el se apropie și mirosul țigărilor pe care le inhalase de curând afară. Cu mâinile ascunse în buzunarele pantalonilor de trening croiți la comandă, păși atât de aproape de masă încât Milan simți nevoia să se dea în spate.

— Tatăl tău nu e la toaletă.

Milan dădu aprobator din cap. Bănuise deja.

A plecat.

Era atât de concentrat asupra filmului încât nu observase cum plecase Kurt sau cum se întorsese Günther în restaurant.

— Vrei să vorbești despre asta?

Günther arătă spre tabletă. Preț de o clipă, Milan se gândi dacă nu cumva bărbatul citează un vers dintr-o melodie pop, dar până și Günther realizase că nu e momentul potrivit pentru ghicitori muzicale.

Milan scutură din cap.

Nu. *Nu vreau să vorbesc cu nimeni.*

— OK, atunci nu. Crăciun fericit!

Milan aproape că uitase ce îl rugase pe Günther în urmă cu o săptămână. Însă acum, văzându-l că pune micul pachet pe masă, își aminti conversația.

— Pentru Lynn?

— Sărbătoriți mâine împreună, nu-i așa? întrebă Günther.

— Așa e planul.

— Atunci e în regulă. Ți-am făcut rost de cadou pentru ea. Așa cum ai vrut.

Când se întorsese acasă și își derulase din nou în minte scenele îngrozitoare din zilele petrecute pe Rügen, lui Milan îi venise o idee. Amintirea uneia dintre propozițiile lui Jakob îi fusese sursă de inspirație.

— Ești sigur că Lynn are ce să facă cu cadoul ăsta? întrebă Günther.

— Habar n-am, răspunse Milan și se ridică în picioare. O să mă hotărăsc cu puțin timp înainte de desfacerea cadourilor dacă chiar i-l dau.

73.

24 decembrie
Noaptea de Ajun

Aveau chiar și un pom. Pentru prima dată. Milan propusese să cumpere unul din plastic, însă Andra replicase sec:

— Atunci o să sărbătorești cu o păpușă gonflabilă, și nu cu mine.

Prin urmare, apartamentul cu două etaje al Andrei mirosea acum a ace de brad și rășină proaspătă chiar și la două ore după desfacerea cadourilor, chiar dacă bradul argintiu pe care îl aleseseră nu era prea mare. Între steaua roșie din vârful lui și tavanul cu stucatură al clădirii vechi modernizate ar fi încăput numai bine trolerul pe care Milan îl primise cadou de la Andra.

— În caz că vom face cândva o excursie normală, spusese ea privindu-le cu bucurie pe cele două fete care puneau în scenă o bătălie cu materiale de împachetat sub brad.

Cei de la căminul de copii în care fusese cazată Lynn ziseseră că ar fi o excepție, însă funcționara responsabilă nu se lăsă prea mult rugată. Chiar dacă trecuseră doar câteva săptămâni de când fata trăise o traumă severă și se mutase acolo, nu exista niciun motiv ca ea să nu poată sărbători Crăciunul alături de oamenii care o salvaseră.

Dimpotrivă. Căminul era plin ochi, mai ales în perioada sărbătorilor, când numărul de conflicte conjugale sau familiale creștea. Și odată cu el creștea și numărul de minori care erau luați de lângă familiile lor. Într-o astfel de situație, fiecare pat liber conta.

Și oricine ar fi analizat-o pe Lynn când desfăcuseră cadourile și luaseră apoi cina împreună, ar fi ajuns la aceeași concluzie ca și Andra:

— E fericită cu noi. Se înțelege chiar și cu Louisa.

La început, Andra se temuse că fiica ei o va vedea pe Lynn ca pe o adversară. Un element străin în familia în care nici Milan nu se integrase imediat. Dar cele două adolescente râseseră, se prostiseră, își arătaseră cadourile reciproc și împărțiseră ultima bucată de friptură pe care Milan o așezase pe grătar.

Vremea din noaptea de Ajun fusese atât de blândă încât Milan pusese în funcțiune pe balcon grătarul pe bază de cărbuni de lemn. Încă simțea mirosul aromat în nări, însă astăzi nu trebuia să se gândească la incendiu. Sau, măcar, nu trebuia să lase gândul acela să ajungă în prim-plan.

După vizionarea unui film ales de comun acord (*Guardians of the Galaxy*), fetele aproape că adormiseră pe canapea. Era firesc așadar ca amândouă să doarmă acum împreună în camera Louisei. Chiar în același pat.

Milan avea să meargă în curând sus, la Andra, care se retrăsese deja după ce băuse mai mult vin decât de obicei și căpătase o ușoară durere de cap.

Dar mai întâi voia să mai stea puțin singur cu gândurile sale. Și cu cadoul de la tatăl lui, la care se întorsese acum, că restul micii sale familii aluneca deja spre tărâmul viselor.

...Uneori neștiința este cel mai mare cadou, își auzi el propria voce călătorind parcă prin timp.

Se ridică în picioare, se apropie de raftul pe care Andra așezase autorii în ordine alfabetică, dar nu putu să deslușească nimic de acolo. Ceva ce, aparent, ar fi putut să facă în urmă cu paisprezece ani.

Puteam să citesc. Atunci. Într-o altă viață. Bineînțeles că nu mai luase pastilele de la Karsov. Erau doar o himeră. Nu aveau niciun efect. Reprezentau pur și simplu o ultimă speranță disperată de care se agățase Karsov. La fel de bine ar fi putut să ia și un preparat din alge ca tratament

împotriva cancerului. *Și chiar dacă*, reflectă el, chiar dacă ar putea stimula circulația astfel încât să regenereze acele zone cerebrale, *aș vrea eu oare să se întâmple asta?*

Luă în mână cartea ce ocupa un loc de onoare pe raft, așezată fix lângă o fotografie cu el și Andra.

Singura carte care însemna ceva pentru el. Era astăzi, ca și pe vremuri, cheia către adevăr.

Milan iubea mirosul ce îi umplea nările când deschidea cartea. Chiar dacă nu era ediția pe care el o furase mai demult, mirosea totuși ca în adolescența lui. A hârtie, carbon, praf și școală.

Un bilet mic se desprinse dintre pagini, iar Milan nu se putu abține să nu zâmbească. Recunoscu scrisul Andrei. Se pare că presimțise că Milan o să-i tot răsfoiască paginile, așa că ascunsese un mesaj pentru el înăuntru.

K47P19C2K52P10C15-16K53P2C4-5

Din fericire, recuperase cartea de la departamentul de criminalistică după ce aceasta fusese confiscată împreună cu toate obiectele din Mini-ul Andrei, cu care femeia îl călcase pe Jakob. Găsiseră și ediția lui Zoe în rulotă, însă era atât de îmbibată de sânge încât paginile nu mai puteau fi dezlipite una de alta.

K47P19C2K52P10C15-16K53P2C4-5

Acum nu era momentul potrivit ca să descifreze codul. Avea să facă asta mai târziu.

— Nici tu nu poți să dormi?

Milan se sperie atât de tare încât închise cartea înapoi printr-un gest automat, prinzând înăuntru și biletul de la Andra.

— Lynn.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

Fata purta o pijama mătăsoasă împrumutată de la Louisa. Buclele părului ei blond pieptănat îi atârnau pe umeri.

— Am un cadou pentru tine. Nu am vrut să-l pun pur și simplu sub brad.

Desculță, păși greoi spre el zâmbind și ținând mâinile încrucișate la spate. Milan rămase lângă bibliotecă.

— Ce e asta? întrebă el când Lynn își întinse mâna dreaptă.

— O eprubetă. Mă rog, nu eprubeta aceea, dar înțelegi simbolică.

Fata privi spre pomul de Crăciun aflat în dreapta ei, în care încă strălucea instalația luminoasă.

— N-am vrut să iasă la iveală de față cu toată lumea.

— Ce?

Lynn zâmbi. Părea firavă și delicată și era prietenoasă și politicoasă, dar totuși ceva nu era în regulă. Fata se mai apropie cu un pas, ajungând la doar un metru și jumătate distanță de el.

— Când eram în clinica Sana, ți s-a luat o probă de salivă. Pentru testul de paternitate.

— Și?

— Și mie la fel, zise ea. Logic. Doar trebuiau să le compare.

— Nu înțeleg ce vrei să îmi spui.

Milan se simțea încolțit. În spatele lui se afla biblioteca, în stânga lui, pomul, iar în fața lui Lynn, a cărei înfățișare, în ciuda siluetei delicate, devenise deodată amenințătoare. Ceea ce spuse fata apoi întări dorința lui Milan de a trece prin dreapta ei și a ieși din sufragerie. Pe ușă. Dorința de a merge apoi spre scări. *Sus, ca să…*

— M-au lăsat singură cu probele și atunci am schimbat eprubetele între ele.

Era ca o înțepătură de ac pentru el. Fiecare cuvânt. Ultimele două îi puncționară un nerv. Cel responsabil pentru resimțirea fricii.

— Minți.

Lynn zâmbi.

— Bucură-te, tata. Proba ta e cea a lui Jakob. Și invers.

Milan voia în același timp să facă un pas spre Lynn, dar și să se îndepărteze cât mai mult de ea.

Dar fata stătea în așa fel încât i se putea pune lejer în cale dacă Milan s-ar fi mișcat.

— Ești tatăl meu, Milan. Am știut de la bun început. De aceea am și făcut toate astea.

— Care toate? întrebă el deși nu voia să audă răspunsul.

Lynn râse.

— Nu face pe prostul. A fost planul meu. Jakob a fost doar o unealtă pentru mine. Mie mi-a venit ideea să lipesc biletul de geam. Eu i-am zis lui Jakob când să te sune și ce să îți spună. El credea că e vorba de bani. Dar singurul lucru pe care îl voiam eu era să ajung la tine.

Bufonule. Ai îndrăznit să speri. Când ai văzut-o astăzi. Așa de calmă alături de Louisa. La masă. Pe canapea. Ai crezut…

— Suntem o familie. Mama mi-a povestit așa de multe despre tine. Trebuia să găsesc o cale să scap de toți.

Toți. Jakob. Solveig. Yvonne.

Totul se strângea în interiorul lui Milan. Șocul adevărului era copleșitor.

Doamne, Dumnezeule! Chiar și-a omorât propria mamă.

— Ca să fim împreună. Ca tată și fiică.

— Ești nebună.

Milan spuse asta fără să o creadă. Cineva care își calculează faptele cu atâta claritate și răceală, care manipulează atât de bine și de convingător poate să facă diferența dintre bine și rău, dintre corect și greșit.

— Sunt la fel ca tine, răspunse Lynn. Suntem făcuți din același aluat, nu așa se zice? Nimeni nu ne înțelege. Nimeni nu știe ce simțim.

Milan încă avea cartea în mână, însă devenise atât de grea încât trebui să o pună deoparte.

— Nu cred niciun cuvânt din ce spui.

— Așa mă gândeam și eu că o să se întâmple. Așa că hai să facem un test.

Milan clipi nedumerit, iar fata trebuie să fi văzut asta, întrucât completă:

— Testul de paternitate. Aici și acum.

— Cum am putea să facem asta? întrebă Milan, amorțit de certitudinea că se află în fața criminalei primei sale mari iubiri.

În același timp se întreba de ce Lynn ținuse mâna dreaptă ascunsă la spate în tot acest timp.

— Am aranjat eu totul, zise ea. Ăsta e cadoul meu pentru tine. Apropo, mersi din nou pentru șal. Surpriza mea pentru tine e mult mai personalizată. Să zicem că e *handmade*.

Fata merse spre masă.

— Vino.

Milan se gândi dacă n-ar fi mai bine să se folosească de ocazie și să o lase pur și simplu acolo, dar Lynn avea un plan. Nu avea niciun sens să fugă de ea înainte să știe unde anume erau întinse capcanele.

— Observi ceva? întrebă ea.

Stătea acum cu spatele la el, cu mâna dreaptă în fața stomacului și privea prin ușă pe balcon.

— Ce?

— Mai devreme, când erai la baie și restul erau deja sus, am mai coborât o dată și l-am luat.

Milan veni lângă ea.

La naiba. Nu…

Milan se simți cuprins de o fierbințeală deși deschisese în forță ușa de la balcon și fusese lovit de o pală de aer rece.

— Unde e? Se întoarse cu fața spre fată.

Unde a dus grătarul?

— E în camera Louisei. Și nu…!

Milan era pe cale să alerge pe lângă ea spre trepte și apoi sus, însă trebui să rămână în loc pentru că Lynn ținea o armă îndreptată spre el.

Mâna dreaptă nu mai era ascunsă.

— Mersi că ai lăsat pistolul atât de la îndemână în noptieră, spuse ea. M-ai scutit de un efort în plus.

— Ce vrei? întrebă el. Era la doar doi pași de ea.
— Să fac un test. După cum am spus deja.
Lynn îndrepta alternativ pistolul spre capul și spre pieptul lui Milan. Fără să se poată împotrivi cumva, Milan simțea activându-i-se pe rând cicatricele de pe cap, respectiv umăr în funcție de locul spre care țintea țeava pistolului.
— Lasă-mă să mă gândesc, zise Lynn cu un zâmbet obraznic pe buze.
— Grătarul, ai cărui cărbuni mocnesc din nou acum datorită mie, se află de vreo zece minute în camera Louisei. Estimez că mai durează cel mult o oră până să moară din cauza intoxicației cu monoxid de carbon. Așa cum s-a întâmplat pe vremuri cu draga ta mamă.
Dumnezeule! Milan căuta o altă cale de scăpare decât cea care i se arătase, dar nu o găsi.
— Lynn, nu vrei să devii orfană. Dacă chiar sunt tatăl tău, nu cred că vrei să mă împuști și pe mine.
Ea dădu aprobator din cap.
— Pe tine nu. Nu. Tocmai ăsta e testul. Și funcționează *așa*.
Își lipi țeava pistolului sub bărbie și vorbi în continuare cu un calm exagerat.
— O să mă împușc *pe mine*, imediat ce faci chiar și un pas în direcția mea. Ăsta e testul *tău*. Hai să aflăm de ce parte ești.
— Ce test nenorocit? strigă Milan în speranța că avea să trezească pe cineva de sus care să poată suna la poliție.
— Pe cine alegi, Milan? Pe mine, fiica ta naturală sau pe Louisa, fiica unei străine?
Lynn nu mai zâmbea acum. Devenise serioasă. Mai serioasă decât ar trebui să fie o copilă de paisprezece ani.
— Dacă ești complet sincer, știi în adâncul tău. Noi doi aparținem unul altuia. Nu ai ezitat să mă salvezi. Ai simțit legătura dintre noi, nu-i așa? Începând cu clipa în care m-ai văzut pentru prima

oară. Când am lipit biletul de geam. Ai simțit-o și tu, la fel ca mine. Aparținem unul altuia.

— *Da*, spuse Milan de vreme ce nu vedea altă variantă decât aceasta.

— Știi, nu-i așa?

El dădu aprobator din cap.

Da. Nu fusese sigur. Nu sută la sută. Dar bănuise.

Jakob o dăduse de gol. Cu câteva săptămâni în urmă.

Pentru că nu permit ca Lynn să mă trateze așa, zisese bărbatul înainte să încerce să îl omoare pe Milan.

Zisese *Lynn*. Nu *Zoe*!

Dacă eu nu primesc nimic, atunci nici ea nu primește nimic.

— Suntem făcuți din același aluat, spuse Milan, iar asta aduse un nou zâmbet pe chipul lui Lynn. Sincer, deschis și ușurat.

Ultimul ei zâmbet se pare.

Lynn apăsă pe trăgaci îndată ce îl văzu pe Milan sărind spre ea.

74.

Astăzi
Penitenciarul Tegel

— Așadar *ai* omorât-o până la urmă?

Vocea lui Zeus răsună izbindu-se de gresia din spălătoria închisorii.

Părea consternat.

— Stau și ascult toată istoria asta din seria „O mie și una de nopți de coșmar” numai ca să aflu până la urmă că ești într-adevăr vinovat, *ucigaș de fete* nenorocit?

— Ea singură a tras.

— Și chiar vrei să cred asta?

Zeus strigă după Călcău să intre și să nu uite fierul de călcat, dar Milan nu observă să se audă vreo mișcare afară, în spatele ușii.

În schimb, Zeus se apropie și mai mult de el.

Of, ce se mai săturase de bărbații ăștia în vârstă. Tatăl lui, Karsov și acum mafiotul ăsta mizerabil. Milan își propuse să-i tragă una înfumuratului cu cărarea dreaptă încât să-i zboare ochelarii de pe morcov. Voia să rezolve măcar asta înainte să fie bătut sau violat din nou sau poate chiar omorât.

— Știi ce cred eu? întrebă Zeus.

Respirația lui avea un miros rânced, vocea îi era mai înfierbântată, deși Milan fusese cel care vorbise în tot acel timp ca să își salveze viața.

— Eu cred că îmi povestești un mare căcat, care m-a făcut să pierd o noapte din viața mea, iar acum Călcău o să-ți nimicească fundul pentru asta. UNDE NAIBA AI DISPĂRUT?

Cu un „Na, în sfârșit” Zeus se întoarse în timp ce ușa spălătoriei se deschidea. Apoi se răsti la burtosul agent de penitenciar, pe care nu se aștepta să îl vadă în cadru:

— Ce cauți aici așa devreme? Am rezervat sala pentru încă două ore.

Tipul îmbrăcat în uniformă duse mâna la baston, un ritual practicat atât de des, pentru a arăta că este pregătit să folosească violența, încât probabil că devenise un automatism.

— Avocatul lui e aici, spuse el, și miji ochii.

Părea să nu îi placă deloc ceea ce vedea – prosopul plin de sânge pe care stătea Milan, rănile vizibile ce tocmai îi fuseseră cauzate.

— Mi se rupe de avocatul lui. Ce vrea?

— Are toate documentele la el. Robert Stern trebuie să fie un tip tare dacă a reușit să organizeze eliberarea la o oră așa de matinală.

Agentul îi făcu semn lui Milan să se ridice, însă Zeus își duse degetul arătător la tâmplă în ideea de a arăta că omul are păsărele la cap.

— Ai spus cumva eliberare?

— Exact. Fata s-a trezit din comă. Se pare că a confirmat povestea păsăroiului ăstuia.

Lynn.

Milan tot vedea în vise momentul în care ajungea la timp lângă fată, reușind să facă glonțul să-i atingă doar mandibula. Din păcate însă, realitatea era mult mai sumbră decât viziunile pe care le avea în timpul coșmarurilor. În realitate, reușise chiar să-i smulgă arma de sub bărbie, însă țeava ajunsese astfel fix deasupra tâmplei în secunda în care se declanșă împușcătura. Medicii spuseseră că nu avea să supraviețuiască. Se pare că se înșelaseră.

— Dar amprentele lui? protestă Zeus. Era arma lui.

— Ce știu eu?

Întors spre Milan, burtosul strigă:

— În picioare!

Ridicându-se cu greu, Milan avea impresia că cineva pune în practică lupta cu odgonul folosindu-se de intestinele lui.

— Hai, hai, hai, Berg!

Agentul îi aruncă o salopetă de deținut.

— Sau vreți să mai rămâneți puțin aici jos? Și, de fapt, cum ați ajuns aici, în primul rând? întrebă el cu ipocrizie.

Durerile erau puternice, dar Milan reuși totuși cumva să se strecoare în salopetă. Desculț, trecu de Zeus și apoi de agentul în uniformă târâindu-și pașii și clătinându-se ca și când ar fi mers pe sârmă. Când ajunse în dreptul lui, ofițerul îi șopti:

— Oamenii mei v-au căutat toată noaptea, Berg. Na, nu vreau să vă pun în cârcă o tentativă de evadare în caz că nu reușiți să uitați ce s-a întâmplat în încăperea asta. Ne-am înțeles?

75.

Vineri, ora 17.00.
Cimitirul Waldfriedhof

Nu îi venea în minte alt loc unde ar fi putut să îi caute. Și niciun loc mai potrivit pentru prima lui excursie de după eliberarea din închisoare. La urma urmei, tocmai văzuse moartea cu ochii; și unde, dacă nu în cimitir, e omul conștient de propria sa viață și mortalitate în aceeași suflare?

Chiar dacă Zeus și brutele lui nu l-ar fi lichidat în dimineața zilei de azi, era doar o chestiune de timp până aveau să o facă.

Ucigașii de copii nu o duceau prea bine în pușcărie. Indiferent dacă erau vinovați sau nu.

Era înnorat și rece. După prima zi de Crăciun, Berlinul fusese cuprins de un minim de presiune atmosferică, iar temperaturile erau din nou specifice anotimpului. Milan venise cu taxiul și se apropia acum, cu gulerul ridicat, de intrarea în cimitirul Waldfriedhof.

Nu avea nicio idee unde se afla mormântul familiei lui Lampert, dar nu întâmpină nicio problemă în a-l găsi. Günther, însoțitorul permanent al lui Hulk, se înălța în zare ca un monolit într-un grup de trei persoane ce stăteau adunate în jurul unei pietre funerare întunecate din apropierea unei sălcii plângătoare. De departe, arăta ca un cioclu care își trimisese colegii acasă de vreme ce putea căra și singur sicriul.

Lângă el, Andra și Lampert păreau a fi mici de statură.

Milan păstră distanța sprijinindu-se de trunchiul unui mesteacăn aflat la vreo zece metri de ei, dar se pare că instinctele lui Günther reacționau chiar și la priviri ațintite spre spatele lui de la oarecare depărtare. Se desprinse de grup și se apropie de Milan. Figura lui feroce se potrivea cu cerul

cenușiu și cu întregul decor. Și nu se însenină nici în clipa în care ajunse în fața lui Milan.

— Vreau să trăiesc până la ultima suflare, șopti Günther.

De ce vorbeau majoritatea oamenilor în șoaptă în cimitire? Le era teamă că o să trezească morții?

— Tim Bendzko. Melodia *Ich bin doch keine Maschine*, Sony Music 2016, răspunse Milan. Te deranjează versul pentru că toți oamenii trăiesc până la ultima suflare. Indiferent dacă vor sau nu.

— Hm, mormăi Günther satisfăcut.

Arătă apoi spre mormântul lângă care stătuse adineauri zicând:

— Lampert nu vrea să fie deranjat aici.

Milan scutură din cap.

— Nu cu el am treabă. Ci cu tine.

— De ce?

Doar o mică tresărire dintr-o sprânceană – dacă și atât – trădă faptul că Günther era surprins.

— Trebuie să-ți mulțumesc încă o dată pentru cadoul de care ai făcut rost pentru mine.

— Am crezut că pistolul era pentru Lynn?

Milan observă că Andra își întoarse privirea spre ei. De la distanță, părea că îi șoptește ceva lui Lampert, probabil un rămas-bun întrucât și ea se depărta acum de el.

— Nu sunt sigur dacă ți-am făcut într-adevăr o favoare, spuse Günther și se întoarse la șeful lui.

Era ca o schimbare a gărzii. Privirile Andrei și a lui Günther se întâlniră preț de o secundă când cei doi trecură unul pe lângă celălalt.

— Hei, zise Andra când ajunse suficient de aproape încât să-i cuprindă mâna lui Milan.

Mâna ei era mai caldă decât a lui deși stătuse mult mai mult timp în frigul de afară decât el.

— Aș fi venit să te iau, dar nimeni nu mi-a spus când…

— Totul e în regulă, e în regulă. Ai puțin timp?

— Sigur.

Făcură câțiva pași împreună, afundându-se în cimitir. Treceau pe lângă morminte în mare parte îngrijite. Milan vedea doar rar vegetație înghețată sau plante veșnic verzi a căror culoare maro le contrazicea numele. I-ar fi plăcut să poată citi inscripțiile de pe pietrele funerare. Hotărâse în glumă de ceva timp ca pe piatra lui să scrie „Așa trebuia să se întâmple”. Acum nu mai era așa de sigur că fusese doar o glumă.

— Cum se simte Lynn? întrebă Andra.

Respirația ei formă un nor gros în fața chipului ei micuț. Purta o căciulă gri-albastră, trasă peste urechi, iar culoarea acesteia se asorta cu părul de dedesubt. Cercelul din nas strălucea ca și când ar fi fost din gheață și probabil că la fel se și simțea.

— Stern zice că o să supraviețuiască. Dar va fi oarbă de acum înainte.

— O, Doamne!

Andra se opri în loc și îl privi pe Milan.

— Nu știu ce ar trebui să spun. Adică, se pare că și-a omorât propria mamă.

Scutură consternată din cap. Bocancii ei de parașutist scrâșneau pe pietriș și se auzea de parcă strivea nuci cu ei.

— Și totuși e un copil.

— E rea din fire, replică Milan.

— Nu spune asta. Nimeni nu e așa.

O, ba da. Dacă ai ști tu.

Milan se opri în loc și cuprinse și cealaltă mână a Andrei. Stăteau față în față ca niște școlari timizi înainte de prima lor oră de dans.

— Eu știam.

— Ce?

— Știam că Lynn m-a mințit.

Pe mine. Pe medici. Pe polițiști.

Aproape că scăpase.

Andra nu spuse nimic. Îi acordă lui Milan timpul de care avea el nevoie pentru a-i explica în detaliu cum anume pusese în pericol viețile tuturor.

— Știi, pe Rügen, când Jakob era pe cale să mă omoare. Își lipise deja arma de fruntea mea. Dacă nu ai fi venit tu…

Își retrase mâinile din ale ei și continuă.

— Atunci, mi-a spus Jakob. Era lucid când mi-a zis că Lynn l-a dus de nas și că nu avea să o lase să primească vreun ban. La momentul respectiv nu mi-am dat seama ce însemna asta. Nu puteam să gândesc deloc. Dar, mai târziu, nu puteam să-mi scot din minte ultimele propoziții rostite de Jakob.

— De ce nu mi-ai spus și mie?

Andra era revoltată. Pe bună dreptate. Îl prinse de braț și îl trase în spate, iar el simți acea mișcare ușoară ca și când i s-ar fi lipit un fier înroșit pe umăr.

— Doamne, ai lăsat-o să intre în căminul nostru. În casa mea.

— Am avut grijă să nu se întâmple nimic rău.

— Cum?

Buza de jos a Andrei tremura. Nu părea să fie furioasă. Mai degrabă neliniștită.

Nu înțelegea nimic pentru că nu *voia* să priceapă. *Asta e iubirea*, se gândi Milan. Ne face să vedem doar lucrurile pe care vrem să le vedem. Atât de mult timp până când, într-un final, e imposibil să mai negăm adevărul. Și atunci e, de cele mai multe ori, prea târziu.

— Günther mi-e făcut rost de o armă. Cu gloanțe de alarmă. Am avut grijă ca Lynn să mă vadă când ascund arma în noptieră.

— Glumești.

Milan dădu aprobator din cap fără să vorbească.

— Nu eram sigur. Trebuia să o ispitesc cumva.

— Deci de aceea nu e moartă, spuse ea. Arma nu era încărcată cu muniție adevărată.

Lui Milan i se frângea inima când o vedea pe Andra încercând, chiar și acum, să găsească binele din acțiunile lui. Cât de tare putea să orbească iubirea.

— O, ba da. Muniția era chiar foarte adevărată, Andra. Vezi tu, puteam la fel de bine să-l rog pe Günther să o încarce cu muniție complet inutilă. Dar am vrut…

...ca fata să se rănească. Nu atât de grav încât să moară, dar suficient de mult încât să fie afectată toată viața. Atât de tare încât să nu mai poată să rănească din nou vreun om de vreme ce este nevoită să-și folosească toate puterile ca să compenseze o afecțiune mult mai puternică și mai concretă decât impulsul din ea de a face rău.

Pentru ca minus cu minus să facă până la urmă plus.

Milan nu spuse asta cu voce tare întrucât una era să gândească acele adevăruri îngrozitoare și cu totul altceva era să le împărtășească cu un om pe care îl iubea. În ciuda a tot ce se întâmplase. Așadar, zise doar:

— Am vrut să ajungă așa ca mine.

— Nu înțeleg, spuse Andra cu lacrimi în ochi. Ești un om minunat, afectuos, bun și binevoitor.

— Nu. Sunt total opusul.

Tatăl meu avea dreptate. De la bun început.

— Uită-te la mine. Tu mă cunoști ca șarlatan, bătăuș, cineva care ascunde cadavre, torturează oameni și da, toate astea m-au afectat.

Milan privi înapoi spre salcia plângătoare și mormântul familiei lui Lampert lângă care nu mai stătea nimeni. Hulk și Günther plecaseră.

— Niciun om normal nu s-ar fi lăsat tras în nebunia asta. Aș fi putut să-mi întorc privirea sau să informez poliția, dar s-a întâmplat exact ceea ce Karsov a vrut să evite. Îndată ce capul mi s-a eliberat și nu a mai trebuit să lupt contra mea, răul și-a redobândit în mine locul lui înnăscut. Am devenit furios, am vrut să mă iau la bătaie, să lovesc oameni fără motiv și…

— Încetează. Încetează!

Andra aproape că țipase. Tremură, înghiți și apoi îi spuse:

— Te iubesc, Milan. Și nimic din ceea ce spui nu poate schimba asta.

Se scufundă în brațele lui.

— Te iubesc.

Milan îi dădu jos căciula, o lăsă să cadă pe pământ fără a-i acorda atenție și o sărută pe Andra pe ureche.

— Și dacă am, cum să-ți dovedesc? șopti el.

— Ce?

— Răul există și e ereditar.

— Nu.

Andra se desprinse de el și îl lovi în piept. O dată. De două ori.

— Nu!

— Nu ai cum să negi. Bunicul meu a fost un psihopat, iar eu am genele lui.

O a treia lovitură.

— Și ce dacă? Omul are voință proprie. Poate să lupte. Chiar și împotriva celor mai mari greutăți. Chiar și împotriva lui însuși. Ai demonstrat asta deja de nenumărate ori. Sau ți-ai acceptat cumva analfabetismul? Nu. Din contră, te-a împins spre realizări impresionante.

Pumnul ei lovi o ultimă oară pieptul lui Milan, după care Andra își șterse nasul cu mâneca. Nu mai plângea acum. Era doar epuizată, la fel ca Milan.

— Și dacă o să dau greș? Dacă o să pierd în lupta asta cu mine însumi? o întrebă el.

— Atunci așa să fie.

Patru cuvinte. Propoziția aceasta, atât de concisă și simplă, îi luă vântul de sub aripi. Milan se lăsă să cadă în brațele Andrei și simți izbucnind deodată durerea din toate rănile adunate de corpul lui în timp. Umărul dislocat în tubul de rufe, craniul spart de mai multe ori, rana de la împușcătura din piept, cicatrizată deja, și tensiunea din măruntaie cauzată de recentul viol. O simfonie a durerilor din cauza căreia nu putea să-și miște mâna nici măcar cu un milimetru. De pe omoplatul

Andrei spre buzunarul pantalonilor lui, în care avea scrisoarea pe care intenționase să i-o dea de fapt partenerei sale.

În semn de rămas-bun.

El însuși o pescuise din cutia poștală în urmă cu o oră. O fotografiase și folosise o aplicație de scanare din telefon care îi citise rezultatele cu voce tare.

Formularul conținea multe propoziții cu multe cuvinte străine, însă, la final, doar un singur cuvânt era relevant. Chiar la sfârșit, în ultimul paragraf.

— Te iubesc, spuse Andra deja pentru a zecea oară fără să știe pe cine strângea în brațe.

Milan o lăsă în pace și nu îi spuse adevărul.

Nici în cimitir, nici în drum spre mașină și nici în timpul călătoriei spre locuința Andrei, unde îi aștepta Louisa. În fața televizorului, în loc să facă teme.

Apoi mâncară cina împreună și vorbiră despre școală, planuri de vacanță și noul curs pentru adulți cu o abordare cu totul nouă, și anume de a-i sprijini pe analfabeți, iar Milan dădu aprobator din cap și râse și încercă să se convingă că o să reușească.

În timp ce lumânările de pe masă ardeau lent și seara se transforma în noapte, Milan luă o decizie.

Se scuză, le lăsă pe fete pe canapea și merse la baie. Ajuns aici, rupse scrisoarea pe care intenționase să i-o dea Andrei în acea după-amiază în cimitir și șterse adevărurile din ea cu ajutorul apei din canalizarea Berlinului.

Pozitiv.

Milan trimisese două probe. Părul lui și părul lui Lynn, pe care îl furase de pe peria fetei încă de dinainte să se desfacă toate cadourile.

Rezultatul testului: pozitiv.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că acel cuvânt avea să aibă vreodată o conotație atât de profund negativă în viața lui. *Paternitate cu o probabilitate de 98,7 la sută.* Dacă ar fi vrut să parieze

împotrivă, șansele ar fi fost la fel de mari ca acelea ca o femeie să rămână însărcinată printr-o simplă penetrare, însoțită de picătura plăcerii.

Milan își spălă mâinile și își privi în oglindă chipul obosit și slăbit. Gândindu-se că avusese de-a lungul vieții șanse și mai mici de 1,3 la sută, se întoarse în sufragerie, o mângâie pe Andra pe păr, le zâmbi ei și Louisei și se comportă ca și când ei trei ar fi fost un fel de familie.

Ca și când ar fi avut într-adevăr o șansă.

Dedesubturi și mulțumiri

Nu obișnuiesc să întocmesc statistici, dar una dintre întrebările pe care le primesc cel mai des este cu siguranță cât de mult timp investesc în munca mea de cercetare.

(Asta după întrebările dacă nu cumva îmi filează o lampă mie însumi și cum doarme soția mea noaptea lângă mine. Răspunsul la cea din urmă ar fi „ca un bebeluș”. Având în vedere faptul că de curând am avut în baie o canistră cu sânge artificial, pe care Sandra l-a folosit ca să-și completeze „outfitul” cu ocazia unui concert de rock, eu sunt de fapt cel care ar trebui să aștepte cu ochii larg deschiși până când răsuflările din jumătatea vecină de pat devin încet, încet regulate… dar deviez din nou de la subiect.)

Cercetarea nu se desfășoară (cel puțin în cazul meu) după o schemă de lucru standardizată. De fapt, am realizat că cea mai importantă parte a muncii mele de cercetare are loc atunci când mă aflu într-o cu totul altă misiune. De exemplu, am fost invitat la un moment dat de bunul meu prieten și fanatic al fitnessului, Karl-Heinz Raschke, la un meci de box în care fiul lui, Leroy, (antrenat de Kalle) lupta în cadrul unei competiții profesioniste. Datorită relațiilor bune pe care le aveam cu antrenorul, am primit un loc în primul rând și am ajuns să stau lângă niște tineri cu tatuaje foarte ostentative. Fiind, ca oricare alt autor, groaznic de curios, i-am întrebat ce i-a adus în sala de box din Potsdam și cu ce își câștigă existența. M-au privit amuzați și au mormăit ceva despre „tatuaje și chestii de genul ăsta”.

•

M-am setat imediat pe modul de cercetare și am săpat mai adânc: „Am auzit că nu e așa de ușor să

deschizi un salon de tatuaje și că dacă ajungi să faci asta în Berlin-Brandenburg trebuie să plătești o taxă de protecție foarte mare. Și voi trebuie să faceți asta?” S-au uitat la mine de parcă i-aș fi întrebat dacă au auzit de noul trend cool de tatuaje făcute pe coccis. Și au negat scuturând din cap.

În pauza dintre două lupte m-am întâlnit cu amicul meu Fruti (inspirația vie pentru Diesel din cărțile *Amokspiel* și *Passagier 23*), care m-a bătut pe umăr și mi-a zis: „Ehe, te-ai așezat fix lângă pacienții potriviți din primul rând”. L-am întrebat ce vrea să zică, iar el a completat: „Păi, nu i-ai recunoscut după tatuaje? Tipii sunt Hells Angels”.

Moment în care eu m-am gândit: „Na, bravo, chiar ai întrebat niște membri ai Hells Angels ce meserie au? Și dacă trebuie să plătească ei înșiși taxe de protecție?”

Unde vreau să ajung: eu credeam că merg la un meci de box și fac cercetări în domeniul boxului, dar până la urmă am plecat de acolo cu niște cunoștințe din scena motocicliștilor, pentru că bărbații s-au amuzat așa de tare pe seama tolomacului de scriitor de lângă ei încât mi-au înmânat cărțile lor de vizită pentru eventualitatea în care urma să am nevoie de mai multe informații despre „scenă”. Sau de un tatuaj pe coccis.

•

Ceva asemănător mi s-a întâmplat la târgul de carte din Frankfurt din anul 2017. Pornisem de la premisa că mă voi întâlni acolo cu alți colegi autori și cu reprezentanți de edituri, dar mai ales cu dumneavoastră, cititoare și cititori. Nu m-am așteptat totuși să intru în contact cu oameni care nu pot să scrie sau să citească, și anume tocmai la standul asociației de autoajutorare Alfa-Selbsthilfe. Analfabeți la un târg de carte? Ceea ce părea inițial o contradicție s-a dovedit a fi pentru mine o experiență care mi-a deschis ochii în adevăratul sens al cuvântului.

Conform cercetărilor recente, în Germania locuiesc peste 6,2 milioane de oameni „insuficient literați”, cunoscuți și sub numele de analfabeți funcțional. (Asta înseamnă un grup mai mare decât cel al persoanelor care iau o carte în mână o dată pe săptămână!) Adulți ale căror abilități de scriere și citire nu sunt suficiente pentru a le permite să participe la viața socială și profesională așa cum suntem obișnuiți noi. De exemplu, pentru că nu pot să descifreze ecranul cu instrucțiuni al automatului cu bilete de călătorie, nu pot să deslușească ce scrie pe formularul de înregistrare la evidența populației sau nu pot citi meniul din restaurant. Să nu mai vorbim de prospecte, manuale de utilizare, articole de ziar, reviste, cărți, scrisori, articole online sau postări de pe rețelele sociale. Noi, cei care putem citi, nu ne putem imagina cu ce greutăți se confruntă acești oameni în lumea scrisului în care trăim cu toții.

Greutăți pe care cei afectați reușesc să le depășească prin strategii deosebit de creative de vreme ce 62,3% din analfabeți sunt activi pe piața muncii.

Metodele prin care Milan încearcă în *Cadoul* să-și facă meseria de chelner fără a i se descoperi secretul sunt inspirate dintr-o poveste de viață reală.

Trebuie să menționez aici însă că forma severă de analfabetism de care suferă Milan, așadar alexia completă, reprezintă de fapt o excepție. La fel ca el, puținele persoane afectate de această tulburare sunt total incapabile de a citi chiar și o singură propoziție. Majoritatea analfabeților însă ar fi suprasolicitați la vederea prezentului paragraf.

Și, la fel ca Milan, trăiesc în rușine și cu o teamă permanentă de a fi depistați și considerați bătuți în cap, proști, bolnavi sau inutili. Totuși, analfabetismul nu este o boală, nu are o cauză singulară și în niciun caz nu este o dovadă a lipsei de inteligență.

Tim-Thilo Fellmer este cel mai bun exemplu în acest sens. La fel ca mulți alții, el a căzut din schemă când era școlar. Educatori suprasolicitați, clase aglomerate, lipsă de profesori. Dacă suprasolicitările din casa părintească și din școala primară sunt îndepărtate prea târziu, copilul nu mai poate să recupereze ce a pierdut nici măcar în ciclurile următoare. După unsprezece ani, Tim-Thilo și-a obținut diploma de absolvire a gimnaziului, dar nu putea să citească și să scrie cum trebuie. Astăzi, după un lung drum al suferinței, a reușit să învețe, cu multe eforturi, tot ceea ce a ratat în trecut. Între timp, a devenit autor și chiar editor. În această calitate l-am și cunoscut pe acest om admirabil – a cărui poveste de viață sună ca un basm demn de Hollywood – la Târgul de carte din Frankfurt, unde ducea o campanie de conștientizare a populației cu privire la problema analfabetismului în Germania, el însuși fiind una dintre victime.

Mi-am dat seama imediat de trei lucruri. Primul: un analfabet este personajul principal ideal pentru un roman. Rareori am întâlnit oameni care să aibă o stofă de erou mai pronunțată decât cei de la standul Alfa-Selbsthilfe. Persoane care au fost cândva sau încă sunt afectate de această problemă și care prestează munci intelectuale de rang superior pentru a se impune într-o lume modelată de cei care stăpânesc cititul. Al doilea: vreau să sprijin munca tovarășilor de luptă voluntari și mă bucur că am ajuns între timp să fiu protectorul asociației Alfa-Selbsthilfe. O asociație care militează, printre altele, pentru întărirea celor afectați, pentru o promovare activă a dreptului acestora la educație și de a primi acces la instruire. Și al treilea… ăăă, tocmai am uitat.

Dacă vă interesează acest subiect, doriți să primiți mai multe informații sau să sprijiniți eforturile asociației, găsiți materiale detaliate și un

număr de cont rezervat donațiilor pe pagina mea de internet *www.sebastianfitzek.de*.

SEBASTIAN
FITZEK
Cadoul
virtual-project.eu

virtual
project

[1] Jurnaliști care fac fotografii sau iau interviuri celor care tocmai au trecut printr-o experiență traumatizantă sau celor care tocmai au pierdut pe cineva apropiat, profitând de vulnerabilitatea acestora.

[2] În germană *Inselbegabung*, o denumire sinonimă cu Sindromul savantului.

Table of Contents

Table of Contents